

**HALKLAR
IŞGAL VE TECRİT
KUŞATMASINI YARACAK!
EMPERYALİZM
YENİLECEK!**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

**Ekmek ve
Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 79/ Tarih: 28 Eylül 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com Mail: info@ekmekveadalet.com

**Tecrite
Karşı Direniş**

Hücrelerde
Ölüm Orucu
1074. Gününde!

**TAYAD'lılar Ankara'da
Açlık Grevinde**

Psikolojik Savaşta Şimdiki Düşman Avukatlar

Örgüt adaleti

Yasadışı DHKP-C örgütüne yataklıktan tutuklu Eylem Göktaş'ı
ölüm orucuna son verdiği için avukatları savunmaktan vazgeçti

Yasadışı DHKP-C sanığı Eylem Göktaş ölüm orucundan vazgeçince avukatları kendisini yalnız bıraktı

**Savunmasız kalan sanık
Pişman olunca
avukatsız kaldı**

ASIL HEDEF DİRENİŞ

1 Ekim'de Meclis Önüne

Ezilenler, mazlumlar,
Hakları ve özgürlükleri
gasbedilmiş olanlar,
Ekonomik, demokratik
haklarını isteyenler!
İşgal ortaklığına karşı çıkanlar,
tecrite karşı çıkanlar,
bağımsızlık ve demokrasiden
yana olanlar;

Halkın taleplerine kulak tıkayanlara sesimizi duyurmak, halkın iradesini yok sayanlara irademizi göstermek, bizi yok sayanlara "işte buradayız" demek için, 1 Ekim'de meclis önünde güçlerimizi birleştirelim.

Bu ülkeyi emperyalizme ve işbirlikçilerine teslim etmeyelim!

**Türkiye Büyük Millet Meclisi
1 Ekim 2003 günü açılıyor...
Tüm milletvekillerine bu vesileyle
bir kez daha seslenmiş olalım;**

Bu ülkenin hapisanelerinde TECRİT hala sürüyor, TECRİT'e karşı başlatılan ölüm orucu direnişi sürüyor. Şimdiye kadar 107 insan öldü, 500'den fazla insan sakat kaldı. Ölüm ve sakatlıklar sürüyor... Bunları biliyorsunuz değil mi?

Komşumuz Irak'a asker göndermek için önüne bir tezkere daha gelecekti bunu duymuşsunuzdur herhalde... Peki bu askerlerin neden, niçin, nereye gideceğinden haberinizi var mı? Deniliyor ki, bu askerler Amerika'nın çıkarları için gidecek, Amerikalı askerlerin yerine bizim askerlerimize öldürtülecek. Ne yapacaksınız?

... Bu ülkenin sokakları evi barkı olmayan, yiyecek ekmegi, aşı olmayan insanlarla dolu... İşsizliği biliyorsunuz... İşçilerin, memurların, esnafının, köylülerin yaşadıkları sorunları hatırlıyorsunuz mu? Meclise girmeden önce en çok anlattığınız şeylerdi bunlar. Çok uzun zaman geçmedi.

Unutmuş olacağınızı sanmıyoruz bunları...

Demokrasi diye bir sorunuz var mı? Varsa hatırlatalım...

... Polis ve jandarma karakollarında kafa göz patlatılmaya, kollar kınılmaya devam ediliyor. İşkenceyi ciddiye alan biriniz varsa, isteyin bizden hemen belgelerini gönderelim bunların. Varsa bu ülkedeki işkence gerçeği ile hesaplaşmak isteyen bir milletvekili, hemen göndereceğiz belgelerini. Son bir haftada şubeden çıkanların Adli Tıp raporlarını hemen, hemen göndereceğiz.

Evet, sayın milletvekilleri kısaca birkaç şeyi sıralayıp, hatırlatmak istedik. Bilmiyoruz ne kadar etkili olacak... Hep birlikte göreceğiz.

Ayrıca şimdiden ilan ediyoruz ki;

1 Ekim 2003 günü TBMM'ne gideceğiz. Meclisin açıldığı gün bizzat kendimiz gelip bu ülkenin gerçeklerini sizlere anlatacağız. TAYAD'lı Aileler olarak 1 Ekim 2003 günü TBMM'de olacağız.

TAYAD'lı Aileler

Üzerinde "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" yazıyor diye sökülüp emniyete taşıyorlar mezar taşlarını. "Öldüler Yenilmediler" yazıyor diye mezar taşları kurşunlanıyor. Oğlunun, kızının, eşinin mezar taşına "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" yazdı diye, insanları gözaltına alıp işkenceden geçiriyorlar. Bakın, kuşatmanın ortasında kurulan barikatlarda yazılı o.

Bakın, binlerce kişi bir bayrak gibi en önde taşıyor o sloganı.

Belki biraz sonra panzerler hücum edecek o barikata. Bombalar yağdırılacak. Bir direnişçi düşecek "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" yazılı o barikadın önünde.

Bakın, iyi bakın "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" yazılı pankartı taşıyan binlere. İyi bakın "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" yazılı barikatta direnenlere. Yarın, bayrak yapıp yürüdükleri slogan, onların da mezar taşını süsleyecek.

Ne yaparsanız kurtulamazsınız o slogandan. Meydanlarımızda da, mezarlarımızda da karşınıza çıkacak. Hangi birini silebilirsiniz tarihten?

"Öldüler yenilmediler" yazılı bir mezar taşı, üzerinde kurşun delikleri... Veya, bir Emniyet Müdürlüğü'nün nezarethanesinde "esir" edilmiş "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" yazılı bir mezar taşı.

Acizliğin tablosunu bunlardan daha iyi kim yapabilir?

Mezar taşını kurşunlamaktan, mezar taşını gözaltına almaktan büyük bir acizlik olabilir mi?

Acizlikleri, o mezar taşında yazılı sözün dile getirdiği gerçek karşındadır. O gerçeği değiştiremiyorlar ne yapsalar da. Ne yapsalar, kahramanlar çıkıyor bu halk. Ne yapsalar, kahramanlarını ölümsüzleştiriyor. Ve ne yapsalar, yenilmiyor bu halk! Yenilmeyecek!

Ekmek Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Akarsay Fatih İstanbul
İrribat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Veniorenstr. 507-A
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@post.com
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özcan Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: GİM Bakan Onur İğnacı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 262 223 87 18
Batı: Beşiktaş Cad. Göl İş Hanı
Daire: 25/4 Haykati Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniperi Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-faks: 0 466 351 42 08

İzmir: Mithat Köktürkhan Caddesi No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi Konaklılar
Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökçe Karan Saray İğnacı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 282 332 41 70
Mahmut: Dabakhan Mah. Bakırköy Çarşısı Sanayiyeği İğnacı Kat:1 No:43
Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Zeytinlik Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3
Mersin
Samsun: Talimhane Caddesi Bodurcalı İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerhaya Mah. Kunduracılar cadd. Dedeoğlu sokak Puthalar İğnacı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Caddesi Ofluğu İğnacı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Solculuk, Devrimcilik
Bu Değildir*
- 5... *Uurun Avukatlara*
- 10... *Kimin Nasıl Malzeme
Yaptığı Problemim Değil*
- 11... *MGK İle AKP'nin İt Dalaşı
YÖK Üzerinden Sürüyor*
- 12... *İşgal Ortaklığına
ve Tecrite Son*
- 14... *Süreklilik Kararlılık*
- 15... *Siz Kırarsanız Biz de
Tekrar Yaparız*
- 16... *İnfialı Polis ve
Savcı Yarattı*
- 19... *Her Koşulda İşgal Ortaklığı*
- 21... *İşgal ve "Barış"
Yanyana Gelir mi?*
- 22... *TÜSİAD Ne İstiyor,
Hesabı Ne?*
- 24... *Yolsuzluk Sanığı Tayyip'in
Sömürücü Şahitleri*
- 26... *Halklar İşgal ve Tecrit
Kuşatmasını Yaracak!*
- 28... *2.İntifada Sürüyor*
- 30... *Gençlik Derneği'ne
Keyfi Kapatma*
- 31... *Nurhan Yılmaz Neden
Gözaltına Alındı...*
- 33... *Gecekondulara Ne Düşer?*
- 34... *Avrupa'da ve Türkiye'de
Devlet*
- 38... *Gözaltılar, Yıldırma,
Sindirme, Susturma
Operasyonudur*
- 40... *Emperyalizmin Beyinlerini
Teslim Aldığı Sendikacılık*
- 43... *Katliamı Aklama
Mahkemesi*
- 44... *MGK Operasyonları-4*
- 46... *Filistin'e Özgürlük*
- 47... *Bölücülük*
- 49... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *Sadece Saldırı Olduğunda
Haber Yapan Habercilik*

Solculuk, Devrimcilik Bu Değildir

Solda ideolojiszleşmenin, ideolojik bulanıklığın artık dibe vurduğu bir zmandayız. Devrimcilik adına, sosyalizm adına, Marksizm-Leninizm adına, tartışılması, telaffuz edilmesi dahi düşünölemeyecek şeyler, kendine devrimci, sosyalist, komünist, Marksist-Leninist diyenler tarafından savunulur hale geldi. Sosyalistiz, devrimciyiz diyenler, Avrupa Birliğini savunuyor. Sosyalistiz, devrimciyiz diyenler, halkların direniş hakkını reddediyor. Sosyalistiz, devrimciyiz diyenler, halkların direnişine "barış düşmanlığı" diyor. Sosyalistiz, devrimciyiz diyenler, emperyalizmin "standartlarını" savunuyor. Sosyalistiz, devrimciyiz diyenler, devrimciler hakkında ihbarcılık yapıyor. Gele gele, "pişmanlığın", ihanetin bile kabul edilebilir olduğunun savunulmasına gelindi. **Nereye kadar?** Sorunun cevabı hiç kimse için sır değil. Bu gidiş gidiş değildir. Bu gidiş, düzenin bataklığıdır. O bataklıkta, istersen partinin her yanını orak çekicilerle donat, hiçbir anlamı yoktur. Ki böyleleri Avrupa'da, farklı ölkelerde bolca var şu anda. Ne sosyalizmle, ne Marksizm-Leninizmle, ne devrimle hiçbir ilgisi yoktur, ama ya adında, ya bayrağında, ya yayınlarında bu sıfatları, sembolleri taşımaya devam ediyorlar. Bunun adı olsa siyasi soytarlıktır, riyakarlıktır. Fakat asla, devrimcilik, sosyalistlik değildir.

Dergimizin iç sayfalarında ayrıntılarını bulacaksınız. Burjuva medyanın devrimci avukatlara saldırısına, emekten yana, sosyalist bir partinin insanları "insan hakları adına" çanak tutuyor. Sosyalist bir partinin başkanı, UCM'yi savunuyor. Söylediği sözlerin MGK'nın klasik bir linç operasyonuna malzeme yapıldığını gördüğü noktada bile, özür dilemeyi, özeleştirii yapmayı bilmiyor, tutturmuş bir "insan hakları" gidiyor. Aynı günlerde, ölkemizin dört bir yanında Irak'ta işgale son demek için, Filistin halkıyla dayanışmak için mitinglere, gösterilere hazırlanıyoruz; ama bölünmüş bir halde. Çünkü, halka, devrime karşı sorumsuz, kendi grup çıkarlarından ötesini düşünemeyen grupçuluk hırsıyla dolu bir kafa yapısı, bozgunculukla bu tabloyu yaratmış. Mezarlarımıza saldırıyor, derneklerimize saldırılıyor, kendine sol, sosyalist, insan hakları savunucu diyenlerin "gündemine" almaya lütfetmediği tecrite karşı, polis kuşatması altında direniliyor. Aydınları, parti başkanlarını gözaltına alarak yeni bir şovenist dalga körüklenmeye çalışılıyor. Ve işte biz bu ortamda, oligarşinin saldırılarıyla paralelleşen saldırılar altında kalıyoruz. Bununla uğraşmak durumunda kalıyoruz.

Olgarşi her an bulabileceği, davet etse gelecek parti başkanlarını, sanatçıları, dernek başkanlarını, silahlı telsizli polislerle gözaltına alıyor. Bir saatte bitecek bir ifade için iki gün emniyetin nezarethanelerinde gözaltında tutuyor. Sıradan bir üst arama işlemi için "soyun" diyor ve zorla soyuyor. İşçilerin direniş çadırları "İl Güvenlik Kurulu" adı verilen MGK'nın devamı olan "il MGK'ları" tarafından alınan kararla kaldırılıyor. Bunlar, her gün her saat her emniyet müdürlüğünde, her karakolda, her yerde tekrarlanan olaylar. Demokratlar, insan hakları savunucuları, bunlarla uğraşacaklarına bakın nelerle uğraşıyorlar? İl Güvenlik Kurulu ne kadar hukuka uygun, bir ifade almanın bu biçime dönüştürölmesi ne kadar ahlaka uygun? Barolar, insan hakları savunucuları, bunlarla uğraşın. Ama hayır, Onlar devrimcilerle uğraşıyor.

Haklar ve özgürlüklerin bu kadar gasbedildiği, hak ve özgürlük mücade-

lesi verenler üzerinde bu kadar büyük baskıların uygulandığı bir ülkede, kendine sol diyenlerin, hukuku savunduğunu iddia edenlerin bu sorumsuzlukları kabul edilemez. Halktan, hak ve özgürlüklerden yana olduğunu iddia eden hiç kimse, bizim ölçümüz bu, anlayışımız bu diyerek Avrupa'dan, emperyalist kuruluşlardan alınmış görüşlerle, devrimcilere saldırmaz. Herkes sorumluluğunu, yerini bilmelidir. Şu ortama bakın; aynı mekanda birileri katledilirken, birileri "biz yokuz" diyebiliyor... Faşizme karşı mücadele anlayışı kaybedilmiş "gündemimiz-gündemimiz değil" bahaneleleriyle sorumluluklardan kaçılıyor... Birileri Koordinasyon'u bölüyor. Birileri, hainleri sahiplenip yıllardır devrimcileri savundukları için her türlü baskıya maruz kalmış avukatları hedefine koyuyor. Birileri kalkıp demokratlık, ilericilik adına itiraflara kol kanat geriyor... Ve tüm bunlar, sol'dan yapılıyor. "Pişmanlık, itiraflılık" konusundaki tavırlar, soldaki ideolojik bozulmanın "**dibe vurma**"nın işaretleridir. Devrimci, sosyalist, Marksist-Leninist kalmakta ısrarlı olanlar, bir noktada bu bozulmayla aralarına sınır çekme ya da iyice dibe vurma noktasındadırlar.

Pişmanlığı savunmak, devletle birlikte olmaktır.

İtirafçıları sahiplenmek, budur. Bunu demokrat, sosyalist etiketli bir avukatın yapması, sonucunu değiştirmez. Pişmanlığı, itiraflılığı savunmak, mesleğinin onurunu çığnemektir. Hiçbir avukat, "*gerekirse başkalarını yakıp ben müvekkilimi kurtarayım*" diye bir ahlaksızlığı savunamaz. Hele bunu sosyalist, demokrat, ilerici olarak hiç yapamaz. Bu "*oğlum, her şeyi öt, sen kendini kurtar*" diyen işkencecinin ahlakıdır. Bu bir tüccar ahlakıdır. Hiç kimse, ne bir avukat, ne bir "insan hakları savunucusu", başkaları hakkında bir şey söylemedikten sonra, pişmanım diye dilekçe vermesinde ne mahzur var gibi çocuklara masallar anlatmasın. Pişmanlık yasasından yararlanmanın koşulları bellidir. Verdikleri o ifadeler, bugün, yarın, belki çok daha sonra, birilerini onlarca yıllık hapis cezası verilmesinin gerekçesi yapılabacaktır. Dahası, "pişmanım" kelimesinin kendisine karşıdır gerçek devrimciler, demokratlar. Sadece anti-faşist, sadece yurtsever olmak bile yeterlidir bu onursuzluğa karşı çıkmak için. Dünya halklarının sadece "pişmanız" demek için onbinlerce şehit verdiğini hatırlatmamız bile gerekmez burada. Bu onursuzluğu savunanlar, inanıyoruz, onların anlatıldığı romanları da iyi bilirler. Demokratlık, ilericilik, Türkiye sol hareketinin tarihinde bu kadar aşağılanmamıştır. Bu onursuzluğu meşrulaştıran-

lar, demokrat, ilerici olamazlar. Açık açık söylenecek: ya devletten yanasınız, ya halktan, ya devletin "topluma kazandırma" onursuzluğunu savunacaksınız, ya halkın değerlerini. Hiç kimsenin veya kurumun, devletin yanında yer alıp da sonra ortada sosyalistim, demokratım, ilericiyim diye salınması kabul edilemez. Tutarlı, kararlı bir solun yapacağı şey, bunları teşhir ve tecrit etmektir.

Dört haftadır bu dergide MGK Gizli Yönetmeliği'nin açığa çıkması çerçevesinde MGK operasyonlarına, bu operasyonlarda kullanılan yöntemlere dikkat çekiyoruz. Bu konudaki değerlendirmelerimizden birinde, solun da MGK operasyonları üzerinde yeniden düşüncesinin, MGK tarafından hangi durumlarda nasıl yönlendirildiğini sorgulamasının zorunluluğundan söz etmiştik. Bu sayımızda genişçe ele aldığımız sorun, böyle bir sorgulamanın ne kadar zorunlu olduğunu bir kez daha gösteriyor. Açıklaması, savunması ne olursa olsun, sosyalist ve "insan hakları savunucusu" olduğunu söyleyen biri, tam bir aymazlıkla "*ben söyleyeceğimi söylerim, kimin nasıl kullanacağı beni ilgilendirmez*" diyebiliyor. Bu hem **apolitik**, hem **sorumsuz** bir yaklaşımdır. Kimse çocuklara masallar anlatmasın, kendini ve halkı aldatmaya kalkmasın. Siyasetin içinde olan herkes, kullanılacağını, devrimcilere, bir eyleme, bir direnişe karşı malzeme yapılacağını bile bile söylediği şeylerin sorumluluğundan kurtulamaz. Devrimciler, oligarşiyle F tipleri konusunda dişe diş bir mücadele yürütürken, aynı kurumun her açıklamaya, her dua başında "bismillah" der gibi "*biz ölüm orucuna karşıyız*" diye başlamasının, tekrar tekrar, hiç ilgisi-alakası yokken bile bunu belirtmesinin de sıradan bir görüş bildirmeyle ilgisi olmadığını, başka siyasi hesapların sonucu olduğunu görüyordu herkes. Şimdi yapılan şeyde de hesap aynıdır. Devrimcilerden "**farkını**" koyuyorlar. Ama daha vahimi, bu yapılan, o kurumda çalışan ve kendine sosyalist, Marksist-Leninist diyenler tarafından da mahkum edilmiyor. Yazımızın başından bu yana anlatmaya çalıştığımız ideolojik bozulma işte bu sonucu yaratıyor.

Sol bu bulanık ideolojik yapısıyla, bu dejener olmuş, sağdan soldan esen her rüzgardan etkilenen haliyle, legal-demokratik çalışmayı düzenin icazetine sığınmak veya Avrupacılığı savunmak olarak anlayan haliyle, hiçbir devrimci iddianın sahibi olamaz. Ne faşizmin zulmünün, ne burjuvazinin yoz kültürünün, ne de ideolojik saldırıların karşısına çıkamaz. En yalın deyişle, sol kendine gelmek durumundadır.

Cumhuriyet yazdı... Hürriyet manşete taşıdı Baro başkanı ve İHD'li çanak tuttu;

VURUN AVUKATLARA!

Önce 22 Eylül tarihli Cumhuriyet'te "Savunmasız kalan sanık" başlığıyla bir haber yayınlandı. Bazı avukatlar, Eylem Göktaş adlı sanığı, "ölüm orucunu bıraktı" diye avukatsız bırakmışlardı.

Böyle avukatlık olur muydu? İstanbul Barosu Başkanı Kazım Kolcuoğlu ve İHD İstanbul Şube Başkanı Kiraz Biçici'den alınan demeçlerle de, avukatların mahkum edilmesi tamamlanmıştı.

Hürriyet Genel Yayın Yönetmeni, psikolojik savaş uzmanı, tescilli halk düşmanı Ertuğrul Özkök, Cumhuriyet'teki haberi görünce, belki bir an üzüldü; bu "haberi" biz yapmalıydık dedi kendi kendine. Ama çabuk kurtuldu üzüntüsünden; olsun, Cumhuriyet yapmıştı işte. Onu kendileri de kullanabilirdi.

23 Eylül tarihli Hürriyet'in manşetine "örgüt adaleti" başlığıyla çıktı bu kez haber. Kazım Kolcuoğlu ve Kiraz Biçici, Hürriyet'te de saldırıyı tamamlayan unsurlar olarak yerlerini aldılar.

Bu MGK'nın "psikolojik savaş" saldırısıdır!

Psikolojik savaşta şimdiki "düşman" avukatlar. Hedef, F tiplerine karşı sürdürülen direniştir. Hedef tüm devrimci demokrat muhalif kesimlerdir. Hürriyet'in manşetine taşınan komplo ve saldırı, elbette haftalardır işçilerden TAYAD'lılara, gençlik örgüt-lüklerinden mezar taşlarına, sanatçılardan parti başkanlarına kadar uzanan saldırılardan farklı ve ba-

ğımsız değildir. Bütün bunlar, oligarşinin işgal ortaklığı için asker gönderme planının arifesindeki sindirme operasyonudur.

Özel olarak avukatlara ilişkin boyutu da şudur: Devlete "devlet avukatı" gerek.

Oligarşinin de, Hürriyet'in de avukatlar konusunda "kuyruk acısı" var. Ülke-mizdeki avukatlar çok çeşitli açılardan eleştirilebilirler kuşkusuz. Ama şu da bir gerçek ki, oligarşi, yıllardır işkencecileri, infazcılarını savunacak avukat bulamıyor.

Türkiye'nin avukatları ezici bir çoğunlukla böyle bir onursuzluğun aracı olmayı reddediyorlar.

Nasıl olur da, devrimcileri, demokratları, aydınları savunacak yüzlerce avukat çıkarken, işkenceciler neredeyse avukatsız kalır?

Oligarşi ve onun sözcüsü Hürriyet, bu nedenle avukatlara kinlidir? İlerici, devrimci, sosyalist avukatlara daha fazla kinlidirler. Halkın Hukuk Bürosu avukatlarına düşmanlıkları ise, bunların misliyledir. Çarpıtmaya dayanan bir haberle, Halkın Hukuk Bürosu avukatlarına karşı bir komplo kurulmuş, komp-lonun kanıtları da hukukçulardan ve soldan bulunmuştur.

Haber ve haberi tamamlayan demeçler, ihbarcılıktır!

Cumhuriyet, Hürriyet, Kolcuoğlu ve Biçici özetle diyorlardı ki, bu avukatlar, Eylem Göktaş "ölüm orucunu bıraktığı için" onun avukatlığını bırakmışlardır.

İhbar ediyorlar; "bu avukatlar ölüm orucunu teşvik ediyor."

Oligarşiyi ihbarlarına inandırmak için, adeta çırpınıyorlar;

Cumhuriyet: Av. Behiç Aşçı, 5 Eylül'de Armutlu duruşmasının çıkışında "Ölüm orucu eylemini bıraktığı için Göktaş'ı savunmaktan vazgeçtik" demişti.

Hürriyet: Bunlar zaten örgüt avukatı. Örgütün adaletini uyguluyorlar.

Kiraz Biçici: "Eylem Göktaş'ı bırakan avukatı başka sebep gösterse de emareler, asıl nedenin ölüm orucunu bırakmasıyla ilgili olduğunu gösteriyor."

"İnsan Hakları"nı savunan Biçici'nin ısrarına bakın; devletin savcılarını duyuruyor ki, avukatlar, "başka sebep gösterse de" inanmayın. Asıl neden, Eylem Göktaş'ın ölüm orucunu bırakmasıdır.

Ölüm orucunu teşvik de suç olduğuna göre...

Cumhuriyet de, Hürriyet de, Kiraz Biçici de, "Eylem Göktaş'ın savunma hakkının gasbedildiğinde" ısrarlılar. Diyelim ki, şu veya bu nedenle Halkın Hukuk Bürosu avukatları onun avukatlığını bıraktılar. Peki Eylem Göktaş'ın başka bir avukat tutmasına da

Sayı 79

5

28 Eylül
2003

**Cumhuriyet'ten
Hürriyet'e,
Kolcuoğlu'ndan
Kiraz Biçici'ye,
kullananları ve
kullanılanlarıyla,
MGK'nın Psikolo-
jik Savaşı işte
böyle yürütülüyor.**

mı engel oldular? İstanbul'da 15 bin avukat var, birini avukatı olarak atamasına mı engel olundu? Halkın Hukuk Bürosuna karşı tahammülsüzlükleri o kadar büyük ki, bu kadar açık bir gerçeği çarpıtmaktan geri durmuyorlar. Biçici'nin tahammülsüzlüğü o kadar büyük ki, bu çarpıtmada Hürriyet'i bile yaya bırakıp, Dimitrov'a savunma hakkını tanıyan Bulgaristan faşizminden daha kötü olmakla suçluyor avukatları. Ne ilgisi var diyeceksiniz belki, ama "örgüt adaleti"nin savunma hakkını gasbettiğine öyle inanmış ki kendini, ağzına ne gelirse söylüyor.

Psikolojik savaş operasyonunun kullanan-kullanılan aktörleri-1 HÜRRİYET

İnfazların, katliamların savunucusu, oligarşinin halka, devrimcilere karşı her türlü saldırısının tetikçisi, oligarşi içi tüm komploların, it dalaşının arenası Hürriyet'i uzun boylu anlatmaya gerek görmüyoruz.

Hürriyet için bu haberin hiçbir özgünlüğü yoktur. Hürriyet arşivleri bu tür kontra haberlerin, komploların binlercesiyle doludur.

Şimdi de aynı kontrgerilla taktiklerinin sonucu olarak bir anda "savunma hakkı" ve "militan" aşkı depreşmiştir.

Eylem Göktaş hala ölüm orucunu sürdürüyor olsaydı ve yine bir başka nedenle avukatı onu bıraksaydı, Hürriyet Eylem Göktaş'ın avukat hakkına, sa-

vonma hakkına yine böyle sahip çıkacak mıydı dersiniz?

Burjuva basının bu güne kadar savunma hakkı gasbedilen bir tek devrimcinin savunma hakkına sahip çıktığı vaki değildir. Bulamazsınız. Riyakarlık ve sahtekarlık işte buradadır.

Sahtekarlık, Hürriyet'in kontra yayıncılıktaki pervasızlığıyla birleşince, ortaya "örgüt adaleti" başlığı çıkıyor!

Psikolojik savaş operasyonunun kullanan-kullanılan aktörleri-2 CUMHURİYET

Armutlu davasının duruşması 5 Eylül'de yapılmış, 6 Eylül tarihli Cumhuriyet'te de bu duruşmanın kısa bir haberi yapılmıştır.

Bu haberde, ne Eylem Göktaş'ın avukatsız kaldığından, ne Behiç Aşçı'nın bir açıklama yaptığından tek bir kelime bile bahis yoktur.

Ne oldu da, sanki duruşma yeni yapılmış gibi, sanki Eylem Göktaş'ın avukatsız kalması yeni bir durummuş gibi, aradan bu kadar gün geçtikten sonra Cumhuriyet bu haberi yaptı?

Cumhuriyet yazı işleri ve haberi yapan muhabir Ecevit Kılıç, bunu açıklamak zorundadırlar.

Cumhuriyet neye özeniyor?

Bu haberi yaptıran, empoze eden kimlerdir?

Avukatlardan açıklama: "İHD, Baro, Basın Bize Sormadı!"

Cumhuriyet, Hürriyet ve Vatan Gazeteleri'nde yer alan haberlerle ilgili olarak 24 Eylül'de Çağdaş Hukukçular Derneği'nde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Behiç Aşçı, Avukat Hüdaî Berber ve ÇHD İstanbul Şube Sekreteri Avukat Hakan Karadağ katıldı.

Behiç Aşçı, gazetelerin sözde savunma hakkını korumak adına iftira attığını ve haberlerin kaynağının MGK'nın gizli yönetmeliği olduğunu belirterek, Eylem Göktaş'ın avukatlığını bırakmalarıyla ilgili hukuki süreç hakkında bilgi verdi. Bugüne kadar binlerce benzer örnek yaşandığını, bunların hiçbirini ile ilgilenmeyen basının birden bire Eylem Göktaş'ın vekilliği ile ilgilenmesinin dikkat çekici ve kasıtlı olduğunu vurgulayan Aşçı, konuşmasının sonunda basına seslenerek, "cellatlık yapmayın. Kaleminizi sütunlarınızı satmayın. Yaptığınız yalan haberlerle ortaya çıkarttığınız sonuçları gö-

rün" dedi.

Avukat Hüdaî Berber ise konuşmasında, 15 yıllık avukatlık yaşamında böyle bir olayla ilk defa karşılaşmış olmanın şaşkınlığını yaşadığını, basında çıkan haberlerin aksine Eylem Göktaş'ın vekaletini hiç almadığını belirterek şunları vurguladı: "Ortada özel bir durum var. Şenay Hanoğlu'nun evinin yakılmasından sonra olay yerine ilk giden kişi benim. Bu anlamda tanık sıfatı da taşıyorum. Bu yüzden bu davayı izliyorum, izleyeceğim. Aynı zamanda İHD üyesiyim. İHD, Baro kendi üyesine sormadan nasıl böyle bir açıklama yapabilir anlayabilmiş değilim... Büromuz, derneğimiz bize ulaşabileceğiniz yerler bellidir basın bize danışmadan bu tip haberlere yer vermemelidir."

Avukat Hakan Karadağ da konuşmasında "o mahkemeye izleyici olarak ben de katıldım. Topluma kazandırma yasası başvurusu o duruşmada yapılmadı. Bu haberleri yapanlar bize danışmadı. Ben baronun DGM sorumlusuyum. Baronun görevi bu başvuruda avukat ataması yapmaktır." dedi.

Eğer özendiği Hürriyet ise, amaç hasil olmuştur, tam da Hürriyet tarzı bir haberdir yaptıkları. Aferin; bakın nasıl Hürriyet'e manşet çıkardınız. MGK'nın psikolojik savaşını biz sürdürürüz mü demek istiyorsunuz? Böyle değilse, o zaman düşünmek zorundasınız: Özkök'le nasıl birleştiniz? Hangi polis şefiyle, hangi psikolojik savaş uzmanıyla pişirildi bu haber?

"Sermaye" işte böyledir. Gazeteye Sabancılar, Cinerler ortak olunca, işte böyle oluyor.

Psikolojik savaş operasyonunun kullanan-kullanılan aktörleri-3 İHD İst. Şube Bşk. KIRAZ BİÇİCİ

Cumhuriyet'in ve Hürriyet'in bu haberleri yapış biçiminde, Halkın Hukuk Bürosu avukatlarını mahkum edip hedef göstermesinde anlaşılabilir hesaplar vardır.

Peki Bıçıcı neyin hesabını yapıyor?

Hangi insan haklarını savunuyor?

Bir avukatı töhmet altında bırakmanın, avukatı ve o davadaki tüm müvekkillerini "örgüt üyesi" olmakla suçlamanın, daha başka örnekler de var diye ihbarcılığa soyunmanın "insan hakları" savunuculuğuyla ne ilgisi var?

Hak, hukuk, adalet neresinde var bunun?

Düpedüz ihbar. İnsan hakları savunuculuğu ihbarcılık değildir.

Şimdi bu açıklamalarına cevap olarak Kırz Bıçıcı'ye şöyle söylesek, ne cevap verecek Bıçıcı? Buyur, söylediklerini ispat et. İspat etmezsen, müfterisin, şerefsizsin!

Bıçıcı bu güne kadar kaç devrimcinin savunmasıyla ilgilendi acaba? F tiplerindeki devrimci tutsakların son dönemlerde mahkemelerde yaptığı bir çok savunmaya yayın yasağı konuldu. Bıçıcı onlarla ilgili ne yaptı mesela?

Biz söyleyelim: HİÇBİR ŞEY!

Ertuğrul Özkök anlaşılabilir. Ya sen neyin peşindesin? Bu soru cevap bekliyor.

Bıçıcı ukala ve çok bilmiş de. Tam bir cahillik örneği olarak doktorlukla avukatlığı karşılaştırmış. Doktor hastasını, avukat müvekkilini bırakamazmış. Avukat, müvekkilinin savunmasını niye bıraktığını açıklamalıymış... Bırak, işin avukatın görevleriyle ilgili bölümünde bilenler konuşsun. İHD'nin bir şubesinin başına geçince kendini hukuk uleması mı sandın?

Kim seni bu konuda **"otorite"** tayin etti?

"Biz herkesin savunma hakkını savunuyoruz"

gerekçeleri kimseyi ikna edemez. Hainlerin avukat-sız kalmasını kendine dert edinip oraya buraya açıklamalar yetiştiren, Gülben Ergen'in kasedinden polislerin maaşının yetersizliğine kadar herşeyi kendine dert edinen Bıçıcı, mezar taşlarına saldırılmasıyla, yakınına mezar taşı yaptırdı diye insanların gö-zaltına alınıp işkenceden geçirilmesiyle hiç ama hiç ilgilenmedi, göstermelik bir açıklama dahi yapmadı. Ölüm orucu direnişçilerine zorla müdahale de onu ilgilendirmiyor. Bu nasıl bir ölçü, nasıl bir "insan hakları standardı" acaba?

Hangi hesapların sonucudur? Bir yerlere yaranmak mı istiyorsunuz?

İHD, "savunmasız kalan" hainlere avukat bulmak için seferber oluyor; o kadar gayretkeş ki, koskoca İHD olarak sadece "bir avukatları" olduğunu, bu konuda başka kurumlardan yardım beklediklerini söylüyor. Gözyaşartıcı bir fedakarlık! Gözyaşartıcı bir sahiplenme!

Bununla yetinmemeli İHD. Mesela, hala içeride tutulan hainlere, pişmanlara mektupla, kartla dayanışma kampanyaları örgütlemeli. Öyle ya **"onlar da insan"**! Onların yalnızlıklarını paylaşmalılar pembe çiçekli kağıtlara yazılmış mektuplarla. Onlara para gönderilmesi çağrıları yapmalı. Hatta bu konuda uluslararası örgütleri "göreve" çağırmalı (ki bu çağırısına hemen cevap alacağından, ne kadar Amerika, Avrupa damgalı "sivil toplum kuruluşu" varsa, hainleri kucaklayacağından emin olabilir).

Öyle ya, kendini kurtarmak için kimbilir kaç arkadaşlarını infaz ettiren, ekmek yeyip, su içtikleri kaç kişiyi ele veren, yoldaşlarının cesetleri üzerine basarak tahliye olan **"hainler de insan!"** Onları hukuki desteğinizden, gözyaşartıcı sahiplenmenizden mahrum bırakmayın.

Haydi aslanlar, Hürriyet ve MGK'yla birlikte yüklenin! Belki başarabilirsiniz!

Cumhuriyet, Hürriyet, Kırz Bıçıcı, Kolcuoğlu, Vatan, haydi saldırın. Saldırın devrimcileri savunan avukatlara!

Parçalayın, avukatlık yapamaz hale getirin onları. Devrimcileri savunup hainleri savunmamak neymiş gösterin!

Bak "hainleri savunmasız bırakmamakta" ne güzel bir araya gelmişsiniz, hazır bu barışçı, diyalogçu, insan hakları savunucusu "ittifakı" kurmuşken, avukatlarla da sınırlı kalmayın; *"her türlü şiddete hayır"* demeyen kim varsa mesela, saldırın onlara. "Ölüm orucunu", "feda eylemlerini" savunan kim varsa, "insan hakkı ihlalidir, örgüt adaletidir" deyip ezin, dağıtın, parçalayın, ihbar edin, tutuklatın...

Bu ülkede sayısız kitlesel gözaltı operasyonları olmuştur. Acaba onlardan herhangi birinde İHD, Halkın Hukuk Bürosu'nun kapısını çalıp "hukuki desteğe, avukata ihtiyacınız var mı?" diye sordu mu hiç? Peki öyleyse bu "savunma" aşkı ne? Savunma aşkı mı, haini kucaklama isteği mi? Kime yaranmak, kimleri yıpratmak için? İHD bu sorulara, hiç bir kıvırtmaya, çarpıtmaya, demagojiye başvurmada cevap vermek zorundadır.

Biz bu cevabı alıncaya kadar sormaya devam edeceğiz İHD'ye.

Psikolojik savaş operasyonunun kullanan-kullanılan aktörleri-4

İst. Baro Bşk. KAZIM KOLCUOĞLU

Kazım Kolcuoğlu, koskoca İstanbul Barosu'nun başkanı. Bir hukukçu, bir insan hakları savunucusu, hakkı, hukuku nasıl çiğniyor, nasıl ihbarcılık yapıyor? Muhatabıyla konuşma gereği bile duymadan onu töhmet altında bırakıyor. Burjuva hukukunun adilliği bile yok. Objektiflik yok. Suçladıkları, töhmet altına soktukları kişilerin görüş-

lerini bile öğrenme zahmetine katlanmadan biri hukuk adına, öteki insan hakları adına fetva yazıyorlar. Zerre kadar adalet yok.

İstanbul Barosu Başkanı olduğundan bu yana, Kolcuoğlu'nun tecritle, F tiplerinde süren zulümle ilgili bir tek açıklaması, demeci var mı? Yoktur.

Ne ölüm orucu, ne F tipleri onu ilgilendirmez. Kendi barosunun üyesi olan avukatların töhmet altında bırakılması karşısında bile duyarsız ve işte böyle kullanıyorlar onu da.

Hukuku çok iyi bilmesi gereken bir baro başkanının, defalarca psikolojik savaşın hedefi olan İHD'nin psikolojik savaşın aleti olması herkes için çok öğreticidir. Devlet adına nasıl konuşulur? Devlet adına nasıl haber yapılır? Ve devlet, çeşitli kurumları, kişileri nasıl kullanır? Görmek istiyorsanız, 22 Eylül tarihli Cumhuriyet ve 23 Eylül tarihli Hürriyet'e bakın.

Ertuğrul Özkök ve gazetesi Hürriyet, herkesin teslim edeceği gibi, psikolojik savaşın ana karar-gahlarından biridir. Bu işleri iyi bilirler. MGK'nın psikolojik savaş kurmayları kişileri, kurumları işte böyle kullanırlar.

Sol adına bu komploya ortak olanlar, özür dilemelidir!

Kiraz Biçici, baştan bu yana anlattığımız kullanma-kullanılma tezgahının farkında mıdır, o da şüpheli. "İnsan hakları" adına otomatiğe bağlanmış, her

Av. Behiç Aşçı ile röportaj:

Adalet: Eylem Göktaş'ın avukatlığını neden bıraktınız?

Aşçı: Eylem Göktaş Armutlu'da 5 Kasım 2001'de ve 13 Aralık'ta yapılan operasyondan sonra gözaltına alınanlar arasındaydı. Biz bu davanın tüm sanıklarının avukatlığını üst-

lendik. Yargılama devam ederken Eylem Göktaş kendi isteğiyle ölüm orucuna başladı. Ölüm orucunun 103. gününde Mart 2003 tarihinde de ölüm orucunu kendi isteğiyle bıraktı. Bu arada biz kendisinin avukatlığını yapmaya devam ettik, en son 30 Mayıs 2003 tarihli duruşmaya da kendisi adına katıldık. Yine kendisinin tahliyesini talep ettik. Fakat duruşmadan sonra mütalanın verilmesiyle birlikte savunmasının nasıl şekillendireceğimize ilişkin aramızda görüş ayrılığı ortaya çıktı. Kendisi bizimle savunmanın nasıl şekilleneceği konusunda aynı iradeyi göstermedi. Biz hem onun önünü kapatmamak için hem de aramızdaki savunmaya bakış konusundaki farklılıktan dolayı is-

tifa ettik.

Adalet: Cumhuriyet ve Hürriyet'te yayınlanan haberleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Aşçı: Hem Cumhuriyet hem Hürriyet ve Vatan'da yayınlanan haberler açık ki, bir sanığın savunma hakkının üstlenilmesi amacıyla yapılmamış. DGM davalarına giren avukatların özel olarak Halkın Hukuk Bürosu avukatlarına yönelik bir kampanyanın adımını atmışlardır. Biz Halkın Hukuk Bürosu avukatları veya DGM davalarına giren avukatlar, örgütün hukuk alanındaki temsilcileri ilan edildik. Hatta bazı gazetelerde "ölüm meleği avukatlar" gibi tanımlamalar da çıktı. Öte yandan Ölüm Orucuna ilişkin yasal bir düzenleme yapılmıştı; TCK'nın 307. maddesi, yani ölüm orucuna teşvik etmek. Yani toplam yaklaşık 20 yıla yakın hapis cezası istemiyle yargılanmamıza yol açabilecek zemin hazırlanması amacı gözüküyor.

Savunma hakkını savunuyoruz diye hukukun en temel ilkesi katledildi. Örneğin bizler öncelikle örgüt üyesi avukatlar olarak ilan edildik ki kimse- nin de hiç bir delili yoktu, arkasından Armutlu da-

konuda, sorumsuzca, ciddiyetsiz demeçler veriyor. Kime yarar, kim nasıl kullanır, sorunun özü nedir, bunlara bakmıyor bile. Bakıp görebilme kapasitesi var mı, o da tartışılır. Bu sayımızda kendisiyle yapılan röportaja da yer verdik(*). Hala yaptığının anlamını kavramış gözüküyor.

Aynı çok bilmişlikle “kimse bize insan hakları savunuculuğunu öğretmesin” diyor. Bilmiyorlarsa elbette öğretilir. Soyut bir hukuk, insan hakları diye bir şey yok. İnsan hakları savunuculuğu, bir ideoloji de değil. Kimdir Biçici. Bizim bildiğimiz sosyalist bir partiye yakındır. Sosyalisttir. Ama verdiği demeçlerde, ne sosyalistlik vardır, ne de hak, hukuk savunuculuğu. O halde “insan hakları mücadelesi” konusunda da aydınlatılmaya muhtaç demektir. Dimitrov’dan söz ediyor röportajında sık sık; ama Dimitrov’daki sınıfsal ölçülerden bihaber.

Biçici, Medya TV’ye yaptığı bir konuşma nedeniyle hapis cezasına çarptırılmıştı. Gerekçe neydi? “Yasadışı örgüte yardım ve yataklık”.

Şimdi aynı gerekçeyle suçladığı avukatların yargılanmasına çanak tuttuğunu nasıl farketmez? Kendisine verilen ceza, “Düşünce özgürlüğüne yönelik bir saldırıydı”. Öyle diyordu.

Peki bir avukatın düşünsel, ahlaki, hukuki nedenlerle görevini şu veya bu biçimde yapma özgürlüğü bu kapsama girmiyor mu?

Yapılan şey, lami-cimi yok; MGK operasyonuna çanak tutmaktır. İHD Şube Başkanı özür dilemelidir.

Sol, bu tavrı mahkum etmelidir.

Sol, MGK’nın psikolojik savaşına karşı mı? Yoksa psikolojik savaş sadece kendilerine yöneldiğinde mi karşılar. Bir kaç grubun dışında Türkiye solunun her rengi İHD’dedir. Psikolojik savaşa karşı tavırlarını, MGK operasyonlarına, burjuva medyanın saldırılarına karşı tavırlarını görmek istiyoruz. İHD’nin bu savaşın aleti olmasına, bundan da pek rahatsızlık duymamasına karşı tavırlarını görmek istiyoruz. Yine birçok kez olduğu gibi, çıkarıcı, faydacı mı davranılacak, yoksa devrimci, tutarlı bir eleştiri yapılacak mı, göreceğiz.

(*) **Ekmek Ve Adalet’ten;** Kiraz Biçici’yle röportaja gittiğimizde, ilk sözleri “kim olduğumuzu bilmediği, arkadaşlarından öğrendiği” oldu. Bu ülkede “hakları” en çok ihlal edilen bir yayın organını tanımamak, kendi kusurudur.

Röportajımıza devam ederken, bulunduğumuz yere, İHD yöneticilerinden Eren Keskin geldi. “Ne bu polis sorgusu gibi, ben olsaydım böyle röportaj yapmayı kabul etmezdim” şeklinde sözler sarfetti. Tabii burjuva basın sorunca, demeç yetiştirme yarışına giriyorlar, devrimci basın sorunca, eleştirince “polis sorgusu” oluyor. Soruları ve cevaplarını sayfalarımızda göreceğiniz röportaja tekrar bakın; bu röportajı böyle yorumlamak için subjektif olmak gerek veya suçluluk kompleksi içinde olmak. Onlarda her ikisi de vardı.

Eleştirilerimiz bir yana, bu konuyu sormamız bile, onlar için yeterince rahatsızlık vericiydi. Yaptıkları işin ciddi bir muhasebesini yapmadıkları sürece, bu konuda onlara sorulacak her soru “polis sorgusu” gibi gelmeye devam edecektir.

Sayı 79

9

28 Eylül
2003

vasından yargılanan bizim müvekkillerimizin 19’u da örgüt üyesi ilan edildi. Ki bu sanıklarla ilgili savcı esas hakkındaki mütealasını “yardım yataklıktan” istemiştir. Üçüncüsü de basın ahlakının nasıl ayaklar altına alındığını gördük. Aleyhimize bir linç kampanyası başlatıldı. Bu öylesine ahlaksızca ve raydan çıkmış bir şekilde yapıldı ki bize sorma gereği bile duymadılar. Ne Cumhuriyet haber yaparken, ne Hürriyet ne de Vatan. Yine bu gazetelerde İstanbul Barosu Başkanı Kazım Kolcuoğlu ve İHD İstanbul Şube Başkanı Kiraz Biçici ile röportaj yapıldığını gördük, üzüldük, her ikisi de gazetelerle röportaj yapmadan önce bizim hakkımızda peşin hüküm vermişler zaten. Evet bunlar örgüt avukatlarıdır, zaten hep böyle yapıyorlar, ama yaptıklarına bir kılıf buluyorlar, bu ilk defa yaptıkları bir şey değildir, kendilerinden çok muzdaribiz gibi beyanatları var. Eğer Kolcuoğlu ya da Biçici bizi arasalardı biz kendilerine bilgi verirdik, bizden aldıkları bilgiden sonra tekrar basına açıklama yapamazlar mıydı, en azından biz şunu kendilerine söylerdik; Eylem Göktaş ölüm orucunu mart ayında bırakmıştır, biz bundan üç ay son-

ra yani haziran ayında istifa ettik. Artı şunu söylemek gerekir; İstanbul barosunda kayıtlı tek avukatlar bizler değiliz, her zaman için herkes avukatını değiştirebilir, yeni bir avukat bulabilir. Bu koşullarda Eylem Göktaş’ın avukatsız, savunmasız kaldığını iddia etmek çok makul ve mantıklı değil.

Ekmek ve Adalet: Öyleyse amaç ne?

Bizim gerçekleri anlatışımız Hürriyet Gazetesi’nde “iddia ediyor” şeklinde yer alırken söylemediğimiz şeyler de “böyle dedi” şeklinde bir kesinlikle yer aldı. Bu da bir yönlendirmedir. Evet aleyhimize sanki bir merkezden düğmeye basılmışçasına bir linç faaliyeti başladı. Sanki birileri bizi örgüt üyeliğinden artı ölüm orucuyla ilgili yasa aykırılıktan toplam 20 yıla yakın hapis cezasıyla yargılanmamız için, gözaltına alınmamız ya da tutuklanmamız için bir komplo kuruyor. Bunu biz ilk kez yaşamadık. Bunların nedenlerini anlayabiliyoruz sonuçta Halkın Hukuk Bürosu haklar ve özgürlük mücadelesinde yer alan bir kurum ve haklar ve özgürlükler mücadelesinin bir parçası olduğumuz için susturulmamız gerekiyor. Susturulmamız için de her yol mübah.

İHD İstanbul Şube Başkanı Kiraz Biçici: Kimin Nasıl Malzeme Yaptığı Problemim Değil

Ekmek ve Adalet: Cumhuriyet ve Hürriyet'te açıklamalarınızla birlikte yayınlanan haberler üzerine kamuoyuna açıklayacağınız bir şey var mı? Sözler, size mi ait?

Biçici: Benim hiç kompleksim yok. Ben herkesle rahat konuşan, insan hakları konusunda

da önemli ölçüde doğru şeyler yaptığını düşünen bir insanım. Cumhuriyet'e söylediklerimi aynen kabul ediyorum. Savunma hakkının kazanılmış ve kutsal bir hak olduğu, faşist yönetimler tarafından bile savunma hakkının teslim edildiği düşüncem hiçbir zaman değişmeyecek... Ve bunu bir tedavi gibi görmem son derece doğal, çünkü tedavinin insan yaşamı açısından önemi neyse savunma hakkını da özgürlük açısından yaşama özgürlüğüyle eşdeğer tuttuğum için, bu hakkı teslim etmiş bir insanın savunma hakkından ancak etik nedenlerle vazgeçebileceğini düşünüyorum... Böyle bir hakkın kullanılamaması insan hakları ihlalidir. Her ne kadar Çağdaş Hukukçular Derneği'ndeki arkadaşlar zehir zemberek bir mektup yazmışlarsa da, cevap vermeye gerek duymuyorum. F tiplerinden tek ceza alan insan benim... F tipleri, insan hakları konusunda ne yaptığını dünya biliyor. Böyle bir hatırlatmaya kimsenin hakkı yok. Hiçbir şey kimsenin tekelinde değil.

Hürriyet'teki duruma gelince, "örgüt adaleti" diye abuk subuk bir manşet atmış. Benim açıklamalarım üzerine birilerinin linç girişiminde bulunmalarını kabul etmem mümkün değil. Ama ben nerede hangi koşulda olursa olsun savunma hakkına ilişkin söylediklerimi canım çıkana kadar da savunacağım. Arkadaşlar mağdur etmediklerini söylüyorlar, doğrudur, **zaten ben kimseye Ali Veli diye açıklama yapmadım...** Başka başvurular da var. Bu ilk değil. **Eylem konusunda bir başvuru yok.** Eylem'le ilgili bir soru var ve soruya cevap var, sadece olay bundan ibaret.

Adalet: Açık ki devrimcilere karşı bir psikolojik savaş saldırısı şeklinde yazılmış bu haberleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Biçici: Hürriyet'in, Cumhuriyet'in niye yaptığı, **tamamen onların problemi.** Ben bana, bu bir ihlal midir dendiğinde, ihlalse ihlal derim, bütün kaygılardan bağımsız. Hürriyet'in niyeti ayrı.

Adalet: Bu haberleri gördükten sonra burjuva medyanın, devletin psikolojik savaşına alet olmuşsunuz, kullanılmışsınız gibi bir his, böyle bir düşünce oluştu mu sizde?

Biçici: Şimdi kullanılmış, aldatılmış demek hoş kelimeler değil. **Onların kullanmış olmaları benim kullan-**

mış olmam anlamına gelmez. Ben kullanılmak üzere söylemedim... Hürriyet'le arkadaşlarımızın bizimle ilgili yargıları arasında ne fark var? Hürriyet burjuva medya, bu da sizin anlattığınız tarzda devrimci demokrat arkadaşların oluşturduğu bir Çağdaş Hukukçular Derneği. ... Yani iyi niyetli ifadeleri Hürriyet Gazetesi de didikliyorduk, arkadaşlarımız da bir şekilde didikliyor.

Adalet: Bu haberler sizi rahatsız etmedi yani?

Biçici: Beni de rahatsız eden çok şey var. Bir, Eylem Göktaş'ın savunmasız kalması, iki, savunmasız kalmanın gerekçesi... Örgüt adaleti olarak değerlendirmesini ben de tabii ki olumlamıyorum ama sadece Hürriyet'in davranışını değerlendirsek yanlış olur. Çağdaş Hukukçular'dan arkadaşların bildirisi zehir zemberek yani...

Adalet: "Eylem Göktaş'ı bırakan avukatı başka sebep gösterse de emareler, asıl nedenin ölüm orucunu bırakmasıyla ilgili olduğunu gösteriyor" diyorsunuz...

Biçici: Emare lafını kullanıp kullanmadığımı hatırlamıyorum, sonuçta bir telefon konuşması. Ama ölüm orucunu bırakmış olması nedeniyle avukatlığını bıraktığımız ifadesi avukatların kendi ifadesi, bana soruluyor.

Adalet: Bu sözlerinize avukatları "ölüm orucunu teşvik" etmekle, itham ettiğinizin, onları ihbar ettiğinizin farkında mısınız?

Biçici: Benim itham ettiğim bir şey yok. İhbar ettiğim hele hele bir şey yok.

Adalet: Sizce bu etik nedenler neler? Bunlar siyasi davalar, siyasi ahlak diye de bir şey var, sizce siyasi ahlaksızlık da çekilme nedeni mi? Mesela müvekkilin itirafçı olması avukatlığını bırakmaması gerektirecek etik ve ahlaki bir neden midir?

Biçici: Zaten ahlaki nedenlerin kapsamında bunlar var.

Eren Keskin: Birşey söyleyeceğim, Eylem Göktaş itirafçı değil ve ben senin yerinde olsam böyle kamerasız alınarak bu görüşmeyi yapmazdım. Buyrun beni de çekin, bu **polis sorgusu gibi** bir şey. Ben sana şunu öneriyorum, sadece içimde kalsın diye, sana bu sözleri söyleyenlerle ben görüşmem... (dedi ve kalktı)

Biçici: Ben söyledim onu ya zaten zamanım da kalmadı, cevapların hepsini de aldınız.

Adalet: Son olarak belirtmek istediğiniz?

Biçici: Söylediklerimin arkasındayım. **Kimin nasıl malzeme olarak yaptığı çok da bizi bağlayan bir şey değil, bu benim problemim değil,** çünkü insan hakları savunucuları her koşulda her zeminde doğru bildiklerini ifade etmek durumundadır. Aksi halde insan hakları savunuculuğu gibi bir hakkı kendinde görmemelidir.

MGK İle AKP'nin İt Dalaşı YÖK Üzerinden Sürüyor

Yeni YÖK Taslağı üzerinden yapılan tartışma, AKP iktidarı ile YÖK ve YÖK'cü rektörlerin karşılıklı açıklamaları ile tırmanmaya devam ediyor. Bakalım, göreceğiz, nereye kadar tırmandıracaklar!?

Peki, neyin kavgasını veriyor rektörler ve AKP? Birileri bilimsel, özgür, demokratik bir üniversite yönetmeliği istiyor da, ötekisi mi karşı çıkıyor? Biri ileri ci de, ötekisi geri mi?

Öncelikle belirtelim ki, herkesin dikkat ettiği, gördüğü gibi, üniversitelerin geleceği üzerine tartışıyorlar, ama hiçbirinin gündeminde "gençlik ne diyor" sorusu yoktur. Hiçbiri gençliğin ne düşündüğünü tartışmıyor, tartıştırmıyor. O zaman bu kavganın sadece YÖK yönetmeliği kavgası olmadığını, hiçbirinin ileri ci olmadığını açıkça görülecektir.

Peki çatışanlar gerçekten rektörler ve AKP mi?

Çatışan tarafları yerli yerine oturtursak karşımıza birçok alanda gördüğümüz düzen güçleri çıkar; **AKP ve MGK'dır çatışanlar**. MGK, Genelkurmay demektir.

Çatışma iktidar kavgasından, it dalaşından ibarettir.

MGK, kimi alanlarda geri adım atmak durumunda kalmış, iktidarını YÖK tartışması üzerinden güçlendirmek, AKP'ye geri adım attırmak istiyor. AKP de kadrolaşmasını, MGK'ya karşı mevzi elde etme hamlelerini sürdürüyor.

Çatışanların dününe, bugününe bakın; birbiriyle çatışıyorlar, ama halka karşı hep birlikte olmuşlardır. Genelkurmay da, YÖK de, AKP de halka karşı politikalarında, gençliğin apolitikleştirilmesinde, baskıda, zulümde hep birliktedir. Amerikancılıkta hiçbir farkları yoktur. Bu çatışmanın ardından yarın yine halka karşı birlikte olacaklar, yine halkı baskı altında tutmak için koordineli bir çalışma içinde yer alacaklar.

Amaçları, "Laiklik-anti/laiklik" sahte gündemi etrafından halkı kendi yanlarına, saflarına çekmeye çalışmaktır. Böylece kendilerine kitle tabanı yaratıp, karşısındakine iktidarını dayatma gücü elde edeceklerini hesaplamaktadırlar. Halk, basit, onların koltuk kavgaları için kullanılan yığınlardan ibarettir.

Halkın yolu, her ikisi de düzenin, yani baskının ve sömürünün sürmesine, Amerika'nın sömürgesi olmaya çıkan bu yollardan hiçbirisi olamaz.

Halkın yolu; bağımsız, demokratik Türkiye olmalıdır. Böyle bir ülkenin kavgasını vermeli, bunun için örgütlenmeliyiz. Bu yolda yürüdüğümüzde, göreceksiniz ki, hepsi birden yine karşımıza çıkar. Gerçek yüzleri budur.

"F tipi üniversite istemiyoruz"

Antakya Mustafa Kemal Üniversitesi'nin açılışında, Gençlik Derneği Girişimi öğrencileri "F tipi üniversite istemiyoruz" yazılı pankart açarak, bireyci ve ezberci eğitimi protesto eylemi yaptı.

20 Eylül günü açılış konuşmasının yapıldığı sırada salonda bulunan Antakya Gençlik Derneği Girişimi üyesi Cihan Güler ve Seher Doğru "F tipi üniversite istemiyoruz" yazılı pankart açarak, F tiplerinde büyük zulümle kendini ifade eden anlayışın uzantısının üniversitelerdeki eğitim sistemi olduğunu haykırdılar. Polisin yaka paça gözaltına aldığı törende, "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı. Dergimizin Antakya muhabiri de gözaltına alındı.

Gençliğin, F tipi üniversite istemiyoruz demesine karşı gösterilen tahammülsüzlük, bu sloganın ne kadar haklı ve yerinde olduğunun en açık göstergesi.

Sayı 79

11

28 Eylül
2003

Sivas'ta Sezer Terörü

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Cumhurbaşkanı Sezer'in katılımı ile yapılırken, şehirde ve kampüste terör estirildi. Gençlik Derneği Öğrencileri "F tipi üniversite istemiyoruz" demek için kültür merkezi önünde toplanmaya başladığında polis barikatı ile karşılaştılar. Gençlik zorla alandan uzaklaştırılırken, dernek üyesi bir öğrenci gözaltına alındı. Gençlik Derneği üyesi öğrenciler yaptıkları açıklamayla, "susmayacağız, F tipi üniversite istemediğimizi haykırmaya devam edeceğiz" dediler.

Mücadeleyle Kazanabiliriz

Eskişehir Gençlik Derneği 21 Eylül günü düzenlediği bir basın toplantısıyla son süreçteki baskıları değerlendirdi. Afyon'da Gençlik Derneği'ne yönelik, mezar taşları hukuksuzluğu, TAYAD'lılara yönelik polis terörü örneklerinin anlatıldığı toplantıda, "hukuk devletiyiz" sözlerinin yalandan ibaret olduğu ve demokratik hakların ancak mücadele ile kazanılabileceği belirtildi. Toplantıya 25 öğrenci katıldı.

TAYAD'lılar Abdi İpekçi Parkı'nda Açlık Grevine Devam Ediyor İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son

Sayı 79

12

28 Eylül
2003

TAYAD'LILARDAN MİLLETVEKİLLERİNE;

Bu ülkenin hapishanelerinde TECRİT sürüyor, TECRİT'e karşı ölüm orucu direnişi sürüyor. Şimdiye kadar 107 insan öldü, 500'den fazlası sakat kaldı. Ölüm ve sakatlıklar sürüyor...

Bunları biliyorsunuz değil mi?

Meclisin açıldığı gün gelip bu ülkenin gerçeklerini sizlere anlatacağız. TAYAD'lı Aileler olarak 1 Ekim'de TBMM'de olacağız.

Abdi İpekçi'den *notlar*

Gözaltında işkence: Gözaltına alınan 12 kişi Güvenlik Şubede yer yok denilerek, TEM'e götürüldü, fiziki ve psikolojik işkenceye maruz kaldılar.

İşkence manzarasında durum şu: Ölüm orucu gazisi Bülent Özdemir; 19-22 Aralık katliamından kalbi ile akciğeri arasında kalan kurşunun hayati risk taşıdığı bilinerek, boğma amacı açıkça güdülerek boğazı sıkılmış, göğsüne basınç yapacak şekilde sürekli duvarlara vurularak dövülmüştür. Şahin Güzel; ilerlemiş yaşına bakılmadan kolları ve bacakları bükülerek alınmış, Serkan Onur Yılmaz'ın sol kol kemiği çatlamış, Leyla Zengin'in kolu kırıl-

TAYAD'lı Aileler 16 Eylül günü çadır kurarak "işgal ortaklığına ve tecrite son" demek için geldikleri Abdi İpekçi Parkı'nda, hatırlanacağı gibi daha ilk anda polisin saldırısıyla karşılaşmıştı. Saldırının ardından Ankara Gençlik Derneği ve Ankara Temel Haklar Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yaparak hukuksuzluğu protesto ettiler.

Gözaltına alınan, demokratik hakları zorla ellerinden alınmak istenen aileler ise, serbest bırakılmalarının ardından Abdi İpekçi Parkı'nda yeniden Açlık Grevine başladılar. İkinci haftasını bitirmek üzere olan açlık grevi sürerken, polisin ziyaretçileri engellemekten, ailelerin battaniyeye kadar ihtiyaçlarının giderilmesini engellemeye kadar keyfi uygulamaları da sürüyor.

Ancak bunların hiçbirisi TAYAD'lı Ailelerin "işgal ortaklığına ve tecrite son" diye, tecriti ve işgal ortaklığını sürdürenlerin yanbaşınadaki haykırışını engelleyemiyor.

Direnişin her günü çeşitli etkinliklerle kamuoyu oluşturmaya çalışan TAYAD'lıların sesine kulak tıkayan AKP iktidarı, bu ülkenin gerçeklerine kulaklarını tıkıyor. Bu ülkenin gerçeklerine kulaklarını tıkayan, görmezden gelen hiçbir iktidar partisinin esamesinin okunmadığı anlaşılan o ki, bir şey anlatmıyor din tüccarlarına. Onlar koltuk için it dalaşını sürdürürken, TAYAD'lılar milletvekillerine seslenen bir açıklama yaptılar. Tecritten, ölümlerden haberinizi var mı? diye soran TAYAD'lılar, 1 Ekim'de meclis önünde olacaklarını belirttikleri açıklamada şöyle dediler;

miş, işkencede de kırık kol üzerindeki kemik çatlamıştır. Bülent Solgun'un kafasının duvara vurulmasından dolayı kaşı yarılmış, geçici görme bozukluğu yaşamıştır. Nazlıgül Aktaş'ın sol bileği çatlaktır, ayrıca kollarında ve göğsünde ciddi boyutlarda morluk ve şişlikler vardır. Sezai Demirtaş'ın işkence sonucu kulağında akıntı meydana gelmiştir, hala devam etmektedir. Fadik Adıyaman'ın ayak bileğinde incinme oluştu...

18 Eylül... Eyleme başlayan aileler basın açıklamasıyla işkenceyi anlattı. Adli Tıp ve THİV'den alınan raporlarla suç duyurusunda bulundular. Polis, sık sık battaniye, çay gibi ihtiyaçları bahane ederek TAYAD'lıları taciz etmeye çalıştı, türkü söylenmesine bile müdahale edildi.

"Siz Irak'a asker göndermeye hazırlanırken... Bu ülkenin sokakları evi barkı olmayan, yiyecek ekmeği aşı olmayan insanlarla dolu. Çöplerden, pazar yerlerindeki artıklardan yiyecek toplayıp karınlarını doyurmaya çalışan insanların olduğundan haberdarsınız değil mi? İşsizliği biliyorsunuz... İşçilerin, memurların, esnafların, köylülerin yaşadıkları sorunları hatırlıyor musunuz?... Demokrasi diye bir sorunuz var mı?... Bu ülkede ölen çocuklarının vasiyetini yerine getirmek için mezar taşlarına "Öldüler Yenilmediler" diye yazdıkları için tutuklanan aileler oldu.

F tiplerindeki işkenceyi, hukuksuzluğu, keyfiyeti, TECRİT'i anlatmak için açlık grevindeyiz. Parkta beklememize, soğukta battaniye almamıza bile izin verilmiyor. Polis battaniyelere saldırıyor, "soğuktan giberin" diyor. Ankara Valinizin yardımcısı, kendisine dertlerini anlatmaya giden ailelere "Saçınızı, başınızı yoldurarak aldırırım sizi oradan" diyor..."

İşkenceli ölüme, tecrite, insanların ölmesine, hak ve özgürlükleri savunuyorum, ilericiyim, demokratım diyen herkese her gün yaptıkları açıklamalarla seslenen aileler; "tecrite ve işgal ortaklığına hayır de-

mek için 1 Ekim'de meclis önünde olalım" diyor.

Süresiz açlık grevinin 11. gününde ise açlık grevindeki TAYAD'lılardan Bülent Özdemir şöyle sesleniyor; "Halen cezaevlerinde tecrit yaşanmaktadır. Baskılara karşı kamuoyu oluşturmak amacıyla, demokratik hakkımızı kullanmak istiyoruz. Abdi İpekçi Parkı'na çadır kurarak sorunlarımızı ve çözüm noktasında neler yapabileceğimizi herkesle paylaşmak niyetindeyiz. Demokratik ve meşru talebimiz yasadışı yollarla reddediliyor." Oğlunu tecrit politikasının sonucu kaybeden Niya-zi Ağırman ise, "İnsanlar cezaevinde ölüyor, ölmeye devam ediyor. Devlet oğlumu öldürdü. Tecrit ve baskılar bitene kadar buradayım" diye haykırıyor.

Seslerini duyurmak için, tecritte insanlar ölmesin, gençlerimiz tecrit politikasının mimarı emperyalistler için Irak'ta ölmesin diye direnişlerini sürdürüyorlar. Onları kuşatanlar, halktan tecrit etmek isteyenler, her türlü yasadışılığı uygulayanlar, kulaklarının dibindeki çığılgı duymamazlıktan gelenler ölümlerin, işbirlikçiliğin sorumlusu olanlardır. Ölümlerin ağırlığı altında, işbirlikçilik bağtağında çürümekten kurtulmaları mümkün değildir.

→ **BUCA Katliamı Protesto Edildi**

TAYAD, SDP, İHD ve ESP 20 Eylül'de Buca Hapishanesi önünde düzenlediği bir eylemle, 21 Eylül 1995'de yaşanan ve üç DHKP-C tutsağının şehit düştüğü katliamı protesto ettiler. Saldırının nasıl planlı bir şekilde gerçekleştiğinin anlatıldığı açıklama, "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları ve hapishane önüne karanfil bırakılmasıyla sona erdi.

→ **Katillere Utanç Belgesi**

İHD İstanbul Şubesi, cunta şefi Kenan Evren, 1000 operasyonun sorumlusu Mehmet Ağar ve 19 Aralık Katliamı'nın sorumlularından Ali Suat Ertoşun'a, "İnsan Hakları Utanç Belgesi" verdiklerini belirten bir açıklama yaptı. Galatasaray Postanesi önünde yapılan açıklamanın ardından "utanç belgeleri" sahiplerine postalandı.

İHD Ankara Şubesi de, Aydın Hapishanesi'nde yaşanan işkence olaylarına ilişkin inceleme sonuçlarını kamuoyuna bir açıklama ile duyurdu ve "Adalet Bakanı ve iktidara bir kez daha hatırlatıyoruz; başta tecrit olmak üzere, insanlık dışı uygulamalara derhal son verilmelidir" dedi.

19 Eylül...Aileler çeşitli DKÖ'lerden temsilcilerle oluşturdukları bir heyetle önce Valiliğe, ardından emniyete başvurularını yinelediler. Aileleri temsilen bir grup Ankara Savaş Karşıtı Platform'un eylemine katıldı. CHP milletvekili Yüksel Çorbacıoğlu aileleri ziyaret etti, Valiliğin keyfi tutumunu kınadı. Akşam yine polis battaniye vermeme dayatmasını gündeme getirdi, keyfi şekilde sadece 5 battaniyeye izin verildi. Soğuk direnenlere neylesin!

20 Eylül...Ankara'daki tutsak yakınları da TAYAD'lılara katıldı. 6 açlık grevcisi ile birlikte 20 kişilik oturma eylemini sürdürdü. Birkaç kurum dışında eylem solun

"gündeminde" değil! Ziyaret edilen onlarca kurum "geleceğini" söyledi, henüz gelen yok. Halkevleri, MAZLUM-DER geldi. Halkın özellikle dövizlere yönelen ilgisi sonucu gelişen sohbetlerde, haklı bulduklarını belirtiyorlar. "Sol", halkın duygularından fersah fersah uzakta!

21 Eylül...İstanbul'dan Esenler halkından temsilciler çiçekler ve mesajlarla geldi; "Zafere olan tüm inancımızla hepimizi selamlıyoruz" diyorlardı. Polis akıl hastasını bile kullanıyor. Parka gönderdiği bir akıl hastasına sürekli küfür ettiriyor. İHD'den bir avukat geldi. Sanatçı Mehmet Özer geldi, fotoğraflar çekti. Ankara'daki kurumlar ve gecekondulardan gelenler oldu... Yüreklерimiz hücrelerde, onların sesini meydanlara taşımanın coşkusu ve kararlılığı ile buradayız.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direnış

3. yıl... 36. ay

1074. gün

107 Şehit

İçeride / dışarıda **SÜREKLİLİK** **KARARLILIK**

Emperyalizmin hücrelerine karşı direniş, nedeni ve hedefiyle halkın bir çok kesimini ilgilendiren, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı bu topraklardaki en büyük direniştir. Bu nedenle görünenin ötesinde bir siyasi öneme sahiptir. Emperyalizm ve işbirlikçi oligarşi de bunu bilmekte ve kendince direniş karşısında, bütün teşhir olmuşluğuna rağmen, kararlılık sergilemeye çalışmaktadır.

Malum olan 3 yıllık süreç, nasıl bir zorlu direniş yarattığımızın belgeleri ile doludur. Zorlu olması sadece fiziki yanından, sadece 3 yıla yayılmasından değil, bunlarla birlikte taşıdığı siyasi anlamından gelmektedir. Omzumuzda, yokedilmek, sindirilmek istenen devrimciliğin, devrim-

ci ideolojinin, halkın kurtuluş umudunun yükünü taşıyoruz. Bu nedenle “zorlu” direniş 1074 gündür sadece biz göğüslemek zorunda kaldık.

İdeolojik olarak büyük bir sağlamlık, irade olarak sarsılmazlık olmadan direniş sürekli kılınamazdı. Bu topraklar bilir ki, böyle bir direniş sadece bizim göğüsleyebilmemizden doğal hiçbir şey olamazdı.

Direnışimizin sürekliliği ve kararlılığı sadece içerisi ile sınırlı, sadece içerisinin omuzlarında yükselmiyor. Açlığa yattığımız ilk günden bu yana, TAYAD’lı Aileler hücrelerin hemen yanbaşıda yükselttiler direniş, hücrelerin sesini sadece ülkemizde değil, dünyada yaydılar. Bu sayede dünya tutsak aileleri örgütlenmesinde haklı olarak saygın bir yer edindiler.

Hiç soluklanmadan, büyük bir sabır ve inançla sürdürdükleri direniş mevzisine şimdi de Abdi İpekçi Parkı’ndaki açlık grevi eklendi. Saldırıları, estirilen terör karşısında demokratik mücadelenin nasıl olması gerektiğini, demokratik hakların, hatta yasal hakların kullanılmasının dahi direnişle, kararlılıkla mümkün olduğunu gösteriyorlar Abdi İpekçi’de.

Bir film karesi gibi gözlerinizin önüne getirin;

Ankara yürüyüşlerinden Armutlu ölüm orucuna, panellere, kurultaylara, açlık grevlerine, gösterilere, basın açıklamalarına, mitinglere kadar hiç soluklanmadılar. Direniş ne kadar kararlı ve süreklirse, direnişin dışarıdaki sesi de o kadar kararlı ve sürekli oldu. Tek bir gün, “sonuç alamıyoruz” umutsuzluğuna kapılmadılar. “Kazanacağız” diye düştüler yollara.

Ankara yollarında yerlerde sürüklenerek, direnenek, gözaltına alınıp işkenceler görerek, barikatları aşarak “dilekçe verme haklarını” kullanırken de, Ankara caddelerinde coplanırken de, bedenlerini ölüme yatırdıkları Armutlu’da aylarca kuşatma altında tutulurken de, en demokratik haklarını kullanıyorlardı. Kendine “demokrat” diyenler, TAYAD’lıların yanbaşıda olmadıkları gibi, demokratik haklarının kullanılmasının kuşatılmayla, katliamla yokedilmeye çalışılmasına karşı da ciddi bir tepki göstermediler. Sadece işçisi, memuru, gecekonduşu, öğrencisi ile halk vardı onların yanında. Yine halk var.

Nerede, hangi konuda olursa olsun, direnişte ve mücadelede kararlılık ve irade yoksa süreklilik de yoktur. Sürekliliğin sağlanamadığı yerde zafer de olmaz, en küçük hak alma mücadelesi de başarı kazanamaz, kazanılsa da korunamaz. İçeride, dışarıda bu bilinçle direniyor, direniş 3. yılı taşıyoruz. Ve yalnızız; her çetin çatışmada olduğu gibi.

Şehit Aileleri Mezartaşlarının Kırılmasına, Gasp edilmesine Öfkeli Siz Kırarsanız Biz De Tekrar Yaparız

Şehit evlatlarının mezarlarını yaptıran, mezar taşlarına evlatlarının vasiyetlerini yazdıran ailelerin bu konuda düşüncelerini aldık.

Kızım gerçek bir kahramandı

Hatice Harman (Ölüm orucu şehidi Feride Harman'ın annesi): Mezarı yaptırarak, resmini yapıştırdık. Onunla gurur duyuyoruz ve acısını hala yaşıyoruz. Mezarı bize yakın gidip resmini öpüyoruz. Duyuyoruz ki çocuklarımızın mezarları kırılıyor. Mezarlardan ne istiyorlar. Korkularını mezarlara saldırarak gösteriyorlar. Bu yaptıkları saygısızlıktır. Canlarına kıydılar bari mezarlarına kıymasınlar, onların mezarlarına saldırınca kırınca bizim canımız yanıyor.

Mezarlarla uğraşmalarının nedeni, ölümlerini kaldıramıyorlar, çünkü onlar bir amaç uğruna öldü. Genç insanlarımız onurlu yaşayıp onurlu öldü işte bunu kaldıramıyorlar. Feride'nin mezarının üzerinde "KAHRAMANLAR ÖLMEZ HALK YENİLMEZ" yazıyor. Kızım gerçek bir kahramandı çünkü, bedenini günlerce ölüme yatıranlardandı.

AKP neler söylemişti. Daha da zalimleşip mezarlara saldırdı. Bizim de evlatlarımızı sahiplenmemizi istemiyorlar sahip çıkarsanız mezarlara saldırınız, size saldırınız, gözaltına alınız, döveriz, işkence yaparız diyorlar. Bunu yapacaklarını biliyo-

ruz. Zaten Pertek'te işkence seslerini herkes duydu. Ama baskılar bizi yıldıramayacak ve diyorum ki, siz kırarsanız biz de tekrar yaparız.

Kemiklerinden bile korkuyorlar

Besime Gürz (Kenan ve Cihan Gürz'ün annesi): İki çocuğumu şehit verdim ve mezarlarını vasiyet ettikleri gibi yaptırarak. Cihan'inkini yaptırırken Malatya Mezarlık Müdürü şeklinin yönetmeliğe aykırı olduğu gerekçesiyle üst kapağını kaldırmamızı, yoksa yıkacaklarını söyledi. Bunun tamamen keyfi olduğunu, hukuksal hiçbir dayanağının olmadığını ve ne değiştireceğimizi ne de yıktıracağımızı söyledik. Bir ay sonra da aynı şey oldu. Sonra bir kere gittiğimizde resminin yerinden söküldüğünü gördük.

Dersim'deki olay devletin acizliğidir. İnsanlar şehitleri sahiplenmesin diye mezarlara saldırıyorlar, bu acizliktir. Aileleri çocuklarından koparmaya çalışıyorlar. Ne yaparlarsa yapsınlar biz mezarlarımızı yaptıracağız. Ölene kadar arkalarındayız. Mezarlarımızdan ne istiyorlar? Etleri çürümüş kemiklerinden bile korkuyorlar. Mezarda bile rahat bırakmıyorlar. İstedikleri kadar baskı yapsınlar çocuklarımıza sahip çıkacağız. Bütün insanları bu konuda duyarlı olmaya çağırıyorum. Onlar bizim çocuklarımız.

Sayı 79

15

28 Eylül
2003

Mezar kırmak çok günahtır

Kumru Güder (Şehitler Mazlum Güder ve Gülseren Öztürk'ün annesi): Mazlum'un mezarını kaç defa kırdılar, zorla götürüp bir köye gömdüler. Yıllar da geçse kemikleri de kalsa getirdim köye; ama bunlar yine rahat bırakmıyorlar. Kızımın mezarını da Hatay'da yaptırarak. Şimdi burada her gün gidiyorum mezara. Ne var bu mezarlarda bu kadar korkuyorlar. Mezar kırmak çok günahtır. Ölüye saygısızlıktır. O yüzden ben de ne acılar çektim. Şimdi de Pertek'te mezar kapağını kaldırmışlar.

Ee peki ne olacak? Mezarda da mı rahat yok? Ben de gitmişim. Ben de o acıları bilirim. Bizi de heyetle birlikte gözaltına aldılar. O çocuklara gözümüzün önünde vurdular.

Ben beş şehit anasıyım. Mazlum Güder, Gülseren, Ahmet Öztürk, Hamide ve Ahmet Güder. Şimdi de şehitlerimizin vasiyetlerini yerine getirmek istiyoruz, ne var bunda?

Mezarın devleti yıktığını görmedik

Fatma Çetinkaya (Muharrem Çetinkaya'nın annesi): Evet yaptırarak oğlumuzun mezarını.

Mezarlarla niye uğraştıklarını bilmiyorum herhalde mezarlardan korktukları için. Hiçbir mezarın devleti yıktığını görmedik. Çocuklarımızın vasiyeti üzerine bu mezarları yaptık. Geleneklerimiz, törelerimize de aykırı bir şey değildir.

Bu tutuklama olayında biraz da sahiplenilmemesinden kaynaklı olduğunu görüyorum. Bizim çocuklarımız ölüm orucundayken de bu duyarsızlığı gördük. Ben çocuğum şehit düştüğü zaman da söylemişim; o zaman ki başbakan ve ortağının çocukları olmadığından çocuk sevgisini, evlat acısını bilmeyeceklerini söylemişim.

Şimdi bunları yapanların da ne insan sevgisi ne evlat acısı bileceklerini sanmıyorum. Mezarlara yapılan bu saldırı da dinsel geleneklerimize adet ve törelerimize yapılan bir saldırıdır ve günahtır.

İnfialı Polis ve Savcı Yarattı

Dersim'in Pertek İlçesi'nde polis tarafından el konulan, tahrip edilen şehit mezarlarında inceleme yapmak üzere, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, TAYAD, ÇHD'den oluşan heyete yönelik saldırı ve tutuklamalara geçtiğimiz sayıda yer vermiştik. Yaşananlara ilişkin **Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şube Başkanı Süleyman Şensoy** ve **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nden Metin Özkan** ile görüştük.

Av. Süleyman Şensoy:

Polisin küfürü heyet üyelerine maledilerek gözaltına alındık

Dersim'e giden heyet içindeydiniz, heyeti oluşturma ve gidiş amacınız neydi?

Tunceli'nin Pertek İlçesi belediye mezarlığında gömülü olan Ali Özbakır'ın mezar kapağının söküldüğünün öğrenilmesi üzerine bir heyet oluşturuldu. Sonradan öğrendik Pertek Sulh Ceza Mahkemesi'nin tedbir amaçlı 11.09.2003 tarihli 2003/27 Müteferrik kararı ile Emniyet görevlileri ve Belediye çalışanları tarafından gece saat 02.00 de yerinden sökülerek götürülmüş. Heyetin amacı öncelikle konuyla ilgili bilgi almak

ve TAYAD tarafından hazırlanmış aynı türden mezarların birçok ilde bulunduğu dair açıklama ve fotoğrafların olduğu dosyaları Pertek Kaymakamlığı'na, Belediye'ye ve Cumhuriyet Başsavcılığı'na sunarak, görüşme yapmaktı.

Dersim'de neler yaşadınız?

Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği başkanı Mehmet Dolas, TAYAD Onur Kurulu üyesi Memet Doğan, Kumru Güder, Hediye Kaya isimli aileler ve yerel basının katılımıyla 15 Eylül'de özel bir minibüsle Pertek'e geçtik. Minibüs Pertek girişinde jandarma tarafından durdurularak kimlik yoklaması yapıldı. Pertek İlçesi'ne girildiği andan itibaren iki tane beyaz reno marka sivil oto tarafından mezarlığa kadar takip edildik ve mezar başında inceleme yaptığımız sırada, mezarlığa giren sivil polisler tarafından sürekli birkaç kamera ile çekim yaparak etrafımızı sardılar. Bu sırada heyette bulunan birkaç kişi çekim yapılmamasını, çekim yapacak bir durumun olmadığını, rahatsız olduklarını söyleyerek sivil polislerle tartıştılar.

Sivil Polislerden **Sedat** isimli olanı mezar başında inceleme yapıldığı sırada yaklaştı. Mehmet Doğan ve heyetteki birkaç kişi polise oraya ne-

den geldiğini anlattı. Konuşma sırasında sivil polis, bu mezarın kapağını kaldıranın "şerefsiz, alçak, namussuz" olduğunu bağırarak söyledi.

Bunun üzerine çekim yapmaya devam eden polisler emir veren amir (daha sonra Pertek Emniyet Amiri Oğuzhan Ertekin olduğu belirlenmiştir.) telefonda "sayın savcım" şeklinde hitap ettiği bir kişiye, (Ahmet isimli savcı olduğu ve o gün Pertek'te olmadığı öğrenilmiştir.) heyet içinden bir kişinin "şerefsiz, alçak ve namussuz" diyerek bağırıldığını, bunun suç olduğunu belirterek ne yapacaklarını sordu. Gelen cevap üzerine Emniyet Amiri mezarlığın çıkış kapısında heyeti gözaltına almak için orada bulunan sivil ve resmi polisler emir verdi.

Amire, "neden gözaltına alıyorsunuz, gerekçesi nedir, gözaltını gerektirecek bir durum yok" sorularına karşılık, emniyet amiri dinlemedi. Ben avukat olduğumu bildirdiğim ve kimliğimi gösterdiğim halde, savcının talimatı var denilerek itilip tartaklanarak polis otosuna bindirildim.

Saldırı heyetteki diğer kişilere çok daha şiddetli bir şekilde yapıldı. Yaşlı analar yerlerde sürüklendi, İsmail Gider isimli üyenin kolu çıktı ve bayıldı. Orada bulunanlar içinde 3 kişi itilip kakılarak, tartaklanarak polis minibüsüne bindirilerek karakola götürüldü..

Gözaltında neler yaşadınız?

Başsavcı karakola geldikten sonra yine benimle ve diğer kişilerle görüşmedi, doğrudan emniyet amiri ile görüşerek gözaltı işleminin devam etmesi talimatını vermiştir. Polis gözaltındakilere sürekli şiddet uyguladı, hakaret etti.

Haksız gözaltına alınan kişiler polise ifade ver-

Metin Özkan:

Baskıyla Gelenek Engellenemez

Metin Özkan: Savcı, "siz propaganda yapmak için mi buraya geldiniz" ifadesini kullandı. Biz hayır dedik heyet olarak inceleme yapmak üzere. Polisin fezlekesini anlatıyordu bize. Hal-

Metin Özkan

kımızın geleneklerine göre mezarlara önem verilir, bayramlarda özel günlerde ziyaret eder, sevdiklerini anar, değer verilir. Baskılarla, hukuka sığmayan yöntemlerle bunu engelleyemezler. Temel Haklar olarak bundan sonra da çalışmalarımız sürecek.

Av. Süleyman Şensoy

Savcı ifade aldığı sırada gelen telefonlarla yapılan soruşturma takip edildi, yani orada bulunmamız birileri tarafından çok önemli bir olay olarak değerlendirildi ki savcı devamlı arandı.

mediler, susma haklarını kullandılar, polisin her haksız eylemine karşılık sloganlarla cevap verdiler. Aynı anda dışarıda bekleyen kalabalık bir grup bu sloganlara, kendi sloganlarıyla destek verdi. İnsanlar büyük bir moralle karşı koydular. En doğal haklarını, saldırıya karşı direnme haklarını kullandılar.

Polis Savcayı Yönlendirdi

Birinci gün savcılık ifadelerinin ardından 7 kişi serbest bırakıldı, geride kalan 6 kişiden ikisi ertesi gün savcılık ifadelerinin alınmasının ardından serbest bırakıldı, 4 kişi tutuklanma talebi ile Pertek Sulh Ceza Mahkemesi'ne sevk edildi. Savcı soruşturmayı polislerin çektiği video çekimleri ile yaptı, polis sürekli yaptığı çekimleri savcıya götürerek soruşturmayı yönlendirdi. Ayrıca mezar yapımı ile ilgili olarak hazırlanan bir dosya da bu soruşturmada kullanıldı. Söz konusu dosya mezarı yapan kişinin kim olduğunun bilinmemesi gerekçesiyle faili meçhul olarak bekletiliyor. Ancak bizim için yapılan soruşturmada delil oldu. İfade aldığı sırada gelen telefonlarla yapılan soruşturma takip edildi, yani orada bulunmamız birileri tarafından çok önemli bir olay olarak değerlendirildi ki savcı devamlı arandı.

Savcı ve Emniyet Ortamı Terörize Etti

Tutuklananlar hangi gerekçe ile tutuklandı?

Mehmet Doğan, Mehmet Dolas, Sakine Aba, İsmail Gider, Savcının "adliyenin manevi şahsiyetine hakaret, polise aktif mukavemet" iddiaları doğrultusunda, "toplumda infial yaratacak etkili eylemde bulundukları" gerekçesiyle tutuklandılar.

Bu iddia doğru değildir, biz Pertek İlçesi'ne geldiğimiz ilk andan itibaren takip edildik, saldırıya uğradık ve gözaltına alındık. Bunu Pertek emniyet amiri ve savcı birlikte yaptı.

Emniyet amiri ve savcı Pertek'te olağanüstü bir durum yaratmak için adeta yarıştılar. Ortamı terörize ederek asıl infiali kendileri yarattılar. Per-

tek halkı bizimle özellikle ilgilen-di ve yanımızda oldular. Pertek Belediye Başkanı ile yaptığımız görüşme ne kadar haklı olduğumuza gösterdi, bizim yaşadığımız türden bir olayı daha önce o da yaşamış. Mezarın yapılması birilerini rahatsız etmiş ve belediye çalışanları gözaltına alınıp ifade vermeye zorlanmışlar.

Kaymakam ile de görüşmek istedik ancak iki gün boyunca orada yaşadıklarımızı bilmiyor-muş gibi, kaymakamlık kapısında bizi görünce kaçıp gitti. Ertesi gün randevu talebimizi reddetti. Esnafla yapacağı bilgilen-dirme toplantısına katılmak iste-

dik özel davetliler katılabilir di-yerek onu da reddetti.

Oysa bir gün önce **yüksek rütbeli bir subay gelerek** kaymakam, belediye başkanı, askerlik şubesi başkanı ve birkaç kişiyle Pertek'te bir toplantı yaptı. Kaymakam o toplantının sonuçlarını Pertek halkına anlatacaktı.

Mezarlara saldırıların idari bir karar sonucunda olduğunu düşünüyorum. O bölgede mezarlara halk çok büyük bir değer veriyor, onun için ortamı terörize ederek fiilen olağanüstü hal uyguluyor, mezarların yapılmasını engellemeye çalışıyorlar.

Tunceli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği **Bu mu sizin müslümanlığınız?**

... Herkes bilir ki, halkımızın kutsal saydığı mekanların en başında gelir mezarlar ve mezarlıklar. Mezarlara ve mezarlıklara saygı, bu mekanların temiz tutulması, yeşillendirilmesi ve bakımı bir toplumun gelenek, görenek aynası olmuştur hep. Bizler de ölümlerimizi hep en yüce değer olarak bildik. En büyük yeminlerimiz hep ölümlerimiz üzerinedir... Mezar taşlarına yönelik saldırılar AKP'nin müslümanlık maskesini düşürmüştür.

AKP Hükümetine Sesleniyoruz...

Cezaevlerinde tutsaklara tecrit uygulayarak 107 tabut çıkardınız. 1060 gündür devam eden direnişe kulak tıkayarak katliamcılara 'Üstün Hizmet Madalyası' verdiniz. **Bu mu sizin müslümanlığınız?**

Irak'ta ABD işgaline ve katliamına ortak oldunuz. Ülkenin onurunu ayaklar altına aldınız. Şimdi de 8.5 milyar dolarlık kredi için gençlerimizin kanını ABD'ye satıyorsunuz. **Bu mu sizin müslümanlığınız?**

Memurları 'terörist' ilan edip coplattınız. Holdinglerinize hazine kapılarını sonuna kadar açarken, açlık sınırındaki milyonlarca memura 'ancak bu kadar veririz' diyorsunuz. **Bu mu sizin müslümanlığınız?**

Maskeniz düşmüştür. Bu yüzden halkın değerlerine mücadelesine ve hakkını aramasına tahammül edemiyorsunuz...

ABD IRAK'TAN AKP MEZARLARDAN ELİNİ ÇEK!

Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği **Ne kadar demokratikleştüğimizin göstergesi!**

... Yüzyıllardır verilen Temel Haklar ve Özgürlükler mücadelesinde bu olayları sıklakla yaşadık. Temel hak ve özgürlüklerini savunan insanlara her türlü baskı ve şiddet uygulandı. Ama bu baskılar hiçbir şekilde haklar ve özgürlükler mücadelesini durdurmadı. Çıkan paketler ile demokratikleştiği söylenen ülkemizde 12 Eylül döneminde bile benzeri yaşanmamış bu tür bir olayın yaşanması ne kadar demokratikleştüğimizin göstergesi olurken biz temel haklar ve özgürlükler mücadelesini veren insanların mücadelesini durdurmayacaktır...

Kurucularımıza Baskıya Son!

Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, kurulmasından hemen sonra polisin kurucu üyelerine yönelik baskılarını bir açıklamayla protesto etti. Şimdiye kadar 3 kurucu üyenin evlerine gidilip ailelerin tehdit edilmesine çalışıldığını belirten Temel Haklar, yasal bir adres tespit işleminin korku, baskı yaratmak için, tehdit amaçlı olarak kullanıldığını dile getirdi ve baskıların mücadelelerinden alıkoyamayacağını belirtti.

İşkenceci İntikamı

İşkencede katledilen sendikacı Süleyman Yeter'in eşi **Ayşe Yumlu Yeter**, bir süre önce bir komployla tutuklanan Atılım Gazetesi çalışanı Necati Abay'ın evine düzenlenen polis baskınında gözaltına alınarak tutuklandı. Limter-İş Sendikası yaptığı açıklamada, tutuklamanın komplo olduğunu belirtti. Yeter'in avukatı Keleş Öztürk, tutuklamanın, eşinin davasını takip etmesi nedeniyle yaşandığı dile getirirken, yapılan itiraz sonucu Yeter serbest bırakıldı.

Sadece başörtüsü değil

Özgür-Der'in 3. Olağan Kongresi yapıldı. Genel Başkan Hülya Şekerci, derneklerinin yalnızca başörtüsü konusunda mücadele vermediğini, Filistin ile Irak'ı örnek vererek anlattı ve bu sorunların başörtüsünü geri plana ittiğini söyledi. "Başörtüsü sorunu çözülsün de nasıl olursa olsun, gibi bir yaklaşımı benimsemiyoruz. Bu sorun da dünyadaki diğer sorunların bir uzantısıdır" diyen Şekerci yeniden genel başkan seçildi.

"BM kararı elimizi güçlendirir, ama her şeyi buna bağlamıyoruz"

Her Koşulda İşgal Ortaklığı

AKP, kendince meşruluk zemininin doğacağını düşünerek BM'den bir karar çıkmasını efendisine hizmet etmekte sabırsızlanan uşağın ruh hali içinde bekliyor. BM toplantıları için Amerika'ya giden Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, bu konuda çaba harcadıklarını açıklıyor ve ekliyor; **"ama her şeyi de BM şartına bağlamıyoruz."**

Her koşulda işgal ortaklığının, Amerikan işbirlikçiliğinin beyni böyle çalışıyor. Geriye her gün bir yenisi piyasaya sürülen demagojiler, halkın aldatılması, "Türkiye'nin çıkarları" diyerek Amerikan çıkarlarının savunulması kalıyor.

8,5 Milyar Dolara Satılık Ülke

BM Silah Denetçileri Komisyonu'nun eski başkanı Hans Blix'in dahi, *"ABD ve İngiltere'nin Irak'a askeri müdahalesini haklı gösterecek hiçbir neden bulunmadığını ve bundan sonra da bulunacağına inanmadığını"* söylediği bir ortamda, BM kararının ancak meşru olmayan bir işgale kıtlık olacağı açık. Ama oligarşinin hukuk anlayışı bunu tartışmaz bile. O, Amerika'nın Guantanamo hukukunu benimsemiştir. Guantanamo hukuku, hukuksuzluktur, terördür.

Göstermelik bir meşruiyetin olursa iyi olacağını, ama olmazsa da, şart olmadığını söyleyen bir iktidar içeride her türlü hukuksuzluğu dayatırken, dış politikasını da 8,5 milyar dolar karşılığında Amerika'ya ipotekledi.

Amerika'dan alınan kredi asker gönderme şartına bağlı mıydı, değil miydi diye tartışılacak bir durum da kalmadı. Altına Ali Babacan ile Amerikan Hazine yetkilisinin imzası bulunan belge açık olarak **"Irak'ta işbirliği şartı"**nı belirtiyor. "Irak'ta işbirliği", geniş ve her türlü uşaklığı kapsayan bir tanım. Erdoğan'ın *"asker göndermeyle ilgisi yok, şartlar bağlayıcı değil"* demesi sadece

demagojiden ibaret. Kredinin kullanımında, işgali yöneten ABD Dışişle-

ri ve Savunma Bakanlıklarının sürece katılacağına sözleşmede olması bile, "Irak'ta işbirliği"nin anlamını anlatıyor.

AKP iktidarı, **"ben gençlerimizin kanını 8.5 milyar dolara sattım"** diyemiyor, ama Amerika'da bile bu alenen tartışılıyor.

"Bush yönetiminin Irak'a asker göndermesi için bazı ülkelere rüşvet verdiğini" söyleyen Amerikalı Senatör Edward Kennedy, Türkiye'ye verilen 8.5 milyar dolarlık krediyi buna örnek olarak gösteriyor. Gerisi demagojiden ibaret.

Pazarlıkta geline aşamayı, ne kadar asker gönderileceğini de, oligarşi gizlese de, ABD Dışişleri Bakanı açıklıyor; *"10 bin asker gelmesini umuyoruz"* diyen Powell'in, "umudunu" dünyayla paylaşmadığı açık.

Ne diyordu ABD Genelkurmay Başkanı Richard Myers, *"Irak'ta Müslüman askerlerin görev yapması fayda sağlayacak. 15 ile 20 bin arasında Müslüman askere ihtiyaç var."* Cola Turka reklamcısı Tayyip Erdoğan da "Amerika'nın rüyasının", 10 binlik kısmına "bendensin" diyor.

AKP, alavere dalavere ile halkı aldatmaya çalışıyor, *"hayır uşaklık yapmıyoruz"* diye işbirliğini sürdürüyor. AKP'nin müslümanlığı da, yönetim anlayışı da bu. Yeter ki koltuğunu koruyayım, yeter ki, tarikat holdinglerinin, işbirlikçi tekellerin kasalarına dolarlar aksın diye gençlerimizin kanını satmaktan, kardeş Irak halkının kanını dökmekten hiçbir rahatsızlık duymuyor.

İşgalci İngiltere ile "aynı statüde" olmaktan onur duyan onursuzlar

Tayyip Erdoğan, *"Tezkereyi ekim ayı içinde netleştireceğiz."* derken, pazarlıkta ayrıntılar netleşmeye başladı. Kürt halkı üzerine yapılan pa-

Sayı 79

19

28 Eylül
2003

"Amerika'nın rüyası"

"Irak'ta Müslüman asker fayda sağlayacak. 15 ile 20 bin arasında Müslüman askere ihtiyaç var."

(ABD Genelkurmay Başkanı Richard Myers)

İşbirliğinin müslümanlığı

"BENDENSİN!..."

(‘model ülke’ Türkiye Cumhuriyeti’nin ‘müslüman’ Başbakanı Tayyip Erdoğan)

Irak Satılığa Çıkarıldı, Halk Direniyor

Amerikan işbirlikçisi Konsey, direnişçilerin ve Saddam'ın mesajlarını yayınlayan El Cezire ve El Arabiye TV'lerine 15 gün yasak koysa da, işgalciler baskı, işkence ve katliamlarına aralıksız sürdürse de, direniş güçlenerek sürüyor.

Sadece, 18-21 Eylül tarihleri arasında 14 Amerikan askeri ölüerken, Bush'un "zafer" ilan ettiği 1 Mayıs'tan bu yana 165 Yanki direnişçilerin saldırılarında öldü, binlercesi yaralandı. Amerika'nın ölümlerini gizlediği ise tüm dünyanın malumu.

BM'de pazarlıklar sürerken, BM Silah Denetim Komisyonu'nun eski başkanı Hans Blix, Irak'ın kitle imha silahları yalanıyla işgaline karşı açıklamalarına ABD ve İsrail'in kitle imha silahlarının "endişe verici" olduğu açıklamasıyla devam etti.

Sırtlanların kanlı dişleri arasında bir ceylan gibi çırpınan ülke

Bu arada Irak, resmi olarak satılığa çıkarıldı. ABD'nin atadığı Geçici Yönetim Konseyi, petrol hariç bütün doğal kaynakların tamamını, endüstri, sağlık hizmetleri, su gibi en temel alanları özelleştirmeye açtı. Emperyalist sermayeye "istediği zaman kar transferi, doğrudan mülk edinme hakkı, yıl so-

zarlıklarda oligarşi tam olarak istediği sonucu alamasa da, işgale ortaklık yapacak askerin hangi bölgelerde görev alacağı da netleşiyor.

"Eğer yabancı asker olacaksa Irak halkı bunun Türk askeri olmasını başından beri istiyor" diyen Gül, ABD ile yapılan pazarlıklarda da son aşamaya geldiğini ve TSK'nın görev yeri ve yetki alanının belirginleşmeye başladığını duyurdu.

İlk adım, bir Türk irtibat timinin, Bağdat'taki ABD karargahında göreve başlaması oldu. Asker gönderme yönünde kararın kesinleşmesi halinde, TSK'nın statüsünün, İngiltere'nin statüsüyle aynı olacağını açıklayan Abdullah Gül, görev yerinin Bağdat'tan Ürdün-Suriye sınırından, Selahaddin'e kadar uzanan ve 4-5 bölüme ayrılan bölgelerden biri olacağını belirtti.

İşgalci İngiltere ile "aynı statüde olmak" oligarşi için büyük onur vesilesi! "Bush'un fino köpeği Blair'in yerine Erdoğan da uygun bir sıfat alır kendine artık. Ruhunu Amerika'ya satan, kıblesini Beyaz Saray yapanlara yakışır!

"Talih Kuşunu Kaçırдық" Yayınları

İktidar yeni bir tezkereyi gündeme getirmeye hazırlanırken, medya da boş durmuyor. AKP ikti-

nuna kadar vergi ödememe ve gelecek yıldan itibaren gelir ve ticaret vergisinin yüzde 15 gibi düşük bir düzeyde tutulması, gümrük tarifesinin sıfırlanması, 6 yabancı bankanın Irak'a girişinin sağlanması... gibi kolaylıklar sağlandı.

Kararı Dubai'deki G-7 Zirvesi'nde açıklayan kukla hükümetin maliye bakanı, bunun, ülkeyi "serbest piyasa rekabeti'ne açacağını" söyledi.

Haraç mezat, altın tepside emperyalist tekellere sunuluyor Irak. İşgalden sonra ikinci kez yağmaya açılıyor, özgürlük Irak'a böyle geliyor. Tekeller ve işbirlikçileri akbabalar gibi yağmadan pay kapmak için yarışırken, ülkemizde birileri bu yağmayı, "Irak pastasından pay almalıyız" diyerek meşrulaştırmak istiyor. Sırtlanların önüne atılmış, kollarından bacaklarından lime lime ediliyor inançların ve kültürlerin yeşerdiği topraklar. Emperyalizmin dünya düzeni kapitalist ticaretin, serbest piyasanın nimetleri diye pazarlıyor bu alçaklığı.

Önce bombalar düştü Irak'a, sonra IMF ve Dünya Bankası giriyor. Onlar terk ettiğinde ise, geriye, sırtlanların etlerini mideye indirip kanlı dişleriyle çöl ortasında terk ettiği bir ceylanın iskelet yığını olarak kalakalması gibi kalacaktır Irak.

Tabi tüm bunlar bir şarta bağlı; direnişin kınılmasına, Irak halkının teslim alınmasına. Tüm emperyalistler ve işbirlikçileri bunu tartışıyor, bunun yolunu arıyor. Irak'taki tablo ise tam tersini söylüyor.

darının işini kolaylaştırmak, halkı aldatmak, kafası karışık milletvekillerini baskı altına almak için yayınlar yapıyor.

Bugünlerde reddedilen tezkerede, nasıl bir talih kuşuna "kışt" denildiğinin yayınları bir furya halinde kapladı ortalığı. "Büyük gazetecilik" soytanlığı ile ellerine tutuşturulan, şaibeli belgeleri yayınlayanların kimisi, "bizden gizlenenler"den söz ediyor (Sanki gizleyenler arasında kendileri yokmuş gibi), kimisi "yakın tarihin en önemli belgesini madde madde açıklıyor".

Amerikancı medya tam bir seferberlik halinde işgal ortaklığının yolunu düzlemeye çalışıyor. Onur, bağımsızlık gibi kavramlar beyinlerine uzak. Sözde ortaya çıkan "gizli anlaşmalar-belgeler" üzerinden tartışma yaratıp, "bu kez reddetmeyelim" dedirtmek için yapılan yayınlar Amerikan merkezli yayınlardır.

Kaldı ki, "kaçan talih kuşu", Irak'ın yağmasından pay almaktan, Kürt halkının imhasından ibaret. Oligarşinin "talih" dediği, halkların kanı, ülkemizin suça ortaklığıdır. Bunu "kaçan talih" diye sunanlar, Amerikan çıkarlarının savunucusu vatan hainlerinden başkası değildir. Türkiye halkının onlara cevabı da bellidir.

İşgal ve “Barış” Yanyana Gelir Mi?

İşgal altında “Barış Festivali” olur mu? Kimileri, “*ne var bunda, halklar temennilerini dile getiriyor, barış olmasını istiyor*” diyebilir. Öyle düşünülmesi emperyalistlerin de işine gelir zaten. Halklar işgali, emperyalizmi görmesin, işgalcisi- ni benimsesin diye teşvik de eder böyle “barış festivallerini”. Öyle de yapıyorlar.

İşgal altındaki Irak’ta “Barış Festivali” düzenlendi. 14-17 Eylül tarihleri arasında Musul’da yapılan ‘Irak 1. Barış Festivali’nde Kürt, Asuri, Arap, Keldani ve Türkmen sanatçılar “barış şarkıları” söyledi. Festivale, Türkiye’den göçettirilen Kürt halkının yaşadığı Mahmur Mülteci Kampı Kültür Sanat Merkezi’nden Koma Dicle Folklor Grubu da katıldı. Başka katılanlar da vardı. Festivale her ne kadar Irak halklarının festivali denilse de, “geçin bu safsataları, Irak benimdir” diyen işgalci güçlerin 101. Birliği de “Grup 101” adıyla sahneye çıktı. Ne güzel “barış” değil mi?!

“Barışçılık” İşgalcinin Hizmetinde

Ülke alev alev yanıyor. Ülkenin her yanında katliamlar ve işgal sürüyor, evler basılıyor, kadınlar, erkekler, çocuklar yerlere yatırılıyor, binlercesinin başına çuval geçirilerek bilinmeyen kamplara götürülüyor. Ve böyle bir ülkede birileri “barış” oyunu oynuyor. Buyrun bakalım, bu festival de mi “barıştan yana tutum takınmak” şimdi? Gerçekten barış isteyen, işgale karşı savaşır, direnir, işgalciyi kovar, halkların birliği, kardeşliği için mücadele eder. İşgalciyle halay çekmez!

“Barışçılığın” dolaysız olarak esareti, işgali kabul etmek anlamına geldiği böyle bir örnek, belirsiz, şekilsiz ve sınırsız bir politik anlayış olarak, bugünün dünyasında “barışçılığın” ne anlama geldiğini de en çarpıcı şekilde ortaya koyuyor. Böyle bir “barışçılık” doğal olarak da direnenleri “istikrarı bozan” olarak görüyor. “Barış” derken esasında Amerika’nın “teröristler barışı bozuyor” diyerek savunduğu, direnişlerin olmadığı, halkların emperyalizme teslim olduğu bir dünyayı savunuyor. Bu nedenle bakın böyle bir kafa yapısı direnenleri nasıl suçluyor;

“Barış Festivali’nin hemen ertesinde dört ayrı yerde silahlar ve bombalar ölüm saçtı. Barışa düşman olanlar öfkelerini bir kez daha sergiledi.” (22 Eylül Özgür Politika, Bülent Aydın)

Dünya halklarının bin yıllara dayanan direniş-

ler tarihini, onyıllardır kendi kaderini tayin etmek için direnen Kürt halkının tarihini reddediyor.

Niye, işgal edenler, katliam yapanlar, dünya halklarını açlığa mahkum edenler, yüzlerce ülkede askeri üssü olanlar, tekelleri ve azgınca sömürüsüyle halkları teslim almaya çalışanlar “barış düşmanı” değil de, ülkelerinin bağımsız, özgür olması için direnenler “barış düşmanı”? Çünkü, ABD “barışçı” için artık “dost, kurtarıcı”! Demek ki, barışçının “barış”ı da kendine göre.

Emperyalizme karşı savaşmayanlar ne barıştan sözedebilir, ne de halkların kültürünü savunabilir. Barışı ve halkların kültürlerini yokeden emperyalizmdir. Bu nedenle “barışçı”, emperyalizm gerçeğini unutturmak ister, “değiştirdiğini” söyler. Oysa o, tüm gerçeğiyle Irak’tan Afganistan’a, Türkiye’den Filistin’e kendisini anlatmaya devam ediyor. O zaman bir kez daha hiç akıldan çıkarılmaması gereken gerçeği hatırlayalım:

Sınıflar arası çelişkiler sürdükçe barış olmaz. Bu da emperyalizmin var olduğu koşullarda, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi zorunlu kılar. Sömürü ve zulmün olduğu yerde barış yoktur. Bunlara rağmen eğer barıştan söz ediliyorsa, bu koca bir yalandır. Barış, gerçek anlamını, sosyalizmle kazanır. Sosyalizm öncesinde barış mümkün müdür? Lenin, “Ancak, biz, tek ülkede değil bütün dünyadaki burjuvaziye devirir, yener ve onları mülksüzleştirirsek, savaşlar olanaksız duruma gelir. Ve bilimsel görüş açısından şu en önemli şeyi görmezlikten gelmek ya da önemsememek, son derece yanlış -bir devrimciye hiç de yakışmayan- bir tutum olacaktır: burjuvazinin direncini kırmak; sosyalizme geçişte bu en güç ve en büyük savaşı gerektiren bir görevdir” (Sosyalizm ve Savaş, Lenin, Sol yayınları Syf.62) diyerek cevabını vermektedir.

Gerisi emperyalizmin oyunudur!

‘Özgür Kürdistan’da ABD üsleri!

Kürt milliyetçiliğinin “Özgür Kürdistan” dediği Barzani ve Talabani denetimindeki bölgede Amerikan üsleri kurma çalışması son aşamaya geldi. Bağımsızlık için süren direnişe karşı işgalcilerin “en güvenli bölge” olarak gördüğü Güney Kürdistan’da bölge halklarına yönelik tehdit, teslim alma amaçlı üsler kuruluyor. İncirlik Üssü onyıllardır Ortadoğu halkları için ne anlama geldiyse, bu üsler de aynı anlama gelecek. Türkiye ne kadar “bağımsız” olduysa, Güney Kürdistan da o kadar özgür olacak!

ABD için stratejik öneme sahip Musul Havaalanı 10 bin kişi kapasiteli askeri üsse dönüştürülüyor ve kasım ayında faaliyete geçecek. İkinci üs ise ekim ayında devreye gireceği belirtilen Telafer’de. Üçüncü üs ise Erbil’de. (20 Eylül, Akşam)

TÜSİAD, AKP'yi uyardı, Irak'a asker gönderilmesine karşı çıktı

TÜSİAD Ne İstiyor, Hesabı Ne?

TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan, Irak'a asker göndermeye karşı çıkarak, AKP'yi çeşitli konularda eleştirdi. 1 Mart tezkeresi öncesinde, Türkiye'nin işgale ortak olması gerektiğini savunan cephenin başında gelen TÜSİAD'ın bu açıklaması, kimilerince "şaşkınlıkla" karşılandı, kimileri, "TÜSİAD'ın çark ettiğini" söyledi.

TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan İzmir Çeşme'de toplanan TÜSİAD Yüksek İstişare Kurulu toplantısındaki konuşmasında, "Irak'ın hiçbir kesiminden Türk askerinin Irak'a girmesi düşüncesine sempatik bir yaklaşım gelmediğini, Türk askerinin Irak'ta istikrara katkı sağlamasını beklemenin çok anlamlı görünmediğini, dolayısıyla Irak'a sadece BM kararlarını dikkate alarak destek verilmesi gerektiğini" söyledi.

ABD-AB çelişkisinde manevra

TÜSİAD, bu açıklamayla, Irak politikasında AB, dolayısıyla BM ekseninde durduğunu açıklamıştır. AB-ABD çatışmasında manevra yapan TÜSİAD, hiçbir koşulda Irak'a gitmeyelim demiyor, BM meşruiyeti istiyor. Özünde işgale karşı değil, işgalin başarıya ulaşmasını istiyor ve bunun yolunu da BM meşruiyetinde görüyor. TÜSİAD, işgalin direnişe çarpması karşısında, batağa saplanan işgalcinin yanında peşinen yer almayı çıkarlarına uygun görmemektedir.

Peki, TÜSİAD'ın, AB'nin sözünü ettiği BM kararı olduğunda işgal meşru mu olacak, asker göndermek "doğal" hale mi gelecek?

Bunun cevabını vermek için, BM'nin son on yıldaki kararlarına bakmak yeterlidir. Emperyalist saldırılar, işgaller BM kararları ile meşrulaş-

tırılmıştır. Halkların lehine bir tek kararını göremezsiniz. BM'de kararlar Avrupa (Rusya ve Çin de birlikte) emperyalistleri ile ABD arasındaki pazarlıkların sonucunda alınır. Çıkarları ortaklaştığında halklara karşı birliktedirler, çatıştığında bugün olduğu gibi pazarlıklar, çelişkiler sürer. BM'nin bırakın işgali meşrulaştırmayı, kendisini meşrulaştıracak gücü olduğu tartışılır durumdadır. ABD'nin kaale almayarak işgali gerçekleştirdiği bir ortamda, meşruluk sorunu asıl olarak BM için vardır.

TÜSİAD'ın "savaş cephesi dışında kaldığı", "savaş cephesinin bölündüğü" gibi bir yanılgıya düşülmemelidir. Şu anda çıkarlarını AB ekseninde görmektedir. AB ne kadar işgale, işgal ortaklığına karşıysa o da, o kadar karşıdır. AB, işgalin dışında olduğu, Irak yağmasından istediği payı alamadığı için Amerikan işgaline karşı çıkmıştır. TÜSİAD da, "gençlerimizin kanı dökülmesin, ülkemiz Amerikan askeri olmasın" diye değil, kendi çıkarlarına göre pozisyon almaktadır.

TÜSİAD yarın tam tersini söylerse kimse şaşırmasın. TÜSİAD işbirlikçi tekelci burjuvazinin çıkarlarının peşinde. Açıklama, pazarlığı ve asker göndermeyi zamana yayan AKP ve Genelkurmay'a da çok ters değil, tersine onlara belli ölçülerde manevra alanı da kazandırmaktadır. Tartışmaları, "TÜSİAD değil hükümet karar verir" açıklamaları iktidar kavgasından ibarettir.

Nitekim Mustafa Koç, Tuncay Özilhan'ın yanlış anlaşıldığını belirterek, "TÜSİAD durduğu yerde duruyor" dedi. Neydi durduğu yer, 1 Mart tezkeresi öncesindeki açıklamalarından biliniyor: "Türkiye kendi çıkarları bu savaşın tamamen dışında kalmamasını gerektirdiği için, istemediği gelişmelerle karşılaşmamak için ve süren krizin derinleşmemesi için asker konuşlandırma ve asker sevki kararını almalı." (28 Şubat 2003)

Peki TÜSİAD neden böyle bir açıklamaya ihtiyaç duydu?

Birincisi, Amerika, Irak'ta güçlü bir direnişle karşılaştı. İmparatorluk projesinin dikensiz yol olmadığı ortaya çıktı. Bu zeminde Avrupa emperyalistlerini bir yana bırakarak TÜSİAD'ın doğrudan Amerikan cephesinde yer alması çıkarlarına denk düşmemektedir. Bir yandan AB cephesinde yer alırken, öte yandan BM şartına bağlayarak Amerika'nın isteklerinin daha da

TÜSİAD, işbirlikçi tekelci burjuvazinin çıkarlarının peşindedir. Bugünkü çıkarını AB paralelinde "BM meşruiyeti"nde görmesi, gerçek yüzünü gizleyemez. İşgalden, katliamdan yanadırlar, gençlerimizin kanını gerektiğinde dolar karşılığı satarlar.

fazlasının yerine getirilebileceğini savunmakta, Amerikan tekellerinin çıkarlarını da kendi çıkarları olarak görmeye devam etmektedir.

İkincisi, işgal ve işgalciler gerek dünya gerekse ülkemizde lanetlenmiş, tecrit olmuş duruma düşmüştür. Hele işgale gerekçe yapılan tüm yalanların çökmesiyle birlikte, bu durum daha da net olarak ortaya çıkmıştır. Halkımızın işgale ve işgal ortaklığına karşı tepkisi kimsenin çarpıtamayacağı kadar açıktır. Böyle bir tabloda TÛSİAD, ilk tezkeredeki yıpranmışlığını, bu çıkışla düzeltmeye çalışmaktadır. "Demokrasi, hukuk" maskesini korumak istemektedir.

AKP'ye uyarı; Genelkurmay'la çatışmanız çıkarlarımıza aykırı!

TÛSİAD açıklamasının bir başka boyutu da AKP'ye yönelik uyarı ve tehditlerdi. Tuncay Özilhan, AKP hükümetine **"gündemi gereksiz yere germe"** dedi: *"Başlangıçta hepimiz siyasette istikrar getirmek için tek parti iktidarının yeterli olacağı düşüncesine kendimizi kaptırmıştık. Ancak bir Orman Yasası ile ülke ayağa kaldırılıp referandum noktasına getirilebiliyor. Kamu kesiminde ve özellikle yüksek öğretimde kadrolaşma çabaları ile tansiyon had safhaya getiriliyor. Topyekün tek bir hedefe yönelmeye ve bunu sağlamak için toplumsal uzlaşma tesis etmeye en çok ihtiyacımız olan bir dönemdeyiz. Bu tür konuların gündemi işgal etmesine yol açmak kendi bindiği dalı kesmektir."*

TÛSİAD, AKP'yi uyarıyor;

a) Tek başıma iktidar oldum diyerek, istediğini yapamazsın, sen bize hizmet için varsın.

b) Ordu, çıkarlarımızın koruyucusudur, halkın sömürüye ve zulme karşı direnişinin karşısında orduya ihtiyacımız var. Genelkurmay'ın iktidarını biraz geriletmek çıkarımızdır, ama oraya kadar. Genelkurmay ile çatışma!

c) Kadrolaşmakta, kendi tabanına, kendi çıkarlarına yönelik politikalarda inisiyatifimiz dışında hareket etmeye devam edersen, "bindiğin dalı kesersin", tepe taklak alaşağı ederiz!

AKP'ye bu eksende "uzlaşma" çağrısı yapan TÛSİAD'ın, bu uzlaşmadan halk kesimlerini kastetmediği açık. İşbirlikçi tekeller, sömürü ve soygun düzeninin sürmesinden çıkarı olanların uzlaşmasından söz ediyor. "Uzlaşma"; halka karşı bir uzlaşmadır, halkın çıkarlarına karşıdır.

TÛSİAD, AKP ile Genelkurmay arasındaki çatışmanın çıkarlarına ters olarak gelişmesinin de önünü almak istiyor bu açıklama ile. Böyle bir durumu çıkarına ters görüyor ve her iki kesi-

mi de uyarıyor. Genelkurmay iktidarının geriletilmesi noktasında atılan adımlarda, AB paralelinde MGK belgelerinin açıklanmasında TÛSİAD'ın çıkarı ve belirleyiciliği vardır. Ancak bütün düzen güçleri gibi, askerleri de elinin altında tutmak istiyor. Sömürüyü sürdürmesi için onlara da ihtiyacı var. Onyıllardır olduğu gibi.

Amerika ile yürütülen pazarlık da TÛSİAD'ın isteği dışında şekillenmiyor. TÛSİAD'ın oligarşi içi çatışmaların bir yansıması olan açıklaması, ne onun Amerikancılığını gölgeler, ne de Amerikan işgalini çıkarına gördüğü gerçeğini değiştirir. Amerikancı düzenin asıl sahibidir TÛSİAD. Onyıllardır halkın kanı işbirlikçi tekellerin çıkarı için dökülüyor. Onlar emperyalist tekellerle ortaklığı büyüttükçe bizim kanımız daha fazla akıyor. Kore'den bu yana gençlerimizin kanı onların düzeni için emperyalizme satılıyor. Genelkurmay onların düzeninin bekâsı için katlediyor, AKP onların çıkarlarını yerine getirdiği için iktidar koltuğunda oturuyor.

Bu nedenle; işgale ve işgal ortaklığına karşı mücadele, TÛSİAD'a ve onun düzenine karşı mücadeledir.

IRAK HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

İşgale ve işgal ortaklığına karşı eylemler sürüyor.

19 Eylül'de, aralarında Temel Haklar'ın da bulunduğu 'Ankara Savaş Karşıtı Platform' önce Yüksel Caddesi'nden Sakarya Caddesi'ne yürüyerek, ardından MGK toplantısının yapıldığı Çankaya Köşkü'ne giderek Irak'a asker gönderilmesini protesto etti. *"Direnen Irak Halkı Kazanacak"*, *"Kanlı Tezkerelere Geçmeyecek"*, *"İşgalin Değil, Direnişin Safına"* sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı. Platform'un eyleminin ardından üniversite gençliği de YÖK'ü ve işgal ortaklığını Çankaya Köşkü önünde protesto etti.

20 Eylül'de, 'Adana Savaş Karşıtları Platformu' AKP önünde yaptıkları eylemle işgal ortaklığını protesto ettiler. Yaklaşık 250 kişi AKP İl Binası önünde yaptığı açıklamada enternasyonalist mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı.

20 Eylül'de, ESP, DEHAP, SDP ve Haklar ve Özgürlükler Cephesi Kocaeli Fethiye Caddesi'nde yaptıkları eylemle, Irak halkının yalnız olmadığını haykırdılar ve Filistin Devlet Başkanı Arafat'ın tecrit edilmesini protesto ettiler.

19 Eylülde bir araya gelen "ESP, DEHAP, SDP, EMEP, ÖTP İzmir İl Örgütü AKP İl Binası önünde yaptıkları eylemle, işgal ortaklığına karşı çıktılar.

Yolsuzluk Sanığı Tayyip'in Sömürücü Şahitleri

“Gayet iyisiniz, size yatırıma varım” (Soros, 24 Eylül, Hürriyet)

“IMF Başkanı Horst Köhler Türkiye'nin başarısını teyit etti” (Erdoğan, 23 Eylül, Radikal)

“Eski ABD Başkanı Clinton Türkiye'nin önemi vurguladı.” (Erdoğan, 23 Eylül, Radikal)

Ekonominin iyiye gittiği yalanına inandırmak için AKP'nin gösterdiği şahitlere bakın; bunlara bir de işbirlikçi tekelleri ekleyin, tamamdır.

“Ekonomi iyiye gidiyor” diyenlerin kim olduğuna bakıldığında, halk için ne anlama geldiği de kolayca anlaşılacaktır.

“Türkiye'nin en iyi ihraç malı askeridir” sözüyle tanınan dünyaca ünlü borsa spekülörü Soros, Abdullah Gül tarafından kabul ediliyor. Bir spekülör Türkiye Cumhuriyeti'nin bakanının sırtını sıvazlayarak, “gayet iyisiniz, size yatırıma varım” diyor ve AKP bundan onur duyuyor.

Aynı şekilde IMF'nin hangi başarıyı övdüğü, IMF'nin yoksul dünya halkları için neyi ifade ettiğine bakılarak da anlaşılabilir; açlık, ölüm, işsizlik, emperyalist tekellerin dizginsiz yağması.

“Bozacı-şıracı” ilişkisinde olduğu gibi, başkanın kendisi yolsuzluk sanığı olunca, şahitlerinin spekülör olmasında, dünya halklarını soyup soğana çeviren hırsızlar örgütü olmasında bir sakınca yok.

Peki Erdoğan Türkiye halkına sorabilir mi? Gecekondulardaki işsizlerin, yoksul köylünün ekonomiye dair, sofrasındaki ekmeğe dair ne düşündüğünü de övünerek anlatabilir mi?

Anlatmaz, anlatamaz.

Halkın ne düşündüğünün, halkın açlığı gibi hiçbir önemi yoktur. Önemli olan emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin ne düşündüğüdür. Onların düşüncelerine önem verir, onların ekonomi politikalarını uygular. Sonra IMF hükümeti olduğu anlaşılmaz diye yoksulluk edebiyatı yapar, gelecek yıl IMF'den kredi almayacakları demagojisiyle sanki IMF'nin ekonomiyi yönetmeye devam etmeyeceği yalanını uydurur.

Yalanların hükmü açlığın kemiğe dayandığı yerrdir. Halk olarak, işbirlikçi iktidarın Soros'lu, IMF'li yalanlarıyla uyutulmaya daha nereye kadar tahammül edeceğiz? Bu yalanları dinlemeye devam edecek miyiz, yoksa örgütlenip ekmeğin için, adalet için mücadele mi edeceğiz?

Anadolu'nun işgalini savunan Bakan

AKP'nin politikalarını, beynindekileri “patavatsız” üslubunu kullanarak söylediği ve bu şekilde tartışıp meşrulaştırmak istediği Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, konuşmaya devam ediyor. ABD'nin Ankara Büyükelçisi Eric Edelman ile görüşmesinde, özelleştirmelere daha ağırlık vereceğini söyleyen Unakıtan, muhalefetin

kendilerini “Türkiye'yi satmakla, ülkenin işgal altına girdiğiyle” suçladığını hatırlatarak; “gelsinler, işgal etsinler” dedi.

AKP için ne sakıncası olabilir ki! İşgal ortaklığına güle oynaya hazırlanan bir zihniyet kendi ülkesinin siyasi, ekonomik olarak işgal altında olmasından zerrece rahatsızlık duymaz.

Emperyalist sermayenin önünü temizlemek için

her türlü yasal düzenlemeyi yaptıklarını söyleyen Unakıtan devam ediyor;

“Ne banka bırakacağız, ne fabrika, ne de işletme. Liman da bırakmayacağız, **hepsini satacağız**. Neymiş, yabancıya satmayalım, yerliye satalım. Kimmiş yerli? **Parayı veren düdüğü çalar**. TÜPRAŞ'ı Ruslar'a satar mısın, diyorlar. Satarım arkadaş. Stratejik yer imiş. Ne stratejisi, önemli olan müşteri bulmak. **Müşteri gece gelsin, pijamayla çıkarım karşlarına**. Seviyorum bu işleri arkadaş.”

Konuşan Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'nin maliyesinden sorumlu bakan. Ama belirttiğimiz gibi, Unakıtan'ın sözlerinin patavatsızlığından, kişiliğinden kaynaklandığını düşünmeyin. Öyle olsa, Tayyip'in bu zihniyete itirazı olsa, o koltukta oturamaz. AKP konuşturuyor Unakıtan'ı. “Real politika” adına yapılanları, çok daha düz ifade etmekten başka bir şey yapmış yok. AKP severek, isteyerek, tüccar zihniyetiyle, büyük bir işbirlikçilik ruhuyla ne var ne yok satıyor, IMF'nin hükümeti olarak ülkeyi yönetiyor.

Çiçek'in niye Bakan yapıldığı, neden bizi katlettiği belli oldu

Amerikancıların Başı Cemil Çiçek

Hükümet içinde Amerikancı cephenin başını çekenlerden birinin Cemil Çiçek olduğunu Hürriyet'ten Sedat Ergin'in yazısıyla bir kez daha görmüş olduk. Bizim için hiçbir şaşırtıcılığı yok bu bilginin. Bu ülkenin vatanseverlerini gözünü kırpmadan katletmesi, emperyalist tecrit politikasında bu kadar ısrar etmesi başka türlü mümkün değil. Hem Amerikancı hem de (aynı anlama gelen) MGK'cı olacak ki, 107 ölümü savunabilsin. Dikkat edin, Çiçek ile birlikte Amerikan çıkarlarını en fazla savunanlar yine devrimcilerin kanına en fazla eli bulaşanlardır. Hiç kimse bunun bir tesadüf olduğunu düşünmesin.

1 Mart tezkeresi görüşmeleri sırasında eski parti arkadaşları ile birlikte (ANAP) tezkerenin geçmesi için elinden geleni yapan Çiçek'in vatanseverleri katletmesinin nedenlerinden biri daha böylece herkesçe görülmüş oldu.

Hatırlanacağı gibi, tam da tezkere günlerine yakın bir zamanda hükümet sözcüsü de yapılan Çiçek'in kimin desteğiyle, hangi dış güçleri arkasına alarak o koltukta oturduğu da artık biliniyor. Koltuğunu Amerika'ya borçlu bakan, Amerika'nın Guantanamo'sunu F tipleriyle yaşama geçiriyor. Bakmayın siz durmadan adaletteki bozukluktan yakınmasına. Adalet Bakanı değil de, bakanlığın sıradan bir memuru, elinden hiçbir şey gelmeyen bir "vatandaş" edasıyla gerçek yüzünü gizlemek istiyor.

Hatırlanacağı gibi, Sami Türk de Jandarma Genel Komutanı Aytaç Yalman ile katliamda kaç kişinin öldürüleceği kontenjanlarını belirlediği günlerde en büyük hukukçu, adalet savunucusu havası veriyordu. Çiçek de aynı oyunu oynuyor.

Cemil Çiçek, eminiz Amerikan tezkeresini savunurken, "Türkiye'nin çıkarlarını savunduğunu" söyleyecektir. Üsüldendir, bütün Amerikancılar böyle diyor. Ama artık herkes biliyor ki, Cemil Çiçek Amerika'nın çıkarları için emperyalist tecrit politikasını savunuyor ve uyguluyor. Vatan hainleri vatanseverleri katlederek istedikleri gibi dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istiyorlar.

Önlerindeki en büyük barikat, direniş. Aşamıyor, kıramıyorlar. Bağımsız Türkiye şiarı hücrelerden yükselmeye, Türkiye'nin devrimcileri, bu ülkeyi Amerikancılara bırakmayacağız demeye devam ediyor.

Şovmen

Cemil Çiçek bir mağazada (bu arada reklamını da yapmış olacaktı) "halk toplantısı" düzenledi, ne kendi geldi, ne halk. Her konuda, hukuksuzluk, adaletsizlik söz konusu olduğunda Adalet Bakanı koltuğunda oturduğunu unutup sureti haktan ve haktan yana görünen bir şovmen.

Sayı 79

25

28 Eylül
2003

Maliye Bakanı Unakıtan: "Tezkereyi geçirmek misyonumuzdur"

AKP, Emperyalizmin İktidarıdır

AKP'nin seçimi kazanmasından sonra hükümet kurma çalışmalarına başladığı günlerde "Amerikancı bir hükümet kurulduğunu" yazmıştık bu sayfalarda. AKP'nin Amerikan işbirlikçisi olduğuna dair onlarca kanıt, belge herkesin gözleri önüne serildi. Uşaklık "duygusal olmamak" adına herkesin gözleri önünde savunuldu. Ama ilk kez hükümetin bir bakanının, AKP'nin misyonunun Amerika'nın çıkarlarını korumak, ona hizmet etmek olduğu ortaya çıktı.

Reddedilen 1 Mart tezkeresinin Bakanlar Kurulu'ndaki görüşmeleri sırasında yaşanan tartışmaları yayınlayan Hürriyet'ten Sedat Ergin 24 Eylül tarihli yazısında, Amerikan tezkeresini savunanların başını çekenlerin Cemil Çiçek'in yanı sıra, Vecdi Gönül, Abdulkadir Aksu, Erkan Mumcu, Ali Coşkun, Binali Yıldırım, Hilmi Güler ve Kemal Unakıtan olduğunu yazdı. İktidarın misyonu ise Unakıtan tarafından,

"bunu geçirmek bizim misyonumuzdur." sözleriyle izah edilmiş bu toplantıda.

Yoruma gerek var mı; neymiş AKP iktidarının misyonu? **ABD'nin çıkarlarına hizmet etmek!**

Bu hizmete; asker kanı satmak da, yasa çıkarmak da, özelleştirme yapmak da, işçiye memura açlığı dayatmak da, halkı sindirmek de, vatansever devrimcileri katletmek de, F tiplerini savunmak ve tecriti uygulamak da dahil.

İcraatları da buna uygundur. AKP'nin iktidar oluştuktan bu yana halkın çıkarlarına bir tek icraatı gösterilemez. Tersine bütün yaptığı IMF'nin, Amerika'nın ve Avrupa'nın isteklerini yerine getirmek oldu. Hala böyle bir iktidarın yalanlarına inanmak, kömür dağıtım şovlarıyla halkı aldatmasına göz yummak Amerika'nın yönetmesine göz yummaktır.

HALKLAR İŞGAL VE TECRİT KUŞATMASINI YARACAK!

Tüm dünya, Amerikan askeri gücüyle kuşatılmış gibi adeta. Bu hem fiziki olarak böyledir, hem siyasi olarak.

Yüzbinlerce Amerikan askeri ve tanklardan, uçaklardan, üslerden oluşan Amerikan askeri gücü, dünyanın yüzü aşkın ülkesinde konumlanmış durumdadır, halen iki ülkeyi fiilen işgal altında tutmaktadır.

Siyasi olarak ise, otuzu aşkın ülke, ABD'nin doğrudan tehdit ve ekonomik-askeri saldırılarıyla karşı karşıyadır. Tüm dünya ülkeleri de Amerika'nın "benden yana olacaksın" dayatmasıyla yüzyüzedir.

Denilebilir ki, emperyalizmin saldırganlığını frenleyecek hemen hiçbir "denge" unsuru kalmamıştır. Bu nedenle, özellikle son üç yıl, ABD'nin tüm uluslararası gelenekleri, anlaşmaları, hukuku hiçe sayarak tam bir pervasızlıkla hareket ettiği bir dönem olmuştur.

ABD'nin "teröre karşı savaş" demagojisiyle çarpıttığı **halklara karşı savaş**, tüm ABD işbirlikçileri tarafından da tek tek ülkelerde sürdürülmektedir. Devrimcilere ve Amerikancı dünya düzenini şu veya bu biçimde kabul etmeyen islamcı güçlere karşı şiddetli bir imha ve tasfiye saldırısı sürdürülmektedir.

Açık işgaller ve aşama aşama dünya çapında, bölgesel çapta ve tek tek ülkeler çapında sürdürülen tecrit politikası, ABD'nin temel silahları durumundadır.

"Orman kanunları"

BM Genel Sekreteri Kofi Annan, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun 23 Eylül'deki açılış konuşmasında "**ABD'nin önleyici güvenlik doktrininin tek taraflı kanunsuz güç kullanımının yolunu açtığını, orman kanununa dö-**

nüşebileceğini" belirtti.

Çoktan dönüşmüştür bile. Amerikan imparatorluğu, bugün orman kanunlarını uyguluyor. Afganistan ve Irak işgalleri "uluslararası hukuka" göre değil, "orman kanunlarına" göre gerçekleştirilmiştir.

İşgalin kendisi hukuksuzluktur. Emperyalizmin şekillendirdiği "uluslararası hukuk"ta bile, işgali haklı, geçerli, meşru gösterebilecek bir dayanağı yoktur. Amerika, işgal saldırısı boyunca, yasaklanmış silahları kullanmaktan doğrudan halkı hedef alan saldırılar yapmaya kadar sayısız "savaş suçu" işlemiştir. Ama bırakın bu suçları cezalandırmayı, soruşturacak bir mercii bile yoktur.

Amerikan imparatorluğu "*ya benden yana olacaksın, ya da seni yokedeceğim*" politikasını fiilen uygularken, ne BM, ne de başka uluslararası güçler, bunun karşısına dikilememiştir. Tam tersine, en güçlünün "orman kanunlarına" boyun eğmişlerdir. Bu kanunların tüm dünyayı hükmü altına almasının önünde tek bir engel vardır: **halkların direnişi**.

Eğer bugün BM Genel Sekreteri hala varsa, hala ABD'yi eleştirebiliyorsa, halkların direnişi sayesinde. Halkların direnişini yokettiği bir dünyada, Amerika, BM'ye de, başka uluslararası kurumlara da yaşam hakkı tanımayacaktır. Çünkü o zaman onlara ihtiyacı da kalmamış olacaktır.

Fakat, dünya halklarının, Amerika'ya, orman kanunlarını egemen kılma fırsatı vermeyeceği de açıktır. İşgaller, katliamlar ortasında açıkça görünen budur.

"Şok ve dehşet!"

Amerikan İmparatorluğu, siyasi ve askeri

olarak büyük bir güç gösterisiyle başlatmıştı Irak saldırısını. Emperyalist ve işbirlikçi medyada "operasyon 8 günde tamam", "10 günde Bağdat'tayız!" haberleri yayınlanıyor, devasa bombardıman uçaklarının üslerinden kalkıp bombalarını Irak üzerinde bırakmalarına kadar her anları saniye saniye naklen veriliyor, "uzman"lar Amerika'nın sahip olduğu akıllı bombaları anlata anlata bitiremiyorlardı.

"Direnmek mümkün değil"di!

Tüm bu yayınların tek amacı, bu hükmü beynlere yerleştirmekti.

"Zalim Saddam diktatörlüğü"nden bıkan Irak halkı, "kurtarıcılarını" bekliyordu, çiçeklerle karşılayacaklardı onları...

Her şey bu kadar kolay olacaktı ama yine de, tüm dünyanın gereken dersi alması, direnmeyi aklından geçirenlere gereken gözdağının verilmesi için, Irak'a saldırının adı da buna uygun olmalıydı: **"Şok ve Dehşet Operasyonu."**

Fakat saldırı karşısında asıl "şok" olanlar, iki yüzyıldır emperyalistlerin her türlü soykırımını, katliamını yaşamış halklar değil, kendini emperyalizmin değiştiğine inandıranlar oldu. BM gibi "uluslararası kurumların", yüzlerce "uluslararası hukuk" anlaşmasının gerçekten yeryüzünde hukuk ve adaleti sağlamak için oluşturulduğuna inananlar, ABD Başkanı Bush'un kararıyla, hepsinin paspas gibi çiğnenip geçilmesi karşısında şaşkınlığa düştüler. Nasıl kimse buna "dur" demiyor, diyemiyordu.

Evet, kimse -halkların dışında hiç kimse- dur demez ve diyemezdi bu saldırıya. Amerikan saldırısı karşısında şaşkınlık ve paniğe düşenler ise, bu saldırganlığın halklar tarafından durdurulabileceğini zaten inanmayıp, bunu AB'den, BM'den bekleyenlerdi.

Onların ABD'ye "dur" demesini beklediklerinin hiç bir hükmü olmadı bu süreçte. Ama halklar direndi. Saldırı öncesinde milyonlar halinde alanlara çıkarak, saldırı başladıktan sonra, kendi topraklarında savaşıyorlardı. Belirleyici olan elbette Amerikan saldırganlığına karşı silahlı direnişti. Avrupa meydanlarına çıkan milyonlar, ABD'nin Irak'ın hemen ardından mesela Suriye'ye, İran'a saldırmasını durduramazdı belki, ama Irak'taki silahlı direniş, Amerikan saldırganlığının hızını kesti, planlarını en azından zamana yaymasına neden oldu.

İşgalciye karşı silahıyla direnen Filistin ve Irak halkı, ülkelerinde bağımsızlık-demokrasisosyalizm bayrağını dalgalandırmaya devam eden Kolombiya'nın, Nepal'in, Türkiye'nin devrimcileri, dünyanın dört bir yanında meydanlara

çıkan milyonlar, emperyalizmin terör demagojisine bayrak kaldırdılar. Amerika'nın devasa askeri güç gösterisine, Amerikan imparatorluğuna boyun eğmeyeceklerini ilan ettiler.

Beyaz Saray'da yapılan hesapları bozan Ümm Kasr'lar!

ABD'nin Irak saldırısına verdiği isim (Şok ve Dehşet Operasyonu), amacı tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık ortaya koyuyordu: Bombalayarak, yakarak, yıkarak, çocuk, genç, yaşlı, kadın, erkek onbinlerce Iraklı'nın cesetlerini yığarak şok edecek ve katliam tablosunun yarattığı dehşet ortamında önce Irak'ı, ardından tek tek diğer ülkeleri teslim alacaktı. İmparatorluk bayrağı önce Irak'ta ardından Ortadoğu'nun tümünde ve tabii nihayet tüm dünyanın semalarında dalgalanacaktı!

Bu planın hesaba katmadığı tek bir şey vardı; direniş: hesabı bozan da bu oldu.

Beyaz Saray'da, Pentagon'da yapılan hesaplar, Irak'ın küçük bir kasabasında -Ümm Kasr'da- ilk bozguna uğradı. Ama buna rağmen işgal edildi Irak; hesap yürüyor gibiydi. ABD'nin bu umudu da kısa sürdü. Irak'ın bir çok yerinde Ümm Kasr'lar çıktı ortaya.

Hesap Filistin'de bozuldu. İşgal edilmiş, kuşatılmış bir halka karşı, savaş uçaklarıyla düzenlenen saldırılar, katliamlar, suikastlar, birbiri peşisıra devreye sokulan aldatıcı barış manevraları, hiçbirisi Beyaz Saray'ın planına uyduramadı Filistin'i. Hesap Türkiye'nin hapishanelerinde, meydanlarında bozuldu. Amerika'yla oligarşi anlaşmış ve yaklaşık onyı boyunca tam bir imha siyaseti sürdürmüşlerdi. Ama Türkiye'de de emperyalizme karşı bağımsızlık bayrağının dalgalanmasını önleyemediler.

İşgaller, katliamlar, tecrit politikaları, işkenceler, hücreler, bütün bunlar sonuçsuz kalacak. Başka ülkeleri de işgal edebilirler, geçici yenilgiler, sindirmeler, bastırılmalar da yaşanabilir. Halen süren Irak direnişini de yenebilirler. Arafat'ı tekrar sürgün edebilirler. (Bu kaçınıcı sürgün?) Ülkemizde yeni katliamlar yapabilirler. (Bu kaçınıcı katliam?) Bunların hepsini yaptılar. Yine yapabilirler. Ama aldıkları sonuç farklı olmaz.

Yeniden yükselir direnişler. Amerika ve işbirlikçileri dünya halklarını teslim alamaz. Halklar direnerek öğreniyor. Aldatıcı rüzgarlar, demagojilerin etkileri dağılıyor. Halklar öğrendikçe, öğrenip örgütlendikçe, örgütlenip savaştıkça, bu kuşatma, bu tecrit parçalanacak. **Ülkeler bağımsız, halklar özgür olacak.**

28 Eylül 2000'den

28 Eylül 2003'e

2. İNTİFADA SÜRÜYOR

Günlerden 28 Eylül'dü. Yıl 2000. Amerikan dayatmalarına direnemeyen Filistin yönetimi, ABD'nin hakemliğinde İsrail'le masa başında pazarlıkları sürdürürken, LİKUD Partisi'nin lideri Ariel Şaron, Harem-i Şerif'e kanlı ayaklarını basarak, yeni bir saldırı dönemini başlatıyordu.

Şaron'un, müslümanlar tarafından kutsal kabul edilen Mescid-i Aksa'nın da içinde bulunduğu Harem-i Şerif'e ayak basması, apaçık bir meydan okumaydı.

Bu saldırıya sessiz kalmak, siyonist işgali meşrulaştırmak olurdu. Filistin halkı ertesi gün Mescid-i Aksa'daki cuma namazından sonra, büyük bir gösteriyle Şaron'u protesto etti. İsrail bu gösteriye de saldırdı. 7 Filistinli katledildi, 220 Filistinli yaralandı.

Birkaç gün içinde katledilen Filistinlilerin sayısı 100'e ulaştı. Batı Şeria'da, Gazze'de, Doğu Kudüs'te Filistinliler sokaklara döküldü, uzun bir aradan sonra, genel grev yapıldı. Taşlar ve silahlar yeniden meydanlara çıktı. Ve işte "ikinci intifada" böyle başladı.

İsrail saldırılarda ağır silahlar kullanmaya, sokaklarda barikatlar yeniden yükselmeye başladı. Filistin polisi ve İsrail polisi arasında çatışmaların başlaması ise, emperyalistlerin dayattığı "barış süreci"nin ölümünün ilanıydı adeta.

Filistin halkı, iradesini bir kez daha tartışılmaz biçimde ortaya koymuştu. İşgali meşrulaştıran, Filistin'in onurunu çiğneyen hiçbir anlaşmanın ve hiçbir yönetimin yaşama şansı yoktu.

Arafat için de, İntifada'ya sahip çıkmaktan başka yol kalmamıştı. O gün için "Barış süreci"nde ısrar etmek, kendi halkından tecrit olmak anlamına gelecekti.

11 Eylül ve Filistin

İkinci İntifada, yoğun saldırılar altında birinci yılını doldururken, Filistin'i bir kez daha dünya gündeminin merkezine oturtan 11 Eylül eylemleri yaşandı. 11 Eylül'le birlikte tartışılan her şeyin gelip düğümlendiği noktalardan biri Filistin'di. "Radikal islam" sorunu, "Ortadoğu'nun durumu" eninde sonunda Filistin'den bağımsız ele alınamazdı.

Filistin için iki ihtimal konuşulmaya başlandı o günlerde.

Birinci ihtimali doğuran teze göre; Bush, Afganistan'a ve Ortadoğu'ya saldırısını haklı gösterebilmek için Filistin sorununu çözmeye mecburdu. Mevcut du-

rum "Filistin-İsrail barışı"nı zorunlu kılıyordu, Amerika, İsrail'i zorla barış masasına oturtacaktı...

İkincisi ise; Amerika'nın estirdiği "teröre karşı savaş" havası içinde, Amerikanın Ortadoğu'daki bekçisi İsrail de saldırganlığını artıracaktı.

Bu iki ihtimal birbirinin karşısı gibi görünse de, ikisi birden gerçekleşti.

Bir yandan İsrail saldırılarını tırmandırıp bugüne kadar da hiç yavaşlatmadan sürdürürken, öte yandan ABD'nin "barış manevraları" da sürdü. Bu manevralardan en sonuncusu "yol haritası" adıyla Filistin'e dayatılan teslimiyet planıydı.

Yanda ayrıntılarını okuyacağınız gibi, üç yıllık süreç, İsrail'in tüm işgal tarihi boyunca saldırılarını en yoğun sürdürdüğü dönemlerden biridir. Filistin halkı işte bu koşullarda, yoğun askeri saldırılar ve uluslararası kuşatma altında direndi.

İkinci İntifada, hala bitmeyen bir direniş sürecidir. Yol haritaları, kukla Filistin hükümetleri, bu direnişi bitirmek için gündeme getirildi hep. "Yol haritası"nın ilan edildiği gün, ikinci intifadanın "bitiş günü" olacaktır. Hesap buydu. Olmadı.

Amerika'nın "Filistin'i teslim alma planı"

11 Eylül'ün ardından Ortadoğu'da Irak'la yanyana, içiçe tartışılan bir diğer bölge Filistin'di. ABD Başkanı Bush, 11 Eylül'den sonraki hemen her kapsamlı konuşmasında Filistin sorununa da yer verdi. Fakat bunlar genel geçer sözlerdi. Amerika'nın dünya gündemini kabul eden güçleri bile tatmin etmekten uzaktı.

ABD, Irak'la birlikte Filistin direnişini de tasfiye etmek için 2002 Haziran'ında "Yeni Ortadoğu Planı"nı açıkladı. "İsrail'i Filistinlilerin saldırısından korumak için CIA'nın yeni bir plan hazırladığını" söyleyen ABD Dışişleri Bakanı Powell, sözlerini "sanırım oldukça iyi bir planımız var" diye tamamlıyordu.

Evet, bir planları vardı;

Planın bir kısmı, Filistin direnişine önderlik eden hareketlerin önder, yönetici kadrolarını imha etmekte.

Askeri imha, “yol haritası” adı verilecek siyasi bir manevrayla tamamlanacaktı.

ABD’nin planına karşı BM, AB, Rusya’nın önce nazlanmalarına karşı İsrail “çekildik” dediği Filistin bölgelerinde yeniden işgale girişti. Arafat, kuşatma altına alındı. İşgal altındaki Filistin’in bir çok bölgesi yeniden işgal edildi.

Sonunda süreç bu güçlerin dayatmasıyla yeni bir “yol haritası”nın uygulanmasına geldi. Yol haritası baştan bozdu; çünkü o “yol”da yürümesi istenen Filistin halkının görüşünü sormamıştı kimse. Tersine açıkça bir dayatma sözkonusuydu.

Plana göre, “Filistin yeniden yapılandırılacak”tı. Planın özü, Filistin’deki tüm devrimci, anti-emperyalist dinamikleri tasfiye ederek işbirlikçi bir iktidarın yönettiği yeni-sömürge bir Filistin Devleti yaratmaktı.

ABD dayatmasına karşı Filistin’in iradesi

Bush yeni Ortadoğu politikasını açıklarken, “hükümetimizin yerleşmiş politikalarından biri rejim değişiklikleridir” diyerek Filistin’de de “rejim” değişikliğini hedeflediklerini, Arafat’ın ABD’nin istediği reformları yapamayacağını ilan etmiş ve “eğer Filistinliler Arafat’ı tekrar seçerse askeri güç kullanmayı gözardı etmiyoruz” diye de tehditler yağdırmıştı.

Halkın iradesi yoktu Amerikan planında.

Kuşatma altındaki Arafat da planı kabul etti. Oysa Arafat’ın kabul ettiği planda Arafat’a da yer yoktu. Arafat geri plana itilip, kukla bir başbakanın yöneti-

minde bir Filistin hükümeti dayatıldı. Ebu Mazen’in başkanlığında böyle bir hükümet kuruldu da. Ama ömrü uzun olmadı. Filistin direnişi, tüm oyunları, planları bozuyordu bir bir.

Kukla hükümet kurdurma politikası iflas ettikçe, katliamcı Şaron saldırıları tırmandırdı. Şaron saldırdıkça Bush “İsrail’in kendini savunma hakkı vardır” diyerek katliam saldırılarını teşvik etti. İsrail Filistin direnişinin önderlerini hedef alan suikast politikasını yoğunlaştırdı ve son olarak da geçtiğimiz günlerde Arafat’a ilişkin “ya öldüreceğiz, ya sürgün edeceğiz” kararı aldı.

İntifada, kuşatılmış Arafat’ın önünde barikat oldu bu kez.

İşgal altında, İsrail’in askeri ve fiziki engelleriyle adeta adacıklara bölünmüş, üç yıldır, onlarca kez sokağa çıkma yasaklarıyla gözaltı ve tutuklama operasyonlarına maruz kalmış, yüzlerce önder kadrosu katledilmiş, yoksulluk içindeki ve savunmasız mülteci kamplarında hava saldırılarına maruz kalmış bir halktan söz ediyoruz. İntifadanın böyleleri koşullarda yıllardır sürdürülmesinden söz ediyoruz.

Dünya halklarının gücünün ve yenilmezliğinin tablosudur bu.

Sayı 79

29

28 Eylül
2003

28 Eylül’den bugüne

Siyonist Zulmün bilançosu

BU BİLANÇOYA BAKIN VE SÖYLEYİN: KİM TERÖRİST?

BİLANÇOYA BAKIN VE SÖYLEYİN:

BU ZULME DİRENEBİLEN BİR HALKI KİM YENEBİLİR?

Aşağıdaki rakamlar, Adalet ve Barış İçin Filistin Konseyi açıklamasından alınmıştır. 2003 Haziran’ına kadar ki süreyi kapsamaktadır.

◆ **2287 Filistinli katledildi.** (Bunların 607’si bebek, 316’sı öğrenciydi... 2287 Filistinli’nin çoğunluğu, Cenin’de olduğu gibi kitle katliamlarında, havadan bombardımanlarda katledilirken, çoğu direniş örgütlerinin savaşçıları, yöneticileri olan 264 Filistinli “suikast”lerde katledildiler.)

◆ **44.270 Filistinli İsrail saldırılarında yaralandı.** (Bunların 5730’u sakat kaldı.)

◆ **8.000 Filistinli tutuklandı.** (Bunların 350’si çocuktur.)

◆ **Filistinlilere ait 2106 ev,** (feda eylemcilerinin ailelerine ait olduğu gerekçesiyle) yıkıldı. Saldırılarda çeşitli biçimlerde tahrip olan ev sayısı ise 39.225.

◆ **744.741 ağaç,** yakıldı veya kökünden söküldü.

Filistinlilerin geçim kaynaklarını kurutmayı amaçlayan bu saldırılarda özellikle narenciye ve zeytin ağaçları yok edildi.

◆ Diğer ülkelerden gelen “Yahudi yerleşimciler”, katliam saldırılarıyla boşaltılan **108.979 dönüm araziye** ele geçirdiler. Buralarda yaşayan 8000 Filistinli yersiz kaldı.

◆ **850 okul kapatıldı,** 8 okul kışlaya dönüştürüldü.

◆ **11 okul, 30 cami ve 13 kilise** İsrail saldırıları sonucu tamamen yıkıldı veya tahrip edildi. 1179 fabrika, atölye, dükkan gibi işyerleri, saldırılarda yıkıldı veya zarar gördü.

◆ **38.415 araç,** saldırılarda tahrip edildi. Bunların 37’si ambulans.

◆ **23 doktor katledildi,** 58 hamile kadın polis kontrolünde bekletilerek düşük yaptırdı ve 101 hasta bu kontrollerden zamanında geçmelerine engel olunduğu için can verdi.

Afyon'da Polis-Sivil Faşist İşbirliğine Yargı Da Katıldı

Gençlik Derneği'ne Keyfi Kapatma

Afyon'da Gençlik Derneği'ne yönelik baskılara bir halka daha eklenerek, hakkında açılan mahkeme sonuçlanana kadar dernek mühürlen-di. 18 Eylül günü dernek merkezine kararı tebliğ eden siyasi şube polisleri, yasadışı olduklarına "hukuk" kılıfı geçirmiş olmanın rahatlığındaydılar.

Hakim kararı, derneğin mahkeme sonuçlanana kadar mühürlenmesi ve kurucularının her birine 600'er milyon para cezası! diyor. "Eksik evrak" gerekçe gösterilerek verilen kararın hiçbir hukuki temeli bulunmadığını tüm hukukçular bilir. Tamamen keyfi ve 27 Temmuz'da TAYAD'lı Ailelere yönelik yaşanan saldırının devamı niteliğindeki bu karar, sivil faşist-polis işbirliğine yargı halkasının da eklendiğinin göstergesidir.

AKP iktidarı ile Afyon'u çiftliği haline getirmek isteyen yerel yöneticiler ve polis gençliğin örgütlenmesinin Anadolu'nun en uçra köşelerine kadar yayılmasından rahatsız. Gençliğe, bu ülke bizim demesine, emperyalist yoz kültüre bayrak açmasına, bağımsız ve demokratik Türkiye için direnenlerin yanında yer almasına düşmanlar. Onlar gençliğin Amerikancılığını isterler, vatansever bir gençliğe düşmandırlar. Yargısı, poli-

si, sivil faşisti, basını bunun için seferber edilir.

Mücadeleye devam edeceğiz

Kapatma kararına ilişkin bir açıklama yapan Afyon Gençlik Derneği öğrencileri, bu saldırıların amacını şu sözlerle özetliyor;

"27 Temmuz'da TAYAD'lı Aileler'in Afyon Gençlik Derneği'ni ziyaretiyle Afyon'da derneğimize yönelik olarak emniyetin organizatörlüğünde sivil faşistler tarafından başlatılan, polislerin takip, taciz ve dernek üyelerine yönelik gözaltıyla süren baskılar ve saldırılar son olarak hakim kararıyla Afyon Gençlik Derneği'nin kapatılmasıyla devam ediyor.... Kapatmanın nedeni, gerekçe olarak gösterilen birkaç evrak eksikliği değil, devletin 25 ilde kurulmuş ve birçok ilde girişim halinde bulunan Gençlik Dernekleri'ne uyguladığı baskıların bir sonucudur."

Bu saldırılarla gençliğin örgütlenmesini, direnenlerin yanında yer almasını engelleyeceklerini düşünenler yanıldıklarını bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da görecekler. Afyon Gençlik Derneği Öğrencileri'nin aşağıda dile getirdikleri kararlılık bunun garantisidir:

"Biz Afyon Gençlik Dernek'li öğrenciler olarak, tüm bu baskı ve saldırılara rağmen F tiplerindeki zulme ve tecrite karşı süren ölüm orucu direnişini gündeme taşımak ve daha fazla insanın ölmesini engelleyebilmek için mücadeleye devam edeceğiz."

Sayı 79

30

28 Eylül
2003

AKP Nasıl Bir Gençlik İster?

-Cevap Bu Kitabın Kapağında-

Milli Eğitim Bakanlığı'nın belirlediği yayınevi tarafından hazırlanan İlköğretim 7. sınıflar için "Vatandaşlık" kitabının kapağını görüyorsunuz yanda.

Kapağına bakınca içinde nasıl bir "vatandaş" yaratmak istediğini anlaması hiç de zor olmayan bu kapak, bir karede neleri anlatmıyor ki! Din istismarcısının beyninin tüm kıvrımlarında dolaşan Amerikan hayranlığını, AKP'nin işbirlikçilik ruhunun nerelere sirayet ettiğini, ülkemiz gençliğinin nasıl Amerikancılaştırılmak istendiğini... bu bir tek karede görebilirsiniz.

Eğitim-Sen İzmir 1. No'lu Şubesi'nin açıklaması ile kamuoyuna yansıyan kitap AKP'nin beyninin, ruhunun, müslümanlık maskesinin resmidir. Eğitim-Sen Şube Başkanı Nihat Sefer'in haklı olarak dile getirdiği gibi, 'Uşağın efendisine sadakati'.

Ülkeyi Amerikan eyaleti yapanlar, gencecik çocuklarımızın beynini de Amerikan hayranlığıyla ze-

hirlemek istiyorlar. Bu ülkenin özgürlük sembelleri yok mu peki? Neden Bedrettinler'in, Pir Sultanlar'ın, Kurtuluş Savaşı'nın kahramanlarının resmini koymazlar? "Amerikan özgürlüğünün" bomba, işgal, yağma ve katliam demek olduğunu öğretmek yerine neden onun propagandasını yaparlar?

Tüm bunların cevabı AKP'nin Amerikancılığın-dadır. Diyanet'in Avrupa dergisi, "örnek anne" olarak Hillary Clinton'un kızına ve Bill Clinton'a ve diğer gençlere yaklaşımını örnek gösteriyor, AKP de gençlerimize Amerikancı olun diyor.

12 Eylül'ün gençliği Amerikancılaştırma politikası "müslümanlık" kılıfıyla sürdürülüyor.

Nurhan Yılmaz Neden Gözaltına Alındı Ve Şimdi Neden Yargılanacak?

Hiçbir yasa, hiçbir hukuk rejimi insanların yasal bir işlem yapılması için çıplak soyunmasını zorunluluk haline getiremez.

İşkenceci eğitilidir, insanın çıplakken, özellikle de bir kadınsa bu çıplaklığı nasıl aşağılama nedeni olarak kullanacağını bilir.

Ne ilgisi vardır ifadesine başvurma ile çıplak soyunmanın? Hangi yasada vardır bu? Yoktur hiçbir yasada. Tamamen gözaltındaki kişiyi ezmeye, baskıya ve çaresizleştirip istediği ifadeyi almaya yönelik, KEYFİ bir uygulamadır.

Bunu bir hakimın savunması ise sadece ve sadece o hakimın zavallılığını gösterir.

Ve asla soyunmayın gözaltında. Bu hukuk dışılığı, bu ahlaksızlığa mutlaka karşı çıkın.

NURHAN YILMAZ: 25 yaşında bir genç kadın, İzmir Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin başkanı. İki hafta önce bir avukat arkadaşısı ile birlikte yoldan, iki yıldır devam eden bir davada aleyhine ifade olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı.

Oysa Nurhan Yılmaz Temel Haklar'ın kuruluşu için gerekli evrakları, aylar önce polise vermiştir. Sabıka kaydı, nüfus cüzdanı sureti, ikametgah adresinin bulunduğu belgelerinin her birinden hem de YEDİŞER TANE vermiştir polise.

GÖZALTI NEDENİ: İki yıldır devam eden davada tek bir kez bile "ifadenize başvurulmak üzere..." denilerek, **davetiye GELMEMİŞTİR** Nurhan Yılmaz'a. Ama bilinmeyen bir günde, nedenini bilmediği bir olaydan yol ortasında güpegündüz veya bir gece yarısı evinden, veya bir arkadaşının evinden telsizli silahlı polislerce gözaltına alınmasının planının yapılmasının nedeni nedir? Neden tüm kimliği ile açık olan, tüm belgeleri polisin elinde olan bir insan bu şekilde sokak ortasında gözaltında alınır.

Gözaltına alındığında ilk karşısına çıkan uygulama **"SOYUN..."** olur Nurhan'ın. Neden soyunması gerekiyordur, "üst araması yapılacak"... Oysa üst araması giyinikken de yapılabilir ve karakola girer girmez yapılmıştır da... Nurhan bunları tartışır. Tartışma sonunda **"tamam sadece gömleğinin iki düğmesini aç yeter..."** noktasına gelir polis. Amaç nedir, üst araması mı gerçekten, yoksa insanın doğasında bulu-

nan utanç, mahremiyet duygularını kullanarak baskı yapmak küçük düşürmek midir? Neden hiç tanımadığı insanların önünde genç bir kadın çıplak soyunsun? Hangi ahlak anlayışına sığar bu?

Soyunmaz Nurhan Yılmaz. **Zorla soyarlar.** Bu soyunma sırasında ise elbette direnir, gömleğini çıkartmaz, pantolonunu vermek istemez. Kendisinden fiziken daha güçlü polisler tarafından zorla yere yatırılarak soyulur. **NE OLURSA BURADA OLUR ZATEN.**

Ertesi gün savcılık, sorgu hakimliği vs. prosedür tamamlanır. Sorgu hakimine de anlatır Nurhan bu uygulamayı, hakimın tavrı da ilginçtir. Normal arama yapıldıktan sonra çıplak soyunmasını söylediklerini ve soyunmadığını iletir, hakim de, **"çıplak soyun diyorlarsa sende soyunmak zorundasın"** şeklinde cevap verir. Nurhan bunu önemsemez, tamam önemli olan ben her aşamada yasadışı dile getirdim, tutanağa da geçirttim diye düşünür.

Oysa tezgahçı, üç kağıtçı, iftiracı polisin yapacaklarını öngörememiştir.

İlk gözaltı nedeni olan, iki yıldır devam eden davadaki durumu nedeniyle serbest bırakılır ama **ikinci bir suç vardır, polisleri ısırmıştır Nurhan.** Bu nedenle tekrar yeniden prosedür başlar. **Polis ısırmaktan suçludur ve dava açılacaktır.** Bir gün de bu nedenle gözaltında kalır.

Psikoloji ve sosyoloji bilimi bir çok bilimsel deneyle ispatlamıştır ki, **İNSANIN EN ZAYIF, EN GÜÇSÜZ OLDUĞU AN ÇIPLAK** olduğu andır. İlk çağlardan bu yana da insanlar giyinirler. Bu bir tür doğa karşısında insanın kendini koruma refleksidir.

İşkenceci eğitilidir, insanın çıplakken, özellikle de bir kadınsa bu çıplaklığı nasıl aşağılama nedeni olarak kullanacağını bilir. Ayrıca ne ilgisi vardır ifadesine başvurma ile çıplak soyunmanın? Hangi yasada vardır bu? Yoktur hiçbir yasada. Tamamen gözaltındaki kişiyi ezmeye, baskı yapmaya ve sonunda çaresizleştirip istediği şekilde ifade almaya yönelik, **KEYFİ HİÇ BİR YASAL DAYANAĞI OLMAYAN** bir uygulama-

madır. Bunu bir hakimin savunması ise sadece ve sadece o hakimin zavallılığını gösterir. Hukuk biliminden, yasa bilgisinden nasibini alamamış bir zavallıdır. Hatta insanın insan olmaktan kaynaklı reflekslerinden bile bihaber zavallı bir hakimdir. Yolda gördüğünüz, çevirdiğiniz bin, hatta onbin kadına sorun, hatta bu hakimin karısı ve kızına da veya Nurhan'ı çırılçıplak soymaya çalışan polislerin kızları ve eşlerine de sorun;

"Sana soyun deniyorsa soyunacaksın" denildiğinde ne cevap vereceklerdir? Merak edin ve sorun bu soruyu. Alacağınız cevap en hafifinden MANYAK MISIN SEN olacaktır.

Hiçbir yasa, hiçbir hukuk rejimi insanların yasal bir işlem yapılması için çırılçıplak soyunmasını zorunluluk haline getiremez.

Ve Nurhan soyunmadığı için kendisinin zorla soyulmasına tepki gösterdiği için yargılanacak şimdi.

İşkenceyle Ayakta Duran Düzen

23 Ekim 2001'de İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde gözaltında Yunus Güzel'i katleden polisler hakkındaki davanın duruşmasına 18 Eylül'de devam edildi. Duruşmaya katil polisler katılmazken, işkenceci avukatı İlhami Yelekcı ile müdahil Av. Behiç Aşçı katıldılar. Yelekcı, işkencenin olmadığı gibi kargaları güldüren yalanlarına devam ederken, "bu insanlar duruşmadan sonra 'Katil Devlet' diye slogan atıyorlar devletimizi zan altında bırakıyorlar" diyerek TAYAD'lıları hedef göstermeye çalıştı, Susurlukçular'ın "ne yaptıysak devlet için yaptık" demagojilerine sarıldı.

Mahkeme mütalaa hazırlanması için 9 Ekim tarihine ertelenirken TAYAD'lı aileler duruşma çıkışında Yunus Güzel'in resimlerini açarak bir basın açıklaması yaptılar. İşkence sonucu ölümün aleni ve birçok kanıtla ortaya çıktığını belirten TAYAD'lılar, polislerin "görevi ihmal"den değil, "işkenceyle adam öldürmekten" yargılanmaları gerektiğini belirttiler. Bu düzenin işkence ile ayakta durduğunu söyleyen TAYAD'lılar, işkenceyle halkın sindirilmek istendiğini, yoksulların isyanının böyle bastırılmaya çalışıldığını dile getirdiler. Eylem zılgıtlarla sona erdi.

Bir ifade deyip geçmeyin, bir ifade vermek, bilgisine başvurulmak basit bir iştir ama sen bir dernek başkanıysan, muhalifsen, devrimciysen öyle çok basit bir iş değildir. Bedeli baskıdır, işkencedir, hakarete ve aşağılanmaya maruz kalmaktır. Sorun sadece ifade değildir, ifade olsa çok basittir zaten. Bu nedenle alındığı gözaltından bırakılmış ama şimdi polise mukavemetten yargılanacak Nurhan. Yani hiç tanımadığı insanların önünde soyunmadığı için....

Trajedi mi, komedi mi ne dersenez deyin, ama bu dava, bu yargılama hukuk bilimi açısından zavallılıktır.

Ve asla soyunmayın gözaltında. Böyle bir yasal düzenleme yoktur, üst araması giyinikken yapılır. Bu hukuk dışılığı bu ahlaksızlığa mutlak karşı çıkın.

Av. Behiç Aşçı

MGK Yasadışıdır

MGK'nın yasadışı belgesinin ortaya çıkmasından sonra tepkiler sürüyor. 22 Eylül günü **İzmir Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** Konak Kemeraltı girişinde "Açlığımızın ve Dökülen Kanımızın Sorumlusu MGK'dır" yazılı bir pankart açarak yaptığı eylemde MGK'nın yasadışı olduğunu belirtti.

Yıllardır halkın gizli yönetmeliklerle, yasadışı kurumlarca yönetildiğine, meclisin ve seçimlerin bir oyundan ibaret olduğuna dikkat çeken Temel Haklar, MGK'nın tüm halkı düşman gördüğünü ve her türlü şiddet vahşet derecesinde uyguladığını belirtti.

Başta, 12 Eylül'den bu yanaki Genelkurmay başkanları ve generaller olmak üzere MGK'da yer almış tüm Cumhurbaşkanlarının, partilerin, bakanların, bürokratların yargılanmasını isteyen ve suç duyurusunda bulunan Temel Haklar, onlara halkı sindirmekte yardım eden polisin ve medyanın da sanık sandalyesine oturtulması gerektiğini belirtti.

Yapılan açıklama "Baskıların Katliamların Sorumlusu MGK'dır", "MGK Halka Hesap Verecek" sloganları ile sona erdi.

yoksul

8,5 milyar dolar gelirse, borsa yükselir, faiz düşerse... Gecekondulara ne düşer?

Onursuzluk ve Anadolu gençlerinin kanının satılmasını, 8,5 milyar dolar rüşvetle kabul etmemiz isteniyor. Açıkça söylemeseler de, “bakın Amerikan askeri oluyoruz, ama 8,5 milyar dolar geliyor, hepimize düşecek bu paradan...” diyorlar. 8,5 milyar doların gelişyle faizlerin daha da düşeceği, borsanın yükseleceği, piyasanın yüzünün güleceği... anlatılıyor.

Burjuvazinin onuru yoktur, satamayacağı değeri, onuru, namusu yoktur. Yeter ki, kasasına dolarlar aksın. AKP iktidarı da aynı ideolojinin partisi, tekellerin temsilcisidir.

Yoksullar, yokluklarına, açlıklarına rağmen tüm dünyada, tüm tarih boyunca onurlarına düşkünlükleri, değerlerine bağlılıklarıyla bilinir. AKP, bu onursuz rüşveti kabul edecek bir halk bulamayacaktır karşısında. 12 Eylül'den bu yana yozlaştırma, apolitikleştirme politikaları önemli tahribatlar yaratmış olsa da, gençlerinin kanı karşılığında, başka bir halkın bağımsızlık ve özgürlük direnişinin boğulması uğruna alınan kanlı paraları elinin tersiyle itecektir yoksullar.

Bundan kimsenin kuşkusu yok. Ama tutun ki, bunları bir yana bıraktık. 8,5 milyar dolar hangi kasalara akacak, yükselen borsa, düşen faizlerden gecekonduların payına ne düşecek?

Verilen kredinin anlaşmasında, nasıl kullanılacağı da ayrıntılarıyla yazıyor. İç ve dış borçların ödenmesinde, IMF politikalarının sürdürülmesi ve ABD Dışişleri ve Savunma Bakanlıklarının onayı alınarak Irak'ta işbirliği şartıyla kullanılacak kredi. Yani bırakın yoksullara pay düşmesini, yoksulluğu büyüten politikaları sürdürme şartına bağlanan krediyle halk işgal ortaklığına razı edilmek isteniyor.

Ne yükselen borsadan, ne düşen faizlerden hiçbir şey düşmez yoksullara. Bize düşen kavgadan, direnişten, kendi iktidarımız için mücadeleden başkası değildir. Gördüğümüz, yaşadığımız her gelişme bunu anlatıyor bize. Emperyalistler ve işbirlikçisi iktidarlar bize hep bunu söylüyor; “bu düzen bizimdir, kendi düzeninizi kurmadıkça düzenin hiçbir nimetinden faydalanmanıza da izin veremeyiz...”

Sayı 79

33

28 Eylül
2003

TZD Genel Başkanı Yetkin: “Üreten kaybediyor, tüketen kaybediyor, kim kazanıyor?”

Pancar üreticilerinin, AKP'nin pancar şekerine alternatif olarak nişasta bazlı şekerde (büyük kısmı ithal edilen mısırdan elde edilecek olan) kotayı artırmaya hazırlanmasına yönelik isyanı sürerken, Türkiye Ziraatçılar Derneği Genel Başkanı İbrahim Yetkin, IMF politikalarını uygulayan iktidarın tarımı yoketme noktasına geldiğini açıkladı. Yetkin açıklamasında, bu yıl, buğdaydan arpaya, çavdardan yulafa, bakliyatın tütüne, şeker pancarından fındığa, pamuktan zeytine, ayçiçeğinden soyaya kadar doğrudan halk tarafından tüketilen ürünlerde büyük bir düşüş olduğuna dikkat çekti. Bu durumun intihar anlamına geldiğini belirten Yetkin, “bunlardan vazgeçiyoruz, neyle yaşayacağız” dedi.

Prim miktarının üretimi sürdürebilecek seviyeye yükseltilmemesi durumunda tarımın biteceğini belirten Yetkin, çeşitli ürünlerden de örnekler verdi: “Türkiye dünyanın bir numaralı fındık üreticisi olmasına ve fındıktan ciddi kâr edilebileceğine rağmen, fındık piyasasının açılacağı günlerde, de-

podaki fındık ucuz fiyatla tüccara devredildi, Fiskobirlik devre dışı bırakıldı. Çukurova'da bile pamuk üretimi yarıya düştü. Buğday, ayçiçeği, tütün ve mısırdan da üretici mağdurdur. Üreten kaybediyor, tüketen kaybediyor, kim kazanıyor?”

Bu durumun, IMF ve Dünya Bankası politikalarının uygulanmasının sonucu olduğunu belirten Yetkin, bu yoldan vazgeçilmesini istedi.

Evet soru açık; kim kazanıyor? Köylü yokediliyor, tüketici halk pahalı ve sağlıksız ithal ürüne mahkum ediliyor, emperyalist tarım tekelleri ve işbirlikçileri kazanıyor. Cancun Zirvesi'nde yoksul ülkelerin isyanı da bu yüzden çıkmadı mı? Tüm dünyada tarım politikalarının zengin kapitalistlerden yana düzenlenmesine 90 yoksul ülke isyan ederken, AKP'nin temsilcisi bakan yoksulların değil, emperyalistlerin safında yer aldı. Köylülerimiz örgütlenmedikçe, mücadele etmedikçe, şu bu partinin yan örgütüne dönüşmüş kooperatifleri, dernekleri mücadelelerinin aracı haline getirmedikçe, bu tablo değişmeyecektir.

Sorular

Kurtuluş yolunun kılavuzu Marksizm=Leninizm dir

Avrupa’da ve Türkiye’de devlet

Dergimizde yeni bir köşe oluşturduk. “**Sorular Cevaplar**”... Bu köşede, sorular soracağız, bu sorulara verilen çeşitli cevapları ele alacağız. Cevaplarımızı pratik örneklerle besleyeceğiz zaman zaman; ama bir dergi yazısının sınırları içinde de olsa, sorunların **teorik, tarihsel, bilimsel** temelini ortaya koyacağız esas olarak.

Çünkü; gündemdeki hemen her konu, üç beş pratik olgunun, güncel bir kaç yanın etrafında tartışılarak yüzeyselliğe mahkum ediliyor. İdeolojiler, sınıfsallık unutturulmak isteniyor.

Devrimci teori, Marksist-Leninist ideoloji, dünyayı değiştirmek isteyenler için büyük bir güç, etkili bir silahtır. Dünyayı değiştirme iddiasından vazgeçip düzene boyun eğen siyasi korkaklar, devrimcileri bu güçten ve silahtan yoksun bırakmaya çalışıyorlar.

İdeoloji ve sınıfsallık unutturuldukça, sol adına, devrimcilik adına, her türlü saçmalık savunulur hale geliyor. Sol adına Amerikancılık, sol adına Avrupacılık “doğal” görünmeye başlanıyor. Devrimciliğin ne olup olmadığı belirsizleştiriliyor. Devlet nedir, demokrasi nedir, faşizm nedir, devrimciler ne için ve nasıl mücadele eder?.. Bunlar, Marksist-Leninist literatürde cevapları çok açık sorulardır. Halkların yüzlerce yıllık teorik ve pratik birikimlerinin ürünü olan bu cevaplar, “gerçekçilik” adına, “reel politika” adına çarpıtılamaz.

Zaman zaman yayınlayacağımız bu köşe, bu çarpıtmaların karşısına, burjuvazinin propaganda ve demagojilerinin karşısına, bu silahla çıkılması gerektiğini hatırlatacak.

Burjuvazinin aldatıcı propagandalarının ve soldaki çarpıtmaların panzehiri, devrimci teoridir.

“Avrupa’da olsa skandal olurdu”... “Böyle şeyler Avrupa’da düşünülemez bile”... “Adamlar sistemlerini kurmuş, vatandaşına saygılı”... “Devlet dediğin Avrupa’daki gibi olur”... “Devlet, Avrupa’da milletin hizmetindedir, bizdeki gibi tepesinde değil”...

Bu cümlelerin yüzlerce değişik versiyonuna, kahvehane sohbetlerinde veya burjuva politikacıların açıklamalarında ya da, bazı sol, ilerici ke-

simlerin tesbitlerinde rastlayabilirsiniz.

Bu nasıl bir “**imaj**”dır ki, cahilden okumuşuna, sağcısından solcusuna kadar bu kadar geniş kesimleri aynı yanılgıda buluşturabilmektedir?

Bu nasıl bir “**çarpıtma**”dır ki, tarihi gerçekler de, güncel durum da bu kadar tersinden yorumlanabilmektedir?

Mesela, “Susurluk” konusu gündeme gelir; burjuva politikacısından aydınına kadar hepsinin ağızında aynı söz: “**AB’ye girmeden Susurluklar’dan kurtulamayız!**” MGK’nın gizli yönetmeliği açığa çıkar, aynı bakış; “**AB’de böyle şeyler olmaz!**” İşkence, infazlar, F tipleri, tecrit, öte yandan işsizlik, yoksulluk, hepsi bizde var, AB’de olursak olmayacak!

Gerçekten böyle mi?

- ? Türkiye’de devlet kontra cinayetler
- ? işler de Avrupa devletleri işlemez mi?
- ? Türkiye’de “derin devlet” vardır da,
- ? Avrupa’da yok mudur?
- ? Türkiye’de haklar rafa kaldırılabilir
- ? de, Avrupa’da kaldırılmaz mı?
- ? Türkiye’de devlet bir baskı aracıdır
- ? da, Avrupa’da öyle değil mi?

Bunlara pratik örnekleriyle cevap verebiliriz. Ama o pratik örneklerle geçmeden, sorunun teorik kökenini kavramakta yarar var.

Avrupa ülkelerindeki devletlerle, ülkemizdeki devlet arasında çeşitli farklar olduğu aşikar. Ama bu fark **ne kadar** ve **nasıl** bir farktır, **öz’de** mi, **biçim’de** midir? Biri ak, biri kara mıdır? Yoksa, her ikisi de karanın değişik tonları mıdır? “Devlet”in teorik, tarihsel boyutuna bakmadan, bu sorulara çok net cevap veremeyiz.

Avrupa Birliği’nden yana mı olmalıyız, yoksa karşı mı? AB üyeliği, bazı hakları genişletecektir. Bu doğru. Ama bu tek başına AB’den yana olmayı haklı kılmaz. AB’de de işkence var. Doğru. Ama bu da tek başına AB’ye karşı olmayı haklı göstermez. Peki o zaman nasıl tavır belirleyeceğiz? İşte “teori”nin önemi, belirleyiciliği buradadır. “Devlet nedir?” sorusu cevaplandıktan, AB’den yana mı, karşı mı olmalıyız sorusu cevaplanamaz.

Türkiye’de veya Avrupa’da devletin “niteliği” nedir? Aralarında ki ayrım temel bir ayrım mıdır?

Devletin en özet tanımı şudur: “bir sınıfın öteki sınıflar üzerindeki tahakküm aracı”.

Bu tarihsel olarak böyledir. Devletin ortaya çıkışı sınıfların ortaya çıkışını izler ve bu sınıflardan birinin diğer sınıflar üzerindeki “tahakküm ihtiyacı” tarafından belirlenir.

Engels devletin ortaya çıkışının tarihsel koşullarını şu özetle anlatır:

“Devlet... toplumun, gelişmesinin belirli bir aşamasındaki bir üründür; bu, toplumun, önlemekte yetersiz bulunduğu uzlaşmaz karşıtlıklar biçiminde bölündüğünden, kendi kendisiyle çözümlenmez bir çelişki içine girdiğinin itirafıdır. Ama, karşıtların, karşıt ekonomik çıkarlara sahip sınıfların, kendilerini ve toplumu, verimsiz bir mücadele içinde eritip bitirmemeleri için, görünüşte **toplumun üstünde yer alan**, çatışmayı hafifletmesi, ‘düzen’ sınırları içinde tutması gereken bir güç ihtiyacı kendini kabul ettirir; işte toplumdan doğan, ama onun üstünde yer alan ve gitgide ona yabancılaşan bu güç, devlettir.” (F. Engels, Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, Sol Yayınları, Eylül 1974, syf. 235)

Kısacası, hangi devletten söz ediyor olursanız olun, bu tanım (devlet, bir sınıfın öteki sınıflar üzerindeki tahakküm aracıdır.) değişmez. Avrupa’daki devlet de böyledir, Türkiye’deki devlet de.

O zaman şu soruyu sormamız gerekir: Peki, Avrupa’daki devlette hangi sınıf, hangi sınıfları baskı altında tutuyor, Türkiye’deki devlette hangi sınıf, hangi sınıfları baskı altında tutuyor?

Bu soruyu cevapladığımızda, Avrupa’daki devletlerle, ülkemizdeki devlet arasındaki farkların ve benzerliklerin temel halkasını da yakalamış oluruz.

Engels’le devam ediyoruz:

“Devlet, sınıf karşıtlıklarını frenlemek ihtiyacından doğduğuna, ama aynı zamanda, bu sınıfların çatışması ortasında doğduğuna göre, **kural olarak en güçlü sınıfın, ekonomik bakımdan egemen olan ve bunun sayesinde, siyasi bakımdan da egemen sınıf durumuna gelen** böylece ezilen sınıfı boyunduruk altında tutmak ve sömürmek için yeni araçlar kazanan sınıfın devletidir.” (F. Engels, Ailenin Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, Sol Yayınları, syf. 237-238)

Demek ki, Avrupa’daki devlet de, Türkiye’deki devlet de “**en güçlü sınıfın, ekonomik**

bakımdan egemen olan sınıfın” diğer sınıfları boyunduruk altında tutma aracıdır. Demokrasi üzerine nice güzellemler yazılmıştır, ama görüyoruz ki, en geniş demokrasi bile, esasında bir diktatörlüktür.

Şimdi meseleyi somutlamakta bir adım daha atabiliriz:

Avrupa’da ekonomik bakımdan egemen olan sınıf hangisidir?

Cevap; tekelci burjuvazi.

Peki ülkemizde ekonomik bakımdan egemen olan sınıf hangisidir?

Cevap; işbirlikçi tekelci burjuvazi.

Sonuç olarak, Türkiye’de de, Avrupa’da da devletin sınıfsal niteliği burjuvadır. Bu ise, aradaki farkın sanıldığı ve gösterildiği kadar büyük olmadığını gösterir.

Avrupa emperyalist ülkelerindeki devletle, Türkiye’deki devlet, tarihsel ve bilimsel olarak, AYNI KATEGORİDE’dirler. Nasıl mı?

Türkiye’de ve Avrupa’daki mevcut devletler, hangi tarihsel kategoride yer alıyorlar?

Toplumlar tarihi boyunca dört temel devlet tipi olagelmıştır: **Kölecî devlet, feodal devlet, kapitalist devlet ve sosyalist devlet.**

Avrupa’da ve Türkiye’deki devletin bunlardan hangisine dahil olduğunu belirlemek hiç de zor değildir. AB üyesi ülkelerde de, ülkemizde de, hakim üretim biçimi kapitalizmdir. Devlet, bir “üstyapı” kurumudur; ve altyapıya göre şekillenir. Altyapı dediğimiz olgunun belirleyicisi ise üretim ilişkileridir. Herhangi bir ülkedeki devletin tipi, o ülkedeki hakim üretim biçimiyle adlandırılır. Sonuçlandırsak, hakim üretim biçiminden dolayı, Avrupa devletleri de, ülkemizdeki devlet de, **kapitalist devlet**’tir.

Bu dört devlet tipinin temel özelliklerine de kısaca değinelim: İlk üçü, sömürenlerin egemen olduğu devlet tipleridir. Ve yine ilk üçü, azınlığın çoğunluk üzerindeki iktidarındır. Çünkü, köle sahipleri de, feodal egemenler de (padişahlar, beyler, sultanlar, krallar, prensler vb.), burjuvalar da, içinde bulundukları toplumda, çok küçük bir **azınlığı** oluştururlar. Azınlık sömüren, çoğunluk ise sömürülen durumundadır. Yani buna göre, bu ilk üç devlet tipi, azınlığın, çoğunluk üzerindeki baskı aracı durumundadır.

Sosyalist devlet de, en başta yaptığımız temel tanımın dışında değildir. O da bir egemenlik ve baskı aygıtıdır. Şu farkla ki, halkın ege-

menliğinin aracıdır. Sosyalist devlet, tarihte çoğunluğun egemen olduğu ilk devlet tipidir. Esasta “**yarı-devlet**” özelliği gösterir. Sosyalist devletin ayırdedici özelliği, ilk üçü gibi sömürüyü “korumayı” değil, ortadan kaldırmayı amaçlamış olması ve “devletin sönmesi”ne doğru bir gelişim öngörmesidir. Engels, bu yanıyla sosyalist devleti “**devlet olmayan devlet**” olarak adlandırır. Devlet, toplumların sosyalist gelişiminin bir evresinde yok olmaya başlayacaktır. Çünkü başta ne demiştik; devlet sınıfların ortaya çıkışı ve uzlaşmaz karşıtlara bölünmesinin ürünüdür; sınıfların ve uzlaşmaz karşıtlıkların yok olması, devlete olan ihtiyacı da ortadan kaldıracaktır; ki bu daha geniş olarak ayrıca incelenebilecek bir konudur.

Yeniden ana konumuza, (Avrupa’da ve Türkiye’de devlet) dönersek;

Gördük ki; her ikisinde de devletin tipi kapitalist devlettir. Her ikisinde de egemen sınıf burjuvazidir (birindeki emperyalist burjuvazi, öteki işbirlikçi burjuvazi).

O zaman şunu da tesbit edebiliriz artık:

Avrupa emperyalist ülkelerindeki devlet de, ülkemizdeki devlet de öz olarak “**burjuva dikta-**

törlüğü”dür.

Fakat burjuvazinin diktatörlüğü, her ülkede, her koşulda aynı biçimde gerçekleşmez. Bu **biçim**, ülke içi ve dışı bir çok etkene bağlı olarak değişir. Burjuvazinin diktatörlüğü, emperyalist dönemde esas olarak iki biçimde gerçekleşir: **Burjuva demokrasisi ve faşizm!**..

Burjuva diktatörlüğünün Avrupa emperyalist ülkelerinde bugünkü gerçekleşme biçimi **burjuva demokrasisi**, ülkemizdeki gerçekleşme biçimi ise, **faşizm**’dir.

Nihayet Avrupa emperyalist devletleriyle, ülkemizdeki devlet arasında “ciddi” bir farka ulaşmış bulunuyoruz. Avrupa hakkında yaratılan tüm yanılsamalar, aldatmalar da kaynağını işte bu “fark”tan alıyor. Ama durun; bu farkın da sandığı, iddia edildiği kadar büyük bir fark olmadığını göreceğiz daha.

Avrupa’da burjuva demokrasisi, yeni sömürgelerde faşizm; bu mutlak ve sürekli midir?

Peki, faşizm, sadece yeni-sömürgelere mi özgü? Ya da başka biçimde sorarsak; Avrupa emperyalist devletleri, hep burjuva demokrasi-

Pratik Karşılaştırmalar:

? Türkiye’de kontra cinayetler işlenir de Avrupa’da işlenmez mi? En alasını işlerler hem de. Bu işi genellikle sömürgelerinde yaparlar. Sömürgelerindeki devrimci liderlere yönelik sayısız suikastları, bizzat düzenledikleri, provoke ettikleri sayısız katliamları açığa çıkmıştır. Kongo’nun devrimci lideri Lumumba’nın katledilmesinden Yugoslavya’daki Srebrenica Katliamı’na kadar Avrupa devletlerine bağlı kontrgerillanın rolü vardır. İrlanda’da, BASK bölgesinde, Korsika’da, yani nerede bir mücadele varsa, orada sayısız kontra cinayet vardır. Almanya hapishanelerinde RAF tutsaklarının hücrelerde katledilip “intihar” ettiler süsü verilmesi, en bilinen örneklerden biridir. Olay şudur; bizim gibi yeni-sömürge ülkelerdeki kontrgerilla örgütlenmeleri,

daha vahşi olsalar da, onların yanında çiraktırılar. Bu işlerin örgütlenmesi, organizatörü, emperyalist devletlerdir.

? Türkiye’de “derin devlet” vardır da, Avrupa’da yok mudur? Dün vardı. Bugün de var. Ve hiç kuşkunuz olmasın, yarın da olacak. NATO üyesi tüm Avrupa ülkelerinde açığa çıkanlar ve değişik ülkelerde Gladio gibi isimler alan kontra örgütlenmeleri, onlarca yıl, bu ülkelerde faaliyet göstermiştir. Belli bir ihtiyaca göre örgütlenmişlerdi, ömürleri doldu, lağve dildiler, ama farklı ihtiyaçlara göre, yerine yenileri de kurulmuştur. Almanya’daki Neo-Nazi hareketin onlarca yöneticisi, militanı, Almanya Anayasayı Koruma Örgütü’nün ajanlarından oluşuyor. İngiltere, Kolombiya’daki kontrgerillayı eğitiyor. Fransa, Afrika’da böl-yönet politikasını uygulayacak provokasyonlar düzenliyor. Hangi devlet organları yapıyor bunları dersiniz?

? Türkiye’de haklar rafa kaldırılabilir de, Avrupa’da kaldırılmaz mı? 1990’ın başlarından bu yana tüm Avrupa ülkeleri, sosyal hakların mütemadiyen gasbedildiği ülkeler haline gelmiştir.

Karşılarında devrimciler olduğunda, “terör” demagojisiyle, aynı bizdeki gibi, tüm yasaları rafa kaldırabilmektedirler. Mesela, Avrupa Birliği’nin çok övündüğü bir “Shengen Anlaşması” vardır. Bu anlaşmaya göre, Avrupa Birliği üyesi ülkeler arasındaki sınırlar kaldırılmıştır, ülkeden ülkeye gümrüksüz, vizesiz, pasaportsuz geçebilirsiniz. Ama emperyalistlerin “zirve” adını verdiği toplantılara karşı, Avrupa çapında gösteriler düzenleneceğinde, toplantının düzenleneceği ülkenin ve komşu ülkelerin yönetimleri, şu kadar gün boyunca “**Shengen Anlaşması’nın askıya alındığını**” açıklarlar.

siyle mi yönetildiler bugüne kadar?

Hayır!

Almanya, İtalya, İspanya, bir zamanlar faşizmle yönetilmişlerdi. Yarın yine yönetim biçimleri faşizm olabilir. **Kimse, Avrupa'daki burjuva demokrasisini mutlak görmesin.** Tekelci burjuvazinin ihtiyaçları ve sınıfsal dengeler değişirse, yönetim biçimi de değişir.

Hitler'i, Mussolini'yi, Franco'yu hemen herkes duymuştur. Tüm dünyanın lanetlediği bu faşist liderler, sırasıyla Almanya'daki, İtalya'daki ve İspanya'daki faşizmin simgesidirler. Ama faşizm, bu "üç kişi"nin kötü, hastalıklı olmalarının sonucu değildir. Burjuva teorisyenleri, Avrupa tarihindeki bu dönemleri, "*hastalıklı kişilerin dünyayı karanlığa sürüklemesi*" gibi nesnelliği olmayan teorilerle açıklamaya çalışırlar. Hitlerin megalomanlığı, Mussoli'nin ruh hastası olmasıyla açıklanır faşizm. Faşizm, "Hitler'in Mussolini'nin iktidarı" değildir; **faşizm tekelci burjuvazinin iktidarındır**; Hitler ve Mussolini, tekelci burjuvazinin çıkarlarının ve politikalarının o dönemdeki uygulayıcılarıdır.

1920-30'lar Avrupasındaki faşizm, kapitalizmin sürekli ve genel bunalımının iyice derinleştiği, işsizlik gibi toplumsal sorunların mevcut koşullarda aşılamadığı, güçlenen emperyalist ülkelerin sermaye fazlasını aktaracak yeni pazarlar peşinde koştuğu koşullarda gündeme gelmiştir. Alman tekelci burjuvazisi, bunalımını, yeni pazarlar elde ederek aşmaktan başka bir yol bulamamıştır; Almanya'nın Hitlerle özdeşleşen saldırganlığı, **tekelci burjuvazinin saldırganlığıdır**. Alman tekelleri tüm o işgal süresince Hitler'in arkasındadır. Lenin'in şu sözleri, yüz yıldır onlarca kez doğrulanmıştır: "*... Demek ki, kapitalist toplumda, yalnızca kolu kanadı kırılmış, sefil, bozulmuş bir demokrasiye, yalnızca zenginler için, azınlık için bir demokrasiye sahip bulunuruz.*"

Tekelci burjuvaziye, burjuva demokrasisi mi, faşizm mi diye sorarsanız, birincisini tercih eder; çünkü "*burjuva demokrasisi, burjuvazinin egemenliğini gizlemesi, devletin 'sınıflar üstü' olduğu yanılsamasını yaratması, burjuva düzeninin çirkinliklerini en iyi örten siyasal yönetim biçimi olması itibarıyla, burjuvazi için en iyi, en güvenli yönetim biçimidir.*" Fakat sömürüyü ve sömürgeciliği sürdürmek için bu yeterli olmu-yorsa, **gözünü kırpmadan da faşizme başvurur.**

Aynı nedenle, **yeni-sömürgelerinde faşizmi geliştirmekten, desteklemekten** hiç geri durmamışlardır. Bizim gibi ülkelerde oligarşiler demokrasiyle yönetemez, hüküm süremezler. Bu

nedenle faşizme başvururlar. Avrupa burjuvazisi de mevcut burjuva demokrasisiyle yönetemez hale geldiği an, başvuracağı tek şey, faşizmdir.

Devletin niteliğini kavramakla, ülke ve mücadele gerçeğini kavramak arasında nasıl bir bağ var?

Ne demiştik; "**en geniş demokrasi de özünde diktatörlüktür**". Burjuvazi bu konuda yalancı ve riyakardır. Kendi sisteminin bir "diktatörlük" olduğunu, "burjuva demokrasisi"nin de esasında bir "tahakküm" aracı olduğunu gizler. (Marksist-Leninistler ise bu konuda son derece açıktırlar. Tarihteki en demokratik, çoğunluğun iradesinin, söz ve karar hakkının en net biçimde geçerli olduğu sosyalist demokrasinin bile bir "tahakküm" aracı olduğunu her zaman söylemişlerdir.)

Ama burjuvazi bunu söyleyemez.

Çünkü o sistemini, "**çoğunluğa karşı**" sürdürmek zorunda olduğundan, çoğunluğu aldatacak bir görünüm ve ideoloji ortaya atmak zorundadır. Burjuva demokrasisinin bir diktatörlük olduğunu gizledikleri gibi, faşizmin bir diktatörlük olduğunu dahi gizlerler. Mesela ülkemizde, egemen sınıfın hiçbir kesimi, ne sistemin faşist olduğunu, ne de oligarşinin diktatörlüğü olduğunu zinhar kabul etmezler. Aynı şey Avrupa egemen sınıfları için de geçerlidir; onlar da sistemin tek elci burjuvazinin diktatörlüğü olduğunu gizlerler.

Bunun için de, Avrupa'da da, ülkemizde de, sistemin egemen sınıfların çıkarlarını korumaya yönelik olduğunu gizlemek için, devletin en temel niteliğini çarpıtırlar. Devletin "**toplumun çıkarlarının savunucusu ve koruyucusu**" olduğunu ileri sürerler.

Sürekli ve ısrarlı biçimde "**Devletimiz milleti-miz**" kavramı kullanılarak bu iki ayrı kategori, devlet ve millet, **özdeşleştirilmeye** çalışılmaktadır. Bunlar ne kadar özdeşleştirilirse, devlet milletin devlettir tezi de o kadar inandırıcı olacaktır. Ama gördüğümüz gibi, devlet, "milletin devleti" değildir. Esas olarak işbirlikçi tek elci burjuvazinin devletidir. "Toplumun çıkarlarını" da savunmuyor; toplum içinde belli bir azınlığın çıkarlarını savunuyor. Ülkemizde işbirlikçi tek elci burjuvazi, iktidarı toprak ağalarıyla, tefeci-tüccar kesimiyle paylaştığı için oligarşinin devlettir (oligarşi; işbirlikçi tek elci burjuvazi, toprak ağaları ve tefeci tüccar ittifakının adıdır).

Bu sınıfsal niteliğinin ışığında, "**Türkiye'de devlet**"in ne olup olmadığını, Haklıyız Kazanacağız isimli Devrimci Sol Savunması'ndan şu

Sayı 79

37

28 Eylül
2003

özlü anlatımında bulabiliriz:

“Devlet, oligarşinin işçiler, köylüler ve orta katmanlar üzerindeki baskı aracıdır. Oligarşi, ordu ve bürokrasi ile bütünleşerek devlet iktidarına egemen olmuş, bu kurumları birçok kalandan kendine bağlamış, akla gelebilecek her türden ideolojik, kültürel, sosyal ve siyasal araçla toplum üzerinde egemenlik kurmuştur. Seçimler ve genel oy başta olmak üzere, partiler vb. kurumlar oligarşinin egemenliğini meşrulaştıran araçlar olmalarının dışında bir işleve sahip değildirlir.”

Burjuva demokrasisi, kuşkusuz faşizme göre daha geniş haklar ve özgürlükler içerir. Özellikle küçük-burjuva kesimler, burjuva demokrasisinin biçimsel kurumlarının etkisi altında kalarak, onun sınıfsal özünü ve esasta bir “diktatörlük” olduğunu gözden kaçırmaktadırlar. Bu “gözden kaçırma” kendine Marksist-Leninist diyenlerde bile zaman zaman görülür. Mesela “Avrupa standartları”nı savunmak, böyle bir etkinin sonucudur. Kimileri ise, bile isteye çarpıtırlar. Avrupa Birliği’ni savunacaklardır. Ama bunu “emeğin Avrupası” gibi bir kılıfın arkasına gizlerler. Oysa ortada öyle bir şey yoktur. Böyle bir şey hedef olarak da boş bir hayaldir. Avrupa Birliği, Avrupa halkının, emekçilerinin değil, Avrupa tekелci burjuvazisinin ihtiyacıdır.

Devleti ve demokrasiyi sınıfsal niteliğinden koparanlar, burjuva demokrasisi sınırları içinde emekçi iktidarı kurmak gibi hayallere sürüklenirler. Bu hayallerin karşısına ise, devlet gerçeği çıkar. Burjuvazinin devleti, ne Avrupa demokrasisinde, ne de başka yerde, iktidarı, “banışıl” yoldan halka vermez. İktidarı hedefleyen mücadeleler karşısında, o “demokrasi”ler bir anda vahşileşir. Avrupa burjuva demokrasisi, 1900’lerin başında, halkın devrim mücadelesini engellemek için, bizdekilerden hiç geri kalmayan kitle katliamlarına, işkence ve teröre başvurmuşlardır.

Sonuç olarak şunu söylemek gerekir: ne Avrupa’daki devletler, ne de Türkiye’deki devlet, halkın devleti değildir. İşçilerin, köylülerin çıkarlarını koruyan devletler değildir.

Yönetim biçimlerindeki farklılıklar, bu temel gerçeği değiştirmez.

“Azizim Avrupa devletlerinde bu işler böyle mi olur?.. Adamlarda devlet halkın hizmetinde” masalının yerine işte bu sınıfsal, tarihsel gerçekler konulduğunda, AB’cilerin şarlatanlığı ve sahtekarlığı da açığa çıkarılmış olur.

Gözettiler, yıldırma, sindirme, susturma operasyonudur! Kürt sorununda şovenizmi tırmandırma operasyonudur. **HAKLI VE MEŞRU OLAN BİZİZ! MEŞRULUĞUN SAVUNULMADIĞI YERDE, KAZANAN FAŞİZM OLUR!**

Almanya’da yapılan 11. Kürt Kültür Festivali’ne katıldıkları gerekçesiyle gözetilme alınan DEHAP Genel Başkanı Tuncer Bakırhan, Özgür Toplum Partisi Genel Başkanı Ahmet Turan Demir ve sanatçı Haluk Levent, polis sorgusundan ve “ifadeleri alındıktan” sonra serbest bırakıldılar.

Oligarşinin, onları gözetilme almak için düzenin kendi yasalarına göre bile haklı bir gerekçesi yoktu.

Diyelim “ifadelerine başvurulacak”tı; onları polisler tarafından kollarından tutulup işkencehanelerine götürmelerini gerektiren bir durumu da yoktu. Pekala savcılığa davet edebilirlerdi. Söz konusu kişiler bu düzenin yasalarına göre kurulmuş, milyonlarca insanın oyunu almış partilerin başkanlarıydılar. Ama böyle de yapmayıp, polis marifetiyle işkencehaneye götürüldüler, orada tutulup ancak ondan sonra DGM’ye götürüldüler.

Elbette bütün bunları sindirme, yıldırma amacının bir parçası olarak “bilinçli” ve “planlı” olarak yapılmıştır.

Kürt sorununda inkarcı, imhacı, asimilasyondan ve sindirmekten başka bir şey bilmeyen politika sürüyor.

Düzen, klasik işleyişini sürdürüyor.

Bu bir **MGK operasyonu** değil mi, bakın, izleyin... Önce burjuva medyada çeşitli kişiler, kurumlar “hedef” gösteriliyor. Yeterince “kamuoyu” oluşturulduktan sonra polis harekete geçiyor. Olağan bir ifade verme şeklinde halledilebilecek bir konu, bir gözdağı operasyonuna dönüştürülüyor.

HADEP ve Özgür Parti başkanları nezdinde, Kürt halkının mücadelesinin ve taleplerinin meşruluğuna sınır çekilmek isteniyor. Demokrasiliklik oyununun sınırları herkese bir daha hatırlatılıyor. “Parlamentar

demokrasinin vazgeçilmez unsurları” olan bir partinin genel başkanına karşı sergilenen pervasızlıkla, demokratik mücadele içinde yer alan tüm kesimlere gözdağı veriliyor.

Sanatçılar nezdinde ise, tüm aydınlara, sanatçılara, bizim çizdiğimiz çizgileri aşmayın, yoksa süründürürüz mesajı veriliyor.

Tuncer Bakırhan, Ahmet Turan Demir, Haluk Levent, Musa Eroğlu ne yapmışlar?

Yurtdışında bir festivale katılmışlar.

O festival yasal bir festival.

Bu kişiler, orada yasadışı bir konuşma yapmamış, yasak bir türkü de söylememişler.

Peki neden dolayı gözaltına alındılar?

“Yasadışı örgüte yardım ve yataklık”!

Gözdağı ve tehdit işte bu gerekçededir. Bu ülkede, düzene şu veya bu biçimde muhalif olan herkes bu gerekçeyle suçlanabilir. Kendisinin muhalif olmasına gerek yok, muhalif bir kesimle yanyana gelmesi de yeter bu gerekçeyle suçlanması için.

Kim düzenin çizdiği sınırları aşarsa, **“Yasadışı örgüte yardım ve yataklık”**tan soruşturma açılır, yine de ısrar ederse, arkası F tipleridir.

Düzen bu noktada açık oynuyor.

Ya meşruluk savunulacak, ya faşizme boyun eğilecektir!

Gözaltılar karşısında, özellikle gözaltına alınanların tavrı ve açıklamaları, yaptıklarının, düşüncelerinin meşruluğunu savunan ve faşizmin terörünü yargılayan bir çizgide olmamıştır.

Bu da üzerinde durulması gereken bir konudur. DEHAP Genel Başkanı, gözaltından bırakıldıktan sonra *“çok talihsiz bir olayla karşı karşıya bırakıldıklarını”* söyleyerek sözlerini şöyle bitirmiştir: **“... serbest bırakıldık. Dilerim, bu karar Türkiye’de demokrasi ve barışa katkı sunun.”**

Aynı bakış açısı, ertesi günkü Yeniden Özgür Gündem’in haberinde şöyle ifade edilmiştir: *“DGM’nin barış ortamını provoke eden girişimi, son anda düzeltildi.”*

Ortada “barışa katkı sunacak” bir karar, düzeltilen bir provokasyon yoktur. Oligarşinin baskı ve terörü vardır. Provokasyon ve saldırganlık, gözaltıların kendisidir zaten.

Orada söylenmesi gereken tek başına gözaltına alınmalarının bir terör yöntemi olduğu, faşist, şovenist bir yıldırma operasyonu olduğunu belirtmekti. Düzenin bir sindirme operasyonunda bile “barışa katkı sunan bir yan” bulmaya çalışmak, icazetçi bakış açısının sonucudur.

Kuşkusuz, gözaltılardaki daha vahim boyut, iki

sanatçının sergilediği tavırda ortaya çıkmıştır. Aydınlarımızın, sanatçılarımızın en küçük bir demokratik direniş gösterememesine yol açan böyle bir ruh hali nasıl yaratıldı? Nasıl böyle sindirildiler? Nasıl böyle fareden korkar hale getirildiler?

Bunun üzerinde durmak gerekiyor.

Amerikancı M. Ali Brand’a bile, *“ya bu kadar korkmana gerek yok”* dedirtecek bir tutarsızlık nasıl ortaya çıkıyor? Tecrübeli sanatçı Musa Eroğlu, ifade verip çıktıktan sonra, “kandırıldığını” söyleyip MİT’den kendilerine bu konularda istihbarat vermesini isteyecek bir acizliğe neden başvuruyor? Nasıl bir ruh haliyle sırf oligarşinin terörden kurtulmak için “kandırılmış” olmayı kendilerine yedirebiliyorlar?..

Oysa, yaptıkları “yasadışı” bir şey de yoktur; biraz dik dursalar, düzenin onlara yapabileceği bir şey de yok. Ama korku, sindirilmişlik, öylesine derine kök salmış ki, asgari aydın, sanatçı tavrı, asgari demokrat tavrı gösterilemiyor. Bu sinmişlik, adı geçen iki sanatçıyla sınırlı değildir; F tiplerine karşı direnişin başında açıklamaları imzalayan yüzlerce sanatçının, aydının oligarşinin terör ve tehditleri karşısında nasıl büyük bölümünün dağılıverdiğini de yaşadık. Tüm aydınlarımız, sanatçılarımız bu durumu sorgulamalıdır.

Artık herkes görüp anlamış olmalıdır ki, oligarşinin icazetinde bir demokratlık da mümkün değildir. Çünkü o icazet koşullara göre, daralır, genişler; en icazetçi davrananı bile, o sınırlar daraldığında, Haluk Levent ve Musa Eroğlu gibi oligarşinin terörüyle yüz yüze gelir.

Halktan yana olduğunu, demokrat olduğunu iddia eden aydınlarımız, sanatçılarımız en azından Ahmet Kaya gibi sürgünleri, Ruhi Su gibi yasaklı olmayı, Grup Yorum gibi “sakıncalı” olmayı göze almak durumundadırlar. Bu kadarını göze alamayanlar, ne “halktan yana” olabilirler, ne demokrat, ne de aydın!

CANCUN'DAN TÜRKİYE'YE Emperyalizmin beyinlerini teslim aldığı sendikacılık

✓ DTÖ'nün Cancun Zirvesi'ne katılan **ETUC** (Avrupa Sendikalar Konfederasyonu), 90 yoksul ülkenin isyan ettiği tarım politikalarını, ticaretin zengin kapitalist ülkeler lehine düzenlenmesini, AB kapitalist devletlerinin yoksul ülke pazarlarına girmesinin gerektiğini (ekonomisi gelişecek AB'de işçiler de daha iyi haklara sahip olacak gerekçe!) savundu.

✓ Aynı zirvede, sözde daha ilerici olduğu söylenen **ICFTU** da (Uluslararası Özgür İşçi Sendikaları Konfederasyonu), kapitalist ekonomik kalkınmayı, piyasa ekonomisini, ticaretin gelişmiş kapitalist ülkeler lehine düzenlenmesini savundu.

✓ **Türk-İş'e** bağlı Türkiye Maden-İş Sendikası, 7. Olağan Genel Kurulu'nda, özelleştirmelerin yüzbinlerce emekçiyi işinden ettiği, patronların çıkarına iş yasalarının hazırlandığı bir dönemde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Başesgioğlu'na ve bir yandan enerji politikalarını eleştirirken, öte yandan Enerji Bakanı Güler'e plaket verdi.

✓ **Hak-İş** Genel Başkanı Salim Uslu, Öz Gıda-İş Sendikası'nın 10'uncu Olağan Genel Kurulu'nda, "Türkiye Irak olayına başka ülkeler gibi yaklaşmaz, sorunu görmezden gelmez. Zira son on yılda, bölgede yaşanan kaos ortamında Kuzey Irak'taki yasadışı oluşumlar ve ülkemize yönelik tehlikelerin bizde yol açtığı acı hâlâ tazedir" sözleriyle asker gönderilmesini savundu.

Birbirinden farklı yerlerde, farklı sendika ve konfederasyonlar tarafından, farklı konularda alınan tutumları yanda kısaca özetledik. Gerçekten birbirinden ayrı mı? Gerçekten farklı sendikal anlayışların ürünü mü bu politikalar?

Hayır, farklı sendikal anlayışlar tarafından savunulsa da özü aynıdır. İlerici-yiz diyenin de, aleni şekilde iktidarların destek gücüne dönüşmüş olanın da, beyinleri emperyalist politikalara endeksli. Sınıf mücadelesi yok, hatta sınıflar gerçeği yok beyinlerinde. Bu nedenle, "hayır, sınıflar vardır, sınıflar arasında çelişki ve çatışmalar kaçınılmazdır, sömürüye karşı işçi sınıfının mücadelesi vazgeçilmezdir" diyen devrimcileri tecrit etmeye çalışan, aynı emperyalistlerin dilinden "terör" diyerek saldıran da bu anlayış değil midir?

Sınıfla ilişkisi olmayan, örgütlemeyen, eğitmeyen, işçi sınıfını apolitikleştiren, ekonomist mücadelenin hakkını bile veremeyen sendikacılık anlayışını sürekli olarak bu sayfalarda eleştiriyoruz. Bu sendikacılık anlayışının emperyalizmin dünya genelinde politikalarından bağımsız olmadığını, beyinlerinin emperyalizm tarafından teslim alındığını, sınıf mücadelesinden böyle uzaklaştırıldıklarını, "uzlaşma" adına sınıfa ihaneti meşrulaştırmaya çalıştığını, '90'larla birlikte bu sürecin daha büyük bir hızla geliştirildiğini yazıyoruz. Yandaki örnekler söylediklerimizin boyutunun nerelere uzandığını çarpıcı şekilde ortaya koyuyor.

"AB ülkelerinde işçilerin daha iyi sosyal haklara sahip olması" adına, yoksul ülkelerin işçilerinin alınterinin, emeğinin sömürü mekanizmaları ile Avrupa tekelleri tarafından transfer edilmesini savunan bir sendikacılık anlayışı var karşımızda. "Sömürge ülkelerin işçi sınıfı daha fazla sömürülmeli ki, tekeller azgın sömürüden metropol kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfına da kırıntılar verebilsin, sosyal haklarımız gelişsin" diyen bir anlayış, açık olarak yoksul ülke halkla-

Sendikaya Baskın: "Biz Niye Yokuz"

Tez Koop-İş üyesi işçiler Ankara'ya giderek sendika merkez ve şubesini bastı. Sendikanın, asgari ücretin üzerine 50 milyonluk komik zamma imza atmasına tepki gösteren işçiler, grev kararı alınmamasına tepki gösterdi. MİGROS ve ŞOK mağazalarında çalışan işçileri temsilen Ankara'ya giden işçiler önce Ankara 4 No'lu şubeye gittiler. Genel merkezde Başkanlar Kurulu toplantısı olduğunu öğrenince, genel merkeze yönelen işçiler, "bu toplantıda biz niye yokuz, neden katılmıyorsunuz" diyerek, işbirlikçi sarı sendikacıları protesto ettiler.

Özelleştirmeye ve Duyarsızlığa Öfke

Adana TEKEL işçileri, 19 Eylül'de vardiya çıkışında fabrika etrafında insan zinciri oluşturarak, özelleştirmeye karşı direneceklerini haykırdılar. AKP hükümetinin işgal ortaklığının da protesto edildiği eylemde sık sık "Genel grev, genel direniş" sloganları atıldı. Adana TEKEL işçileri, özelleştirmeye karşı direnişlerine duyarsız kalan DİSK ve Hak-İş'e tepki gösterirken, Diyarbakır TEKEL işçileri de, özelleştirmeye karşı eylemlerin etkisizliğinden dolayı, Türk-İş ve Tek Gıda-İş Genel Merkezi'ne tepkili.

MENSA'da Kıyım

MENSA Mensucat'ta DİSK-Tekstil Sendikası'ndan istifa ederek Türk-İş'e bağlı TEKSİF'e geçen 400'den fazla işçi işten çıkarıldı. Parça parça işten çıkarılan işçiler, TEKSİF'in patronla anlaşacağını belirtirken işyeri girişlerinden alınmıyarak geri çevrildiler.

rının, işçi sınıfının daha azgın sömürüye tabi tutulmasını savunuyordur. (Öteden beri bilinir; gelişmiş kapitalist ülkelerdeki geniş işçi yığınlarının kapitalist sistemle çelişkilerinin yumuşatılmasının en önemli kanalıdır yoksul ülkelerin sömürüsü.) Dolayısıyla yoksul ülkelerdeki işçi sınıfının şu veya bu düzeydeki mücadelesinin gelişmesine karşındır.

Bu “uluslararası” konfederasyonlara baktığımızda; birçok ülkede kendilerine bağlı konfederasyonların o ülkenin iktidarları ile işbirliği içinde olduklarını görürsünüz. Reformistler, işçi aristokrasisi yön verir bunlara. Emperyalizm tarafından piyasaya sürülen, sınıf mücadelesinin bittiği teorisinin taşıyıcısıdır.

Ve bu anlayış Avrupa’yla sınırlı kalmıyor. Ülkemizdeki sendikacılık da, kendine ETÜC’u örnek alıyor, işçi sınıfının hakları deyince ETÜC vb sendikal anlayışların tekellerle masabaşında belirlediği Avrupa ‘sosyal devleti’ni anlıyor ve savunuyor. Kapitalist sendikacılık anlayışının başını çeken ETÜC’un, “Sosyal devlet” diyerek kapitalist sömürüyü savunmasının sınıf sendikacılığı ile emekle uzaktan yakından ilgisi olduğunu kimse savunamaz. Ama birileri bu anlayışı “**emeğin Avrupası**” diyerek yutturmaya çalışıyor.

Çarpıklık, sınıfa ihanet, sınıf çıkarlarından

uzaklaşma öyle bir hale gelmiş ki, başka bir ülkenin işgaline ortak olalım diyebiliyor bir konfederasyon. Şovenizm histerisi ile beyni doldurulmuş sendikacılık da kaynağını, “yoksul ülkeleri daha fazla sömürelim” diyen anlayıştan alıyor. Anlayışın asıl sahibi emperyalizmdir. O da, “Türkiye’nin çıkarları” diyerek savunuyor aynı emperyalist politikayı. Dikkat edin, Avrupa sendikacılığı da, Avrupa emperyalistlerine dayanarak Irak’a saldırıya karşı çıkarken, o devletlerin frene basmasıyla sokaklardan çekilmişti.

Hak-İş’in, Irak’a gönderilecek askerin işçilere yararının ne olduğuna; işçi düşmanlığı herkesin malumu olan, Türkiye tarihinin en büyük özelleştirme atağını başlatan AKP’nin işçilere hangi hizmetinin ödüllendirildiğini sorsanız cevapları yoktur. Aksine, emperyalizm güçlendikçe, Amerika’nın dünya imparatorluğu geliştikçe tüm dünyada en başta kaybeden işçi sınıfı olacaktır. AKP emperyalizmin politikalarını uygulayan bir iktidardır. Elbette bunları bilir o sendikacılar da, ama sorun iktidara yakın olma, egemen sınıfın politikalarından kopamama olunca görmezden gelinir.

İşçi hakları deyip sermayenin çıkarlarını savunan, sosyal devlet, uzlaşma diyerek sınıfı aldatan, oyalayan anlayış sınıfın önündeki en büyük engellerden biridir. Bu anlayış aşılmalıdır.

Sayı 79

41

28 Eylül
2003

GENEL-İŞ 2 NO’LU BÖLGE ŞUBE KONGRESİ YAPILDI

Karagöz Yeniden Başkan

DİSK Genel-İş 2 Nolu Bölge Şubesi 20 Eylül’de 4.Olağan Genel Kurulu’nu 212 delegenin katılımıyla yaptı. Genel Kurulda halen Bölge Şube Başkanı olan Mehmet Karagöz ile 5 No’lu Şube Başkanı Kadir Doğutekin’in listeleri yarıştı. Divanın seçilmesinin ardından işçi sınıfının mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşu yapıldı. İlk konuşmayı emekli işçi Necmi Çengel yaparken, Özgür Toplum Partisi İstanbul İl Başkanı Kemal Sever’in konuşmasından sonra faaliyet raporu okundu ve onaylandı.

Delege ve şube başkanlarının konuşmalarıyla çeşitli tartışmalara sahne olan genel kurulda, delegelerden Hıdır Doğan’ın, “mevcut yönetimde hayalindeki sendikayı bulamadığını” söylediği konuşmasına 2 No’lu Bölge Şb. Yönetimi’nden Erol Ekici cevap verdi. Hayal aleminde yaşamadıklarını, yıllardır düzen politikacılarının hayal alemleri yaratarak halkı yalan-dolan ve sahtekarlıkla kandırdığını, Doğan’ın da salondaki herkesi sanal alemler yaratarak şaşalı sözlerle kandırmaya çalıştığını, sendikasılaştırmanın, işsizliğin, açlık ve sefaletin diz boyu olduğu ülkemizde hayal etmekle değil, mücadeleyle hakların kazanılabileceğini anlatarak, ABD imparatorluğuna, işgale, Filistin’deki katliamlara ve ülkemizde halkın her

kesimine yönelik saldırılara değindi. Konuşması sık sık alkış ve sloganlarla kesilen Ekici yönetimde bulundukları süreçteki faaliyetlerini anlattı.

“IMF Açlık ve Zulümdür, IMF’yi Kovalım, Açlığa Son”, “Söz Karar Tabanıdır”, “İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız”, “Yaşasın Sınıf Sendikacılığı” pankartlarının asıldığı kongrede, delege ve yöneticilerin konuşmalarının ardından başkan adayları söz aldı. Doğutekin ve Karagöz’ün konuşmalarından sonra yapılan seçimde Doğutekin 100 oy alırken, Karagöz 104 oyla yeniden 2 No’lu Bölge Şube Başkanlığı’na seçildi. Seçim sonuçları “İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız” sloganlarıyla selamlandı.

Sadece Oligarşi Mi Sürgüncüdür; Liman-İş Yönetimi De Muhalfine Sürgünü Onaylar

Liman- İş Sendikası 15. Olağan Genel Kurulu, 13-14 Eylül günlerinde Ankara Türk-İş konferans salonunda yapıldı. Eski genel başkan **Hasan Biber** ile şimdiki genel başkan **Raif Kılıç**'in aday olduğu ve tartışmalı geçen kongre, oligarşinin politikalarının kendine emekten yana diyen örgütler tarafından da nasıl muhalifini safdışı bırakmak için kullanıldığını gözler önüne serdi.

Sürgün Et, Muhalfini Devre Dışı Bırak

Hasan Biber'in adaylığına karşı çıkan yönetim, Biber'in çalıştığı Samsun işletmesinin delegeinin bulunmadığını, bu yüzden tüzük gereği aday olamayacağını söyledi. Biber'in söz alma isteği de yine aynı kesim tarafından engellenmek istendi. Ancak delegelerin müdahalesi ile konuşan Biber limanlardaki özelleştirmeyi anlatarak başladı ve yönetime cevap verdi. Biber'in konuşması ile gerçekler de ortaya çıktı.

Muhalfine söz hakkı dahi vermeyen despot anlayışın, kongreden önce Biber'i, çalıştığı Haydarpaşa Limanı'ndan hiçbir delegesi bulunmayan Samsun'a **sürgün eden kararın altında imzası bulunduğu, böylece adaylığının engellenmek istediği anlaşıldı**. Yönetimin özelleştirmelere karşı direnmediği gibi, kendisinin Samsun'a kasıtlı olarak tayin edildiğini ve bunun bir sürgün olduğunu belirten Biber, kararın sendika tarafından da onaylandığını, yönetimin imzasını taşıdığını belirtti.

Gerçek Anlaşıncı Zor Kullan

Biber'in konuşmasıyla sendikacılıktan koltuk kavgasını anlattığı ortaya çıkan yönetim, Biber'in üzerine yürüyerek zorbalıkla susturmaya çalıştı. Zorbalığın ardından ise, devreye en klasik demagogiler girdi. Biber'e cevap veren Raif Kılıç, bu sürgün değildir dese de oligarşinin bürokratlarının sarıldığı, "memleketin her tarafı birdir" dedi.

Daha sonra sözalan yönetimden konuşmacıların tümü sendikacılığın içinde bulunduğu durumu, taşeronlaştırmayı konuşmak, çözüm üretmek yerine, Hasan Biber'in ortaya çıkardığı gerçeğin üzerini hakaretle örtmeye çalıştılar. Despotluğun ay-yuka çıktığı kongrede "hakarete karşı cevap hakkı" gibi, burjuvazinin bile saygı gösterdiği bir anlayıştan uzak olduklarını sergileyen yönetim, zaman zaman da sokak dilini kullanmak-

tan geri kalmadı. İkinci gün yapılan seçimlerde, muhalifini burjuva oyunları ile devre dışı bırakan Raif Kılıç yeniden genel başkanlığa seçildi.

Peki biz **soralım**; Bu sendika işçi sınıfının mücadelesi adına ne yapar? İşgal, işgal ortaklığı, ülke sorunları, hak gaspları, meydanlarda kalkıp inen coplar onu ilgilendirir mi? Türk-İş ihanetine ne der? Bilen var mı? Tüm bu soruların bizce cevabı biliniyor, ama Kılıç halka açıklasın ki, herkes öğrensin!

Prelli Direnişine Jandarma Saldırdı

DİSK Nakliyat-İş'e üye işçilerin İzmir'de bulunan Prelli Ecolas direnişine jandarma saldırdı. İşten atılmalarına karşı fabrika önünde kurdukları direniş çadırlarına saldıran jandarma 50 işçi ve sendikacıyı gözaltına alarak çadırları söktü. İşçiler jandarma otobüslerine doldurulurken, patronun isteği ile valilikten çadırların kaldırılması kararı alındığı öğrenildi. Valisi, jandarması ile devlet emeğe düşmanlığını sürdürüyor.

İşçiler Emek Düşmanı CHP'yi işgal etti

CHP'nin yönetimindeki Kadıköy Gençlik Merkezi ve Kafe Genç'te çalışan 8 işçinin hiçbir gerekçe gösterilmeden, 22 Eylül günü işten atılmasına, işçiler aynı gün CHP Kadıköy İlçe Başkanlığı'nı işgal ederek cevap verdi. Aileleriyle birlikte CHP'yi işgal eden işçiler, binaya "Ekmeğimizi, işimizi geri istiyoruz" pankartı astı. İşe geri alınmaları, maaşlarının yükseltilmesi, sendika hakkı verilmesi gibi taleplerini dile getiren işçiler, yönetimin görüşme sözü üzerine geç saatlerde eylemlerine son verdiler.

İmamlar Eylemde

KESK'e bağlı Diyanet Vakfı Emekçileri Sendikası'nın hutbelerinde emekçinin haklarını savunan konuşma yapma kararı üzerine, devlet işbirlikçisi gerici dini kurumlar ve sendikalar karalama kampanyası başlattı. "Camiye siyaset sokmama" demagogisi altında imamların hak arama eylemleri boğulmak isteniyor.

Serfil İşçisi Kazandı

Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Serfil İplik ve Kumaş Fabrikası işçilerinin eylemleri patrona geri adım attırdı. İki aydır ücretlerini alamayan işçilerin, 19 Eylül'de iş bırakma, ertesi gün de sadece kart basıp fabrika içinde oturma eylemi yapmasının ardından patron işçilerin haklarını ödemeyi kabul etti.

Katliamı Aklama Mahkemesi

19 Aralık Katliamı'nı aklamaya yönelik, Ümraniye'deki operasyonda tutsakların yargılanmasına 24 Eylül günü Üsküdar 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. Tutsakların getirilmediği duruşmaya avukatları Süleyman Şensoy, Güçlü Sevimli, Ömer Kavili ve Sevim Akat katıldılar. Katliamı gerçekleştirenler hakkında bir tek dava açılmazken, ölen jandarmanın dahi kendi kurşunlarıyla öldüğü belgelenmişken süren yargılama komedisinde değişen hiçbir şey yoktu. Mahkeme avukatların taleplerini reddederken, tutuksuz sanıklar söz alarak, "asıl biz, 4 gün boyunca bize sürekli ateş açan, bomba ve gazlarla saldırılar hakkında suç duyurusunda bulunuyoruz" dediler.

GELECEĞİMİZE SAHİP ÇIKALIM

"Mahallemize ve geleceğimize sahip çıkalım" diyen Okmeydanı Demokratik Birlik, yozlaşmaya karşı halkı uyarmaya devam ediyor. 20 Eylül'de Dikilitaş Parkı'nda bir araya gelen birlik üyeleri, "Uyuşturucuya, Fuhuşa, Çeteleşmeye Hayır!" pankartıyla bir eylem gerçekleştirdi. Halka yozlaşmaya karşı mücadele ve örgütlenme çağrısı yapılan eylemde, kitlenin yürüyüşünün polis tarafından engellenmesi üzerine, halk tepki gösterdi. Eylem, "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganlarıyla sona erdi.

Samsun Temel Haklar Kuruldu

Temel Haklar'a bir yenisi de Samsun'da eklendi. Samsun Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 24 Eylül günü başvurusunu yaparak, bir süredir girişim olarak sürdürdüğü çalışmasını tüzel kişiliği ile sürdüreceğini duyurdu.

En temel hak ihlallerinden, baskıya, sömürüye karşı mücadeleye, bölgede yaşanan sorunlara, üreticinin sorunlarına kadar bir çok konuda faaliyet yürüteceklerini belirten Temel Haklar, "hiçbir sorunun çözümsüz olmadığını, örgütlenildiğinde her türlü sorunun çözüme kavuşturulabileceğini dile getiriyoruz." dedi.

Adres: 19 Mayıs Mah. Gazi Cad. No: 95 Umur Apt.

Tel/fax: 0362 233 83 90

mail: Samsuntemelhaklar@mynet.com

Irak Paneli: "Direnmemenin Bedeli Daha Büyük"

Sangazi'de bulunan Ayışığı Sanat Merkezi'nde ABD'nin Irak işgali ile ilgili panele katılan Haklar ve Özgürlükler Cephesi, DEHAP, ESP ve İktidar İçin Mücadele Birliği'nden konuşmacılar işgali nasıl değerlendirdiklerini anlattılar. 21 Eylül'de yapılan panelde saygı duruşunun ardından söz alan DEHAP'tan Kudbettin Üşenç, ABD'nin Ortadoğu planlarını 1990'lardan bu yana anlattığı konuşmasında, Talabani ve Barzani'nin durumunu da, "işbirliği yapıyorlar ama zorunlu olarak yapıyorlar, denize düşen yılanı sarılır" sözleriyle açıkladı. ESP adına konuşan Mukaddes Çelik ise Irak'ın ABD tarafından işgal edilmesini himayeci sömürgecilik olarak tanımladı ve emperyalist sömürgecilik teorisini uzun konuşmasında anlattı.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi sözcüsü Şadi Öz-

polat ise, ABD'nin dünya imparatorluğunu hedeflediğini belirterek başladığı konuşmasında, bu saldırının dünya genelinde antiemperyalist güçlere, örgüt ve devletlere saldırısının parçası olduğunu, ülkemizdeki biçimlenişinin F tipleri olduğunu belirtti. ABD'nin dünya imparatorluğu politikasının şekillenişini anlatan Özpolat, Irak saldırısının sonuçlarını değerlendirdiği konuşmasına, Irak'taki direnişin önemine vurgu yaptı ve ABD'ye direnilemez teorilerinin boşa çıktığını belirtti. "Emperyalizme direnmemenin tabi ki bir bedeli olacaktır fakat direnmemenin bedeli daha ağırdır" şeklinde konuşan Özpolat, Talabani ve Barzani işbirlikçiliğini değerlendirdi. Emperyalistler arası çelişkileri değerlendirmekle işbirliğinin çarpıtıldığını belirterek, emperyalizmin özgürlük getireceği yalanının bu kesimlerce yayıldığını söyledi.

Son olarak söz alan Mücadele Birliği adına Vefa Serdar ise, emperyalizme karşı mücadeleye değindi ve "geçici devrim hükümeti oluşturulmalıdır" dedi.

"MGK Operasyonları"

"Katlet, sindir!"

Bölüm 4

Karakteristik bir kontrgerilla operasyonu GAZİ KATLIAMI

12 Eylül cuntasının şefi Kenan Evren, darbeden yıllar sonra 12 Eylül 2000 akşamı, ATV'de Ali Kırca'nın canlı yayın konuğu olarak bir "anısını" anlatıyordu:

"(...) *Konsey üyeleriyle Genel Kurmay Başkanlığı makamında oturup konuşurken bu konu açıldı. (Devrimci Sol'un kendilerine yönelik eylem düzenleyeceği konusu-bn) 'İçimizden birisini, mesela beni öldürürlerse o örgütün mensupları, hapishanede varsa hepsini öldürmek lazım' dedim.*"

"O örgütün mensuplarının hepsini öldürmek lazım"! Bu kadar basit!

İnfazların, katliamların kararını işte bu kadar "soğukkanlılıkla" alıyor tepedekiler. Halkın, devrimcilerin canı onlar için bu kadar ucuzdur.

Gazi Katliamı'nın kararının da işte aynen böyle alındığından emin olabilirsiniz. MGK'da mı konuşuldu, Genelkurmay binasında mı, başbakanlıkta veya başka bir yerde mi, bu önemli değil.

Bu sahnenin şöyle yaşandığını gözlerinizin önünde canlandırabilirsiniz. Evren'in yerinde bir başbakan, bakanlar veya MİT, polis şefleri ve karşılarında da şürekaları vardır. Konuşma şöyle gelişir: "İstanbul'un durum değerlendirmesi yapılırken, Gazi konusu açıldı. Devrimcilere çok büyük destek veriyordu buradaki halk. Onlara bir gözdağı vermek gerekirdi. Bir olay olursa, hatta gerekirse bir olay yaratarak, gereken dersi verelim dedim."

"Düğmeye basıldı!"

Burjuva basında Gazi üzerine yazılar çıkmaya başladı. "Kurtarılmış bölge" gibiydi Gazi. Polis giremiyordu, yasadışı örgütler yuvalanmıştı, silahlanıyorlardı...

Bu arada "operasyon" hazırlıkları yapıldı.

Kontrgerilla hangi "devlet gücü"nün ne yapacağını organize etti. Plan yürürlüğe konuldu.

Önce bir "olay" gerekliydi ve o yaratıldı:

Bir taksi yaklaşıyor Gazi'nin her zaman dolu kahvehanelerinin önüne. İsmetpaşa Caddesi'ndeki dört kahvehane ve bir pastahane dışarıdan taranıyor. Bu saldırı sonucu 67 yaşındaki Halil Dede ölürken, onlarca Gazili yaralandı.

Aynı anda ana caddeden bir ekip otosu yukarı doğru çıkıyor. Hemen onun arkasından saldırıyı gerçekleştirenlerin olduğu taksi de o yola dalıyor. Ekip otosu adeta **kılavuzluk** yapıyor katliamcıların taksisine. Ve ikisi birden gözden kayboluyorlar.

Gazililer bir anda İsmetpaşa Caddesi'ni dolurarak saldırıyı protesto ediyorlar. Saldırı haberi tüm İstanbul'a yayılıyor kısa sürede. Ve insanlar diğer semtlerden Gazi'ye akmaya başlıyor. O insanlar ki, **Maraş Katliamı'nı, Sivas'ı, Çorum'u** yaşamışlar. Akıllarına ilk gelen bu. Ve kısa sürede akıllarına gelenin hiç de yanlış olmayacağını görecekler.

MGK operasyonu klasiği: burjuva medya hedef gösterecek, ölüm mangaları vuracak!

Ertesi gün. **Burjuva medya yine devrede.** Plan böyle işliyor hemen her kontrgerilla operasyonunda. Burjuva medya dikte ettirilen haberleri, yorumları yayınlayıp hedef gösteriyor, hedefi vuruşa uygun hale getiriyor. Sonra görevi ölüm mangaları devralıyor. Vuruyorlar. Sonra gerçekleştirilen katliamı, çarpıtmak, katledenleri gizlemek için yine medya devreye giriyor.

Ertesi günkü gazetelerin kimisi, Gazi'deki kahvehanelere saldırıyı "**yasadışı sol örgütler tarafından**" yapıldığını yazdı, kimisi "**Yunan parmağı**" başlıklarıyla çıktı, kimisi de "**karanlık güçler**" nakaratını tekrarladı. İçişleri Bakanı Nihat Menteşe, saldırıyı kimin yapmış olabileceği sorusuna kontrgerillanın ağzından "**PKK de olabilir, İBDA-C veya Dev-Sol da olabilir. Tüm ihtimalleri değerlendiriyoruz**" diyordu.

Bu başlıklar aynı zamanda saldırının sürdürüleceğini de gösteriyor. Nitekim öyle oluyor. Panzerler, çevik kuvvet doluyor Gazi'ye. Katliamı protesto eden halkın üzerine yöneliyor bu kez namlular.

Yoğun saldırı karşısında Gazi sokaklarında barikatlar kuruluyor. O gün de böyle geçiyor. Bakanlardan polis şeflerine kadar herkes Gazi'de önceki akşam saldırıyı gerçekleştirenleri yakalamak yerine, Gazi halkını sindirmekle, tehdit etmekle meşguller.

Dört kahvehane ve bir pastahanenin tarandı-
ğı ilk saldırı, Gazi halkına gözdağıydı.

Gazi sinmedi, tersine, daha büyük bir cüretle
çıktı oligarşinin karşısına.

Gazi, yeniden MGK'nın komuta masalarına
yatırıldı. Gazi direniyordu. Gazi'de devrimciler
vardı. Gazi halkı şimdi devrimcilerle daha fazla
bütünleşmişti. Öyleyse, ölüm mangaları daha
aleni, daha çok Gazi'ye sevkedilmeli, gözdağı
büyütülmeliydi.

Daha büyük saldırı için yine önce medyada "hedef" genişletiliyor

Burjuva medya, hedef göstermeye devam
ediyordu: Ertesi gün, bir çok gazetede "işte pro-
vokatör", "işte kışkırtıcılar" diye, insanların yüz-
leri resimler üzerinde yuvarlak daireler içine alı-
nıyor, devrimci örgütlerin pankartları işaret edi-
liyordu. Ertesi gün, yaralı arkadaşlarını ziyarete
giden bir grup memur gözaltına alınıp (geçtiği-
miz günlerde KESK eyleminde yapıldığı gibi)
apar topar basın önüne çıkarıldılar: Hürriyet,
Milliyet, Sabah, Zaman, televizyonlar, aynı iba-
relerle verdiler polis açıklamasını: *"İşte Gazi'yi
karıştıran örgüt üyesi provokatörler."*

İstanbul'un tüm yoksul semtlerinden akarak
Gazi'de birleşen halkın büyük direnişi karşısında
Hürriyet, Milliyet, Sabah gazeteleri aynı gün, ay-
nı manşetle çıktılar: *"Bu Hain Tuzağa Düşme-
yeceğiz!"* Ve yine ortak bir metinle, "halkı sağ-
duyuya çağırıyordu" holding patronları. Başlıkta
ifade edilen "hain tuzağı" kim kurmuştu peki?
Burjuva basın bu sorunun cevabı olarak Gazi'de
direnen halkı ve devrimcileri gösteriyordu.

Planın ikinci bölümü başlayacak demektir.

Katliamcılar Gazi'ye doluştu. Tam bir terör
estirildi Gazi'de. İstanbul polisinin onlarca infaz
davasında adı geçen ölüm mangaları da ora-
daydı. Daha sonra gazetelerde boy boy resimle-
ri de yayınlanacaktı; Ayhan Çarkınlar, Ercan Er-
soylar, ellerinde uzun namlulu silahlarla hedef
alıp doğrudan öldürmek için ateş ediyorlardı.

Görüntülerde, polis, jandarma ateşiyle katle-
dilen Gazililer'in tahta sallarda üzerinde taşınan
cesetleri geçerken, görüntülerde kurşunlanmış
yaralı insanların polis tarafından yerlerde dip-
çiklendiği gösterilirken, ekrandaki ses "polisin
havaya ateş açtığını" söyleyebiliyordu. Bu ka-
dar utanmaz, bu kadar yüzüstüydüler.

Bir bir öldürülmeye başladı Gazi'nin yoksul-
ları. Öldürülenlerin sayısı üç, beş, on... oldu.

70 milyon, Gazi'de ne olup bitiyor sorusuyla
ilgiyordu gelişmeleri. Ama ne hükümet söz-

**"Saldıran devlettir";
Gazi'de o gün bu
pankart taşındı.
1996'taki bir kaza ve
2003'te açığa çıkan
MGK Gizli Yönetmeli-
ği bunu doğrulamıştır.**

cülerinin, ne polis şeflerinin açıklamalarından,
ne burjuva basının yazdıklarından bunu öğren-
meleri mümkün değildi. Onlar kontra operas-
yonlarının değişmez yöntemleri olan yanıltma,
çarpıtma, yönlendirme ile meşguldü.

Operasyon tamam! Mesaj verildi!

16 Mart tarihli Sabah şöyle yazıyordu mese-
la: *"Devletin elinde, hızla tırmanan terör olayla-
rının ardında Yunan gizli servislerinin olduğu-
nu gösteren belgeler var."*

Halkın dini, milli duygularıyla oynamak, MGK
operasyonlarının doğal parçasıydı. Gazi'de katli-
amı sürdürürken, "yunan düşmanlığını" da dev-
reye sokup, at izinin it izine karıştığı bir ortam
yaratıyordu.

Kontrgerillanın ölüm mangaları, 15 Mart'ta
bu kez Ümraniye'de sahneye çıktılar. Binlerce
kişinin Gazi'deki saldırıyı protesto ettiği yürüyüş
sırasında, kitlenin üzerine ateş açarak 5 kişiyi
katlettiler. Bir okulun bahçesine ve yakınındaki
inşaata pusu kurup ateş açmışlardı. Çok açık bir
kontra saldırıydı. O kadar açık ki, halk katille-
ri görüp tanıdı. İsim isim belliydi ateş açanlar.
Aynı bölgede daha önce de bulunan *"Ülkücü Tu-
ran"*, polis Apo, Ümraniye Karakolu'nda görev-
li polis Ahmet...

Herşey bu kadar aleni olmasına rağmen, Ga-
zi ve Ümraniye Katliamı'nı gerçekleştirenler, hiç
bir zaman yargı karşısına çıkarılmadılar.

Çünkü tepeden verilen emri uygulamışlardı.

MGK sonuçtan memnundu.

Gerçi beklediklerinin çok ötesinde bir direniş-
le karşılaşmışlardı, ancak halka gerekli gözdağı
verilmişti. Devrimcilere kucak açacak tüm
semtleri, köyleri, şehirleri bekleyen akıbet budur
mesajı verilmişti.

Halka karşı savaşın organizatörü de, provokatörü de MGK bünyesinde!

MGK halka karşı operasyonları nasıl yürüttü?
Kontrgerilla nasıl devlet haline, iktidar gücü ha-

line geldi? İnfazlar, katliamlar, kaybetmeler, nasıl böylesine pervasızca sürdürüldü? MGK Gizli Yönetmeliği'nde belirtilen "basının bu konularda devreye sokulması" hangi kanallardan ve hangi biçimlerde gerçekleştirildi?

Bunların cevabını görmek için, Gazi örneğine bakmak yeterlidir.

Hemen burada Necdet Menzir'in 17 Nisan Katliamı'nın ardından söylediği sözleri de ekleyebiliriz: **"Çok iyi bir hava yakaladık. Hükümetin desteği tam. Parlamento arkamızda. Basın desteğimiz var.."**

Hükümet, parlamento, basın, polis, yargı ve tabii en tepede MGK... İşte, Gazi Katliamı'nın ve "Bin Operasyon"un sorumluları!

Gazi Katliamı'nın ardından da Başbakan Çiller'den TBMM Başkanı'na, bakanlara, CHP, ANAP, RP genel başkanlarına kadar, tümü, halkı, devrimcileri suçlayan açıklamalar yaptılar. Devletin katliamını savundular. Başbakan Tansu Çiller **"Olay provokasyon olmasa, bu kadar kısa sürede bu kadar insan nasıl toplanabilirdi?"** derken, CHP Genel Başkanı, Başbakan Yardımcısı Hikmet Çetin "polisimizi bütünüyle suçlamayalım", Necmettin Erbakan **"Olay ta-**

mamen dış güçlerin etkisinde yapılan bir provokasyondur." diyorlardı. Hepsi operasyonun içindeydiler. İçinde olmasalar, gerçeği ararlardı. Aleni katliamcılarının yakasına yapışarlardı. Oysa tersine, iktidarı muhalefetiyle ayan beyan görülen gerçeğin üstünü örtmekteydiler.

Devlet Bakanı Necmettin Cevheri, Gazi olaylarını şöyle açıklıyordu: **"Gün gibi aşkar, iki olay da organize... Önce 'ikinci olay' organize edilmiş. Yani karakol baskını... Kahveyi tarayacaksin ki karakol baskını olabilsin. Kahve tarama ile karakol baskını arasındaki 18 dakikalık süre bunun kanıtı değil de nedir?"**

Evet, ortada "organize" bir saldırı olduğu açıktı. Evet, bir provokasyon olduğu da açıktı. Ama provakatör kimdi, organize eden kimdi?

Bir "olay" olmuştu. Bu "olayı" gerçekleştirenler, polis otosu kılavuzluğunda terketmişlerdi olay yerini.

Bu "olay"da bir kişi ölmüştü.

Polis ve askerin "olaya" müdahalesiyle ölü sayısı 17 oldu.

Bu tablo, organizatörü de, provokatörü de göstermiyor mu?

Filistin'e Özgürlük

"Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu" 27 Eylül günü İstanbul Çağlayan'da yapacağı "Irak'ta İşgale Son ve Filistin'e Özgürlük" mitinginin duyurusunu yaptığı basın toplantısında, birçok kentte o gün meydanların Filistin ve Irak halkı için doldurulacağını belirtti ve herkesi alanlara çağırdı.

Zarakolu Yargılanıyor

Belge Yayınevi tarafından çıkarılan **"12 Eylül Rejimi Yargılanıyor"** adlı kitaptan dolayı yargılanan Yayıncı Ragıp Zarakolu, 3 Nolu DGM'deki duruşmasının çıkışında yaptığı açıklamada, **"12 Eylül rejiminin sorumluları yargılansın istedik. Şili, Yunanistan gibi örnekleri vardır. Ama bugün burada biz yargılanıyoruz. Bu da Türkiye'de hukukun ne kadar adil olduğunun bir göstergesidir."** dedi.

Mültecilerin öfkesi

Avustralya Devleti'nin mültecilere yönelik zorunlu gözetim uygulamasını protesto eden 300 kişi bir toplantı sırasında 23 Eylül günü Göç Bakanlığı'nı basarak öfkesini dile getirdi.

Pişmanlık dayatmasına son

ÇHD, SDP, İHD, ESP, DEHAP, EMEP, Barikat ve TAYAD'lılar 19 Eylül günü Adana İnönü Park'ta yaptıkları eylemle, aileler ve tutsaklara yönelik pişmanlık dayatmasına son verilmesini istediler. Eylemde **"Halklara Pişmanlık Dayatılmaz"** sloganları atıldı.

Depremzedeler Direniyor, AKP'nin "Yoksulluk" Maskeleri Düşüyor

Konut sorunlarının çözülmesi için günlerdir Abdi İpekçi Parkı'nda eylem yapan depremzedeler, polisin çadırlarını sökmesine, engelleme çabalarına rağmen eylemlerini sürdürüyor. Depremzedelerin haklı direnişi aynı zamanda AKP iktidarının yoksulluk edebiyatı arkasındaki gerçek yüzünü de Ankara'nın orta yerinde gösteriyor. Depremzedelerin sorunlarını bile çözemeyen, muhatap almayan bir iktidar, halkın hiçbir sorununu çözemez.

BÖLÜCÜLÜK

-ve bölücülüğe karşı çıkan aydınlara çağrı-

Koordinasyon'un kulislerle, dayatmayla bölüne- rek ayrı bir "koalisyon" oluşturulmasının hiçbir nes- nel temeli ve haklı gerekçesi olmadığı, ayrılığın ve yeni bir oluşumun bütünüyle grup çıkarları temelinde suni olarak geliştirildiği her geçen gün daha iyi görülüyor.

Koordinasyon'dan ayrılanların bir çoğu, şimdi yeni bir arayış içindeler.

Çünkü ÖDP bölücülüğüyle atılan "maya" tutma- mıştır. Çünkü, Koordinasyon'dan ayrılma tavrı, so- lun ihtiyaçlarına, halkın ihtiyaçlarına, mücadelenin ihtiyaçlarına dayanmıyordu. Sadece ÖDP'nin grup- çu hesapları vardı ayrılığın altında. Nesnel zemini olmayan hiçbir ayrılık, devrimci bir ayrılık değildir ve hiçbir zaman da gelişip kalıcılaşamaz.

Bu yazı kapsamında, ÖDP'nin Koordinasyon'da bölücülüğü nasıl tezgahtadığına, hangi gerekçeleri ileri sürdüğüne, bu gerekçelerin nasıl boş çıktığına yeniden değinmeyeceğiz. Elbette bunları eleştirme- ye, teşhir etmeye devam edeceğiz; ancak bu yazıda mevcut durumdan hareketle, farklı bir çağrıya yer vereceğiz.

"Mevcut durum"; oligarşinin Irak'a asker gön- derme politikasının meclisin açılışıyla birlikte somut bir gündem haline gelmiş olmasıdır.

TÜSİAD'ın farklı hesaplardan kaynaklanan açık- lamasının dışında, AKP ve Genelkurmay, işgal or- taklığını asker göndererek devam ettirme kararlılı- ğındadır.

Bunun karşısına daha güçlü, daha örgütlü, daha kararlı bir şekilde çıkmak durumundayız.

Fakat herkesin bildiği gibi, durumumuz hiç de buna denk düşmüyor. Sendikalardan, aydınlara, si- yasi hareketlerden halkın bilinçli kesimlerine kadar herkesin kafasında mevcut parçalı durumun yarat- tığı dezavantaj var.

ÇAĞRI:

Bu çerçevede arayış içinde olan, kendince "Ko- ordinasyon ve Koalisyonu" birleştirme projeleri ya- pan aydınlara sesleniyoruz:

Bu ayrılığın giderilmesinde sizin bir misyonunuz olabilir.

Biz, işgale karşı çıkan tüm güçlerin birliğine dün çıktık, bugün de açığız. Hiç kimseye bir şart da- yatmadık, bugün de dayatmıyoruz.

Koordinasyon, bize göre, grupçu hesaplarla ve bölücü yöntemlerle parçalanmıştır.

Ne politik, ne örgütsel, ne yönetsel hiç bir ge- rekçeleri tutarlı değildi. Tutarsızlığı görülmüştür. Bunlardan bazılarını belirlemekte yarar var.

Koordinasyon'un işlevi bitmemiştir; bitirmek isteyenler vardı:

Koordinasyon'dan ayrılma gerekçelerinin en önemlilerinden biri *"savaş bitti, Koordinasyon'un da işlevi bitti"* tespitiydi.

Oysa bakın, bugünkü gündemimiz, yine o "sa- vaş"la ilgili.

Bu tesbitin mevcut gerçeğe uygun düşmediği de görüldü. Bu mücadele, aynı muhtevasıyla sürdürül- mek zorunda.

İşgale karşı mücadelenin sorunu birey-örgüt çelişkisi değildir!

"Koalisyon bireylerin birliği olacaktır" iddiası, bir safsatadır.

Kim oradaki bireyler? Aydınlara, sanatçılara! Baş- ka? Belki üç beş kişi daha. Başka yoktur. Kimse kimseyi aldatmasın. Koalisyon içinde yer alan ay- dınlara, sanatçılara, *"bizim dışımızdaki bireyler kim?"* diye bir sorun bakalım Koalisyon bireylerinin en yetkili olan bireylerine.

Cevap alamayacaksınız.

Amerikan işgaline ve oligarşinin işgal ortaklığı- na karşı mücadele, niye mevcut örgütlülüklerin yok sayılmasını gerektirsin? Bunun hiçbir mantıklı izahı yoktur. Koordinasyon'da hem bireyler, hem sendi- kal, siyasal örgütlülükler, çeşitli çevreler yer alıyor- du ve alabilirler. Buna bir engel yok iken, "örgütle- rin birliği, bireylerin birliği" tartışmasını gündeme getirmek, sadece bölücülükle açıklanabilir. Bunu yapmışlardır.

Koalisyon'un *"örgütler olmazsa, bireylerin birliği dersek, sosyal demokratları kazanırız, kitleleri kaza- nırız"* düşünceleri tamamen gerici, gerçek dışı, tar- tışılması bile saçma olan bir şeydir. Pratikte de ka- nıtlanmıştır ki bu düşünceleri tümünden yanlışır.

Birliğin ilkelerinde anlaşmak zor değildir:

Kurallı, herkesi kapsayan, uzlaşmaya dayalı ka- rarlar alan, kimsenin görüşünü kimseye dayatmadı- ğı bir birlik istiyoruz.

Söylediklerimiz açıktır

- Kimse karar dayatamaz, kararlar uzlaşma ile alınmalıdır.

- Birliğin işleyiş kuralları olmalı, hiçbir gruba, alt organa keyfiyet hakkı tanınmamalıdır.

- Bu birliğin ilkelerini benimseyen herkes katılmalıdır.

- Birliğin ilkeleri birliğe katılan tüm örgütlülükler ve bireyler tarafından uzlaşılarak saptanır.

- Hiç kimsenin hiçbir ayrıcalığı yoktur, herkes eşit hakka sahiptir.

Bu temelde anlaşılamayacak hiçbir şey yoktur; tek engel dayatma ve grupçuluktur.

Biz bu ilkeler temelinde bir birlikteliğin mümkün olabileceğini düşünüyor ve zaten böyle bir birlikteliği de sürdürüyoruz.

Peki "BAK" ne diyor bu ilkelere?

Kim, niye karşı çıkıyor?

Karşı çıktıkları bir şey yoktur; sadece benim dediğim olacak, benim "öncülüğüm" olacak, bana malolacak dayatmacılık vardır.

YÖNTEM ÖNERİMİZ:

Bunları belirttikten sonra, aydınlarla çağrımızı daha somut bir hale getirelim:

UCM'nin "Sosyalist" Avukatları

Geçen hafta, İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül, TİHV Genel Sekreteri Sedat Altıntaş ve Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu (FİDH) Başkan Yardımcısı Akın Birdal, "*başta Türkiye olmak üzere, Güney ve Doğu Akdeniz ülkelerine Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM) Tüzüğü'nü onaylaması çağrısı*" yaptılar.

Çağrının açıklandığı toplantıda konuşmacılar, "*UCM statüsünün dünya barışının korunması konusundaki önemini tartışmasız bir biçimde kabul ettiklerini*" söylüyorlardı.

UCM'nin ne olup olmadığını, dünyadaki gelişmeleri az çok izleyen herkes biliyor. UCM, esas olarak dünya halklarının mücadelesini, direnişlerini, önderlerini, emperyalizme direnenleri yargılamak için kurulmuştur. Arada göstermelik farklı kategorideki yargılamaların olması, emperyalizmin inisiyatifinde oluşturulan tüm "uluslararası" kurumların ortak özelliğidir. Bu kurumları dünya halklarına kabul ettirebilmek için başvuru bir manevradır.

İHD, TİHV, FİDH, UCM'yi "*tartışmasız*" kabul ettiklerine göre, UCM'nin aldığı, alacağı kararlardan onlar da sorumlu olacaktır.

Siz bu misyonu üstlenin; bir komisyon kurun.

Neden, nasıl birlik olmalıyız, kim neden, nasıl engel oluyor, bunları tartışalım.

Bu tartışmalar, sendikaların, odaların herkese kapatılmış bir köşesinde değil, kitlelerin önünde olmalı. Biz birliğin sağlanmasını "kulis" meselesi olarak görmüyoruz. "Kafalama"yla, bağlamacılıkla bir birlik sağlanmaz. Sağlansa da kalıcı olmaz.

Biz her yerde, kitleler önünde gelişmeleri anlatmaya tartışmaya hazırız; kitleler bizi sorgulayacaksa ona da hazırız.

Tartışmalar yapılsın, görüşleri önerileri toplayın, baskı yapın, "*birleşmezsiz birleşmemenin sorumlularını teşhir edeceğiz*" deyin, edin de geçekten. Kimin birlik bozucusu olduğunu kitleler bilsin.

Buyurun misyon üstlenin, birleştirin, birleşelim. Kim birliğe gelmiyorsa, onu teşhir edelim. Koordinasyonun hataları varsa, onu da ortaya koyun.

Herkesin takdir edeceği gibi, burada, Türkiye halklarının işgal ortaklığına, başka deyişle işbirlikçiliğe, emperyalizme, bağımlılığa karşı yürüteceği ciddi bir mücadele sözkonusudur. Bu mücadele, yarın daha da zorlaşacak, sertleşecek belki. Sağlam yaygın birlikteliklere ihtiyacımız var. Bunu sağlamak için herkes sorumluluk duymalıdır.

Bu açıklamayı yapanlar, aynı zamanda "sosyalist" olduklarını söylüyorlar.

Bir sosyalist olarak yarın o mahkemelerin halkların direnişlerini, liderlerini yargılamasının sorumluluğunu üstlenebilecek misiniz?

Açıklamayı yapanlardan biri de Sosyalist Demokrasi Partisi Genel Başkanı Akın Birdal'dır. Sosyalist sıfatı taşıyan bir partinin Genel Başkanı'nın UCM'yi savunması ise daha da gariptir.

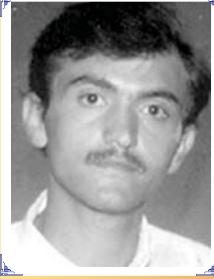
Oraya SDP Genel Başkanı olarak değil, FİDH adına katılmış olması da bir şey değiştirmez. Kişiler, farklı kurumsal kimlikler taşıyabilirler, ama farklı ideolojik kimlikler taşıyamazlar.

Hangi kurum sıfatını taşırsanız taşıyın, ya sosyalistsinizdir, ya da değil. Sosyalistseniz, UCM gibi bir emperyalist projeyi savunamazsınız. Savunuyorsanız, sosyalistliğiniz tartışılır.

Sol'da UCM'nin bile savunulur hale gelmesi, soldaki ölçülerin ne kadar dejenere edildiğinin, burjuvazinin "insan hakları" anlayışının sosyalistlerin beynini teslim aldığı, devrimci mücadelenin sivil toplumcu mücadeleye dönüştürülmesinin yeni bir örneği ve tabii Avrupacılığın tezahürüdür.

Sosyalistler, UCM'nin avukatı olamazlar.

kahramanlar Ölmez

Nurettin TOPAL

27 Eylül 1992

Sivas yöresindeki Ahmet Karlangaç Kır Silahlı Devrimci Birlikleri'nde yeralan iki savaşıydılar. Zara/Büyükgüney Köyü'nde jandarmayla girdikleri çatışma sonucu şehit düştüler.

1972 Sivas Hafik doğumlu Nurettin, İstanbul Çiftlik'te mücadeleye katılmıştı. Denizli Tavas doğumlu olan Ahmet ise, 10 yaşındayken ailesi ile Belçika'ya gitmiş, orada anti-faşist mücadeleye katılmış ve yurduna savaşmak için dönmüştü.

Ahmet BAŞÇAVUŞ

29 Eylül 1992

İstanbul Beylerbeyi'nde bulundukları üste kuşatıldıklarında SDB savaşçıları'nın geleneklerine uygun olarak direnenek şehit düştüler.

1970 Bayburt doğumlu Kayhan ve 1972 Konya Akşehir doğumlu Fatma, çeşitli alanlarda mücadeleye yeraldıktan sonra yeraltı yaşamına geçerek, SDB savaşçısı oldular.

Fatma SÜZEN

Yüksel GENÇ

28 Eylül 1980

Devrimci bir görevi yerine getirirken silahının ateş alması sonucu şehit düştü.

Makbule SÜRMELİ

28 Eylül 1992

Silahlı Devrimci Birlikler'de yeralan bir savaşıydı. İçerenköy'de bulunduğu evde, kuşatıldığında, çatışarak şehit düştü.

1966 Muş Varto doğumlu olan Makbule Sürmeli, hemşireydi, devrimci memur hareketinin mücadelesinde yeraldıktan sonra farklı görevler üstlendi.

Elmas YALÇIN

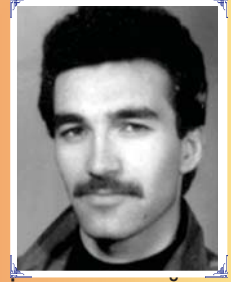
28 Eylül 1994

Beşiktaş'ta Barbaros Bulvarı üzerinde bulunan Arzum Cafe'de infaz edildiler.

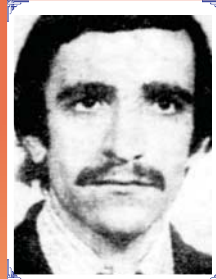
1960 Divriği doğumlu Elmas YALÇIN, memur mücadelesinin önderlerinden biriydi. 1962 Denizli-Acıpayam-Dedebağ Köyü doğumlu Fuat ERDOĞAN, avukat olarak düzenin değil halkın adaletinin temsilcisi oldu hep. 1968 Sivas Yıldızeli doğumlu İsmet ERDOĞAN ise, makine mühendisiydi, işçilerin mücadelesinin içinde yer aldı, daha sonra mücadelesini farklı alanlarda sürdürdü.

Fuat ERDOĞAN

İsmet ERDOĞAN

Hasan Veli AŞIKÇI

29 Eylül 1987

Emektar bir devrimciydi, hastalığı sonucu aramızdan ayrıldı.

F. Yılmaz GÜVEN

1 Ekim 1979

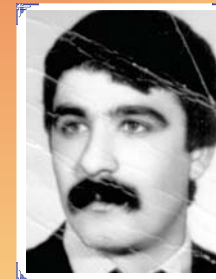
İstanbul Bahçelievler'de faşistlerle çıkan bir çatışmada bıçaklanarak katledildi.

Ömer Faruk BAYRAKTAR

2 Ekim 1979

İstanbul Serencebey'de faşistler tarafından katledildi.

Rıdvan SANCAR

2 Ekim 1980

Faşizme karşı mücadelesinin militan kadrolarından biriydi. Bu mücadelesini sürdürürken, bir bombanın elinde patlaması sonucu şehit düştü.

Medya

Sadece Saldırı Olduğunda Haber Yapan Habercilik

Abdi İpekçi Parkı'nda, Ankara'nın göbeğinde onlarca TAYAD'lı günlerdir açlık grevindeler. Taleplerini dile getiren basın açıklamaları yaptılar birçok kez. İki haftaya yaklaşan eylemlerinde sadece bir kez "haber" oldular, o da ilk gün polis saldırısına uğrayıp, yaka paça gözaltına alındıklarında. Sonra?

Sonrasında medya görmedi, göstermedi. 107 ölüm gibi bir sorunu dile getiriyorlar ve haklı olarak şu çağırıyor TAYAD'lılar:

"Sadece dövüldüğümüz zaman değil, söyleyecek sözlerimizi aktarmak için burada olmaya çağırıyoruz."

Böyle bir olay ilgilendirmiyorsa medyayı ne ilgilendiriyor? Bedenini açığa yatan, "bu ülkenin hapishanelerinde 107 insan öldü, ölmeye devam ediyorlar" diye başkentin orta yerinde haykıran insanlar haber olmuyorsa, ne haber olacak? Böyle bir habercilik anlayışının "kan çeken habercilik" olarak adlandırılmasında bir sakınca var mı?

TAYAD'lılara yönelik sansür çok daha katmerli, ama sadece onlara özgü değil. Genel olarak halkın çeşitli kesimlerinin eylemlerinde de aynı anlayışı görüyoruz. İşçisinin, memurunun, öğrencisinin, işgale ve işgal ortaklığına karşı çıkanın tepesine coplar inmedikçe bu habercilik anlayışında yeri yok.

Peki bu habercilik anlayışında neyin yeri var?

Televolenin, magazin...

Neredeyse her haberde, doğrudan magazinle ilgili olmasa da böyle bir yanı bulunup öne çıkarılır. Örnek mi? Milyonlarca oyu alan bir partinin genel başkanı (DEHAP) gözaltına alınır, medya için öne çıkarılması gereken aynı gözaltı olayındaki bir sanatçı olur. "Bu arada onlar da serbest bırakıldı..." ifadeleriyle verir haberi.

Gözaltına ilişkin Kürt halkının yaşadığı kentlerde yapılan onlarca protesto eylemine tek bir satır bile yer yoktur.

Aynı gün bütün gazetelerde bir haber; "Saddam ABD'yle pazarlıkta". Tesadüfe bakın ki, birkaç gün önce Saddam'ın direnişi yükseltme çağrısının ardından eylemlerde bariz bir artış olmuştu. Düşünün bakalım; bütün burjuva medyanın yer verdiği bu haberin kaynağı neresi olabilir?

Pentagon olmasın!

Sayı 79

50

28 Eylül
2003

BASINDAN

PSİKOLOJİK SAVAŞ HİKAYELERİ - 3

'5 dakika önce'ki fotoğraf, meğer 5 yıl önce çekilmiş!

(Kronik Medya / Yeni Şafak 25 Eylül)

10 kişinin ölümüne, onlarcasının yaralanmasına neden olan Ulucanlar Operasyonu... Tıpkı Hayata Dönüş gibi bu operasyonda da medya aracılığıyla yürütülmüş bir "kamuyuunu psikolojik olarak ikna etme" operasyonuna tanık oluyoruz...

(...) Operasyonu izleyen iki gün boyunca ortaya sürülen iddialar hükümet ve devlet yetkililerini çok zor bir durumda bırakmıştı. "Büyük direniş olacak" iddiaları boşa çıkmış, buna rağmen Ulucanlar'da herkesi rahatsız eden büyük bir şiddet uygulanmıştı. Hürriyet'in haberi işte tam o günlerde çıkageldi... Gazete, 28 Eylül 1999 günü, yani baskından iki gün sonra **"BEŞ DAKİKA ÖNCE"** manşetiyle çıktı. Birinci sayfanın neredeyse yarısını kaplayan bir fotoğrafın eşlik ettiği haberin spotu, fotoğrafı da açıklıyordu: "...Teröristler, kanlı isyanı başlatmadan 5 dakika önce ellerinde sopalarla hatıra fotoğrafı çektiler. (...) Fotoğrafta görülen üç teröristin isyanda öldüğü ortaya çıktı."

Gerçek ertesi gün ortaya çıktı: O fotoğraf Ulu-

canlar Cezaevi'nde beş dakika önce değil, başka bir cezaevinde tam beş yıl önce çekilmişti. Hürriyet, birkaç gün sonra, iç sayfalarda üç-beş satıra sığdırdığı tek sütunluk bir haberle, "Beş dakika önce"nin doğru olmadığını duyurdu okurlarına ve özür diledi. On gün sonra da Ertuğrul Özkök, köşesinin bir bölümünü konuya ayırdı: "... Ancak daha sonra bu fotoğrafın bir başka cezaevinde çekildiğini öğrendik... Ne yazık ki, dünyanın birçok büyük gazetesi günün heyecanı içinde zaman zaman bu tür yanlışları yapabiliyor."

Meselenin özüne zerrece girmeyen bir bakış açısıyla yazılmış bir üzüntü bildirme metniydi bu. Acaba olayın bir katliam olduğunu kanıtlayan bazı bilgiler ulaşsaydı Hürriyet'e, "günün heyecanı içinde" gazete bu bilgileri haberleştirecek miydi? Hürriyet'in, devlet kaynaklı haberlerde her zaman içine girdiği türden bir "heyecan"dı bu...

1. "Kaynak", fotoğraftaki üç kişinin çatışmada öldüğünü söylüyordu... Gazete, ölenlerle fotoğraftakileri karşılaştırmayı neden düşünmemişti?

2. Olayların olduğu gün mevsim normallerinin çok dışında, çok sıcak bir hava vardı. Oysa fotoğraf takiler kalın yün kazaklar ve paltolar içindeydi.

Tipik bir dezenformasyon olduğu apaçıktı ama, gazete yönetiminin bunu görmeye niyeti yoktu...